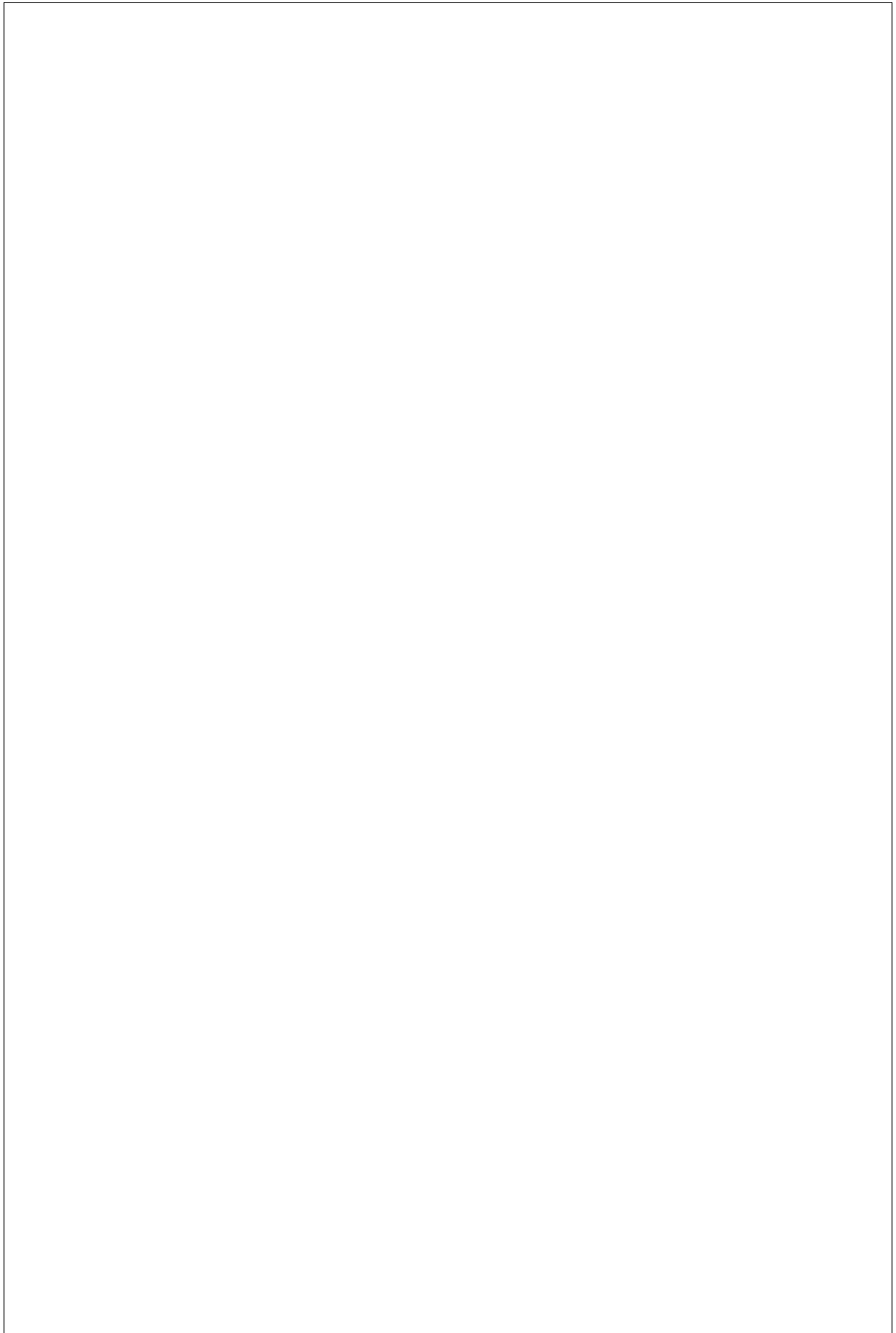

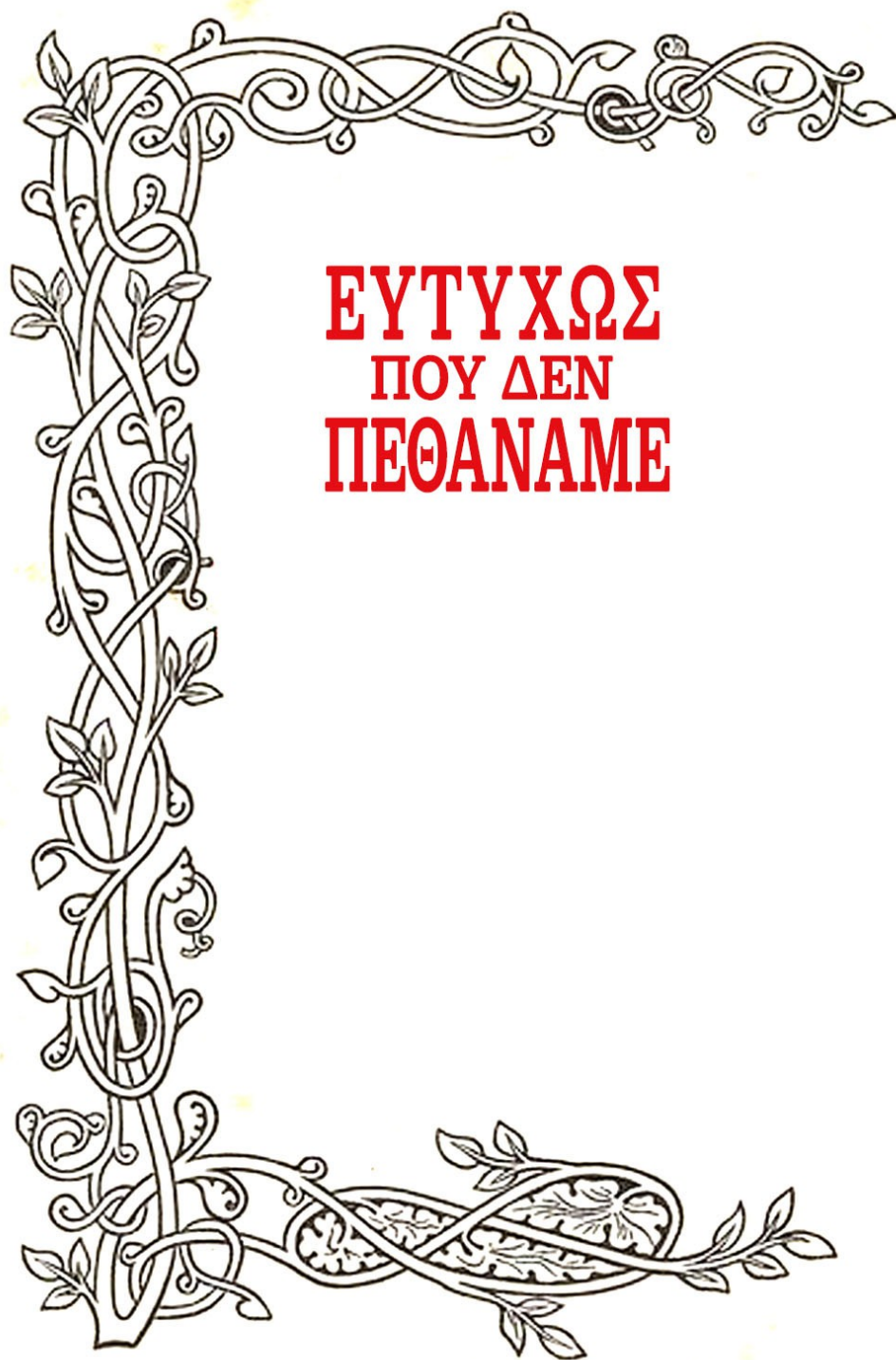
Πάνος Κολιόπουλος

Ευτυχώς που δεν πεθάναμε!

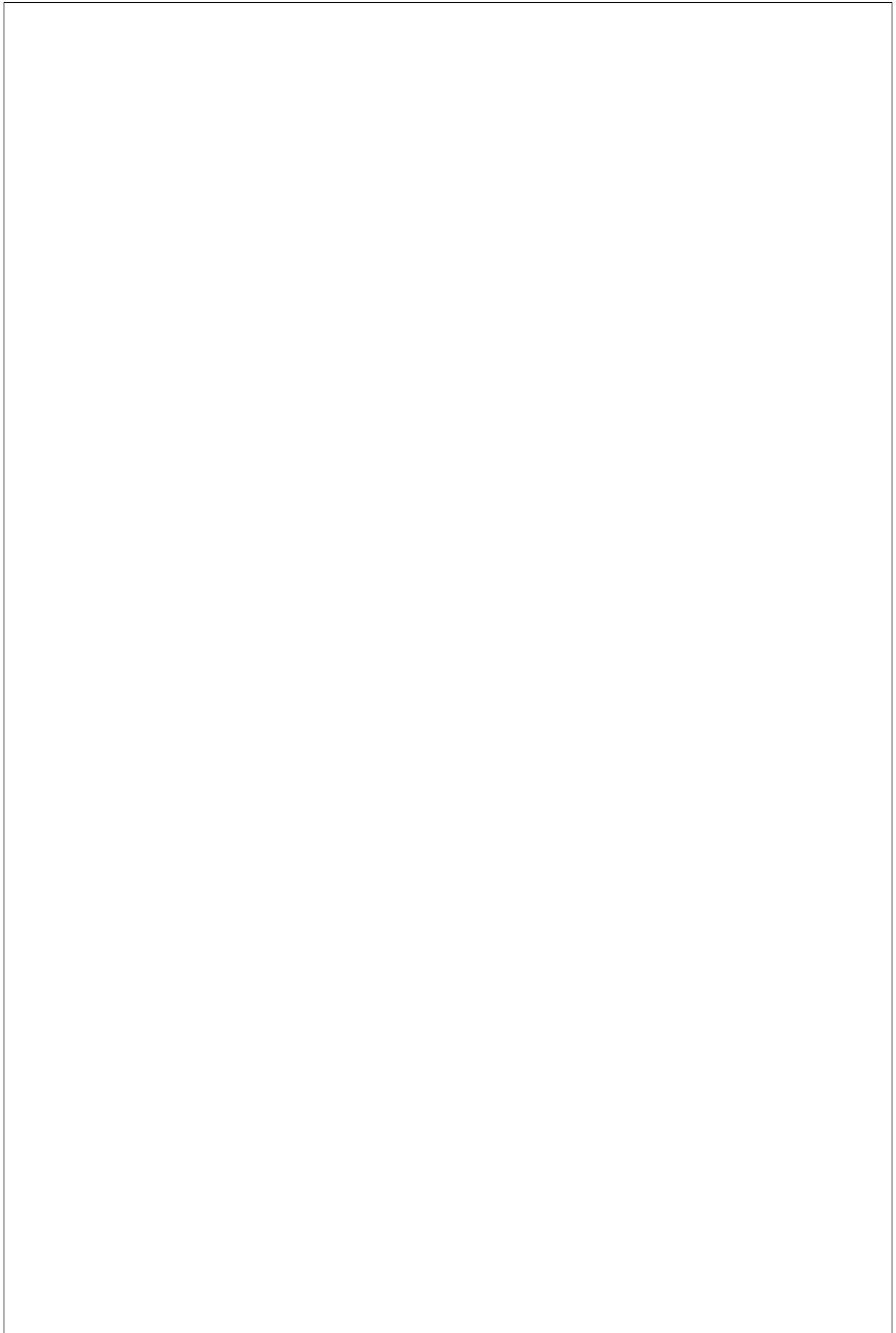
Ιστορίες από τη Συντέλεια του Κόσμου (που δεν ήρθε)

**ΕΥΤΥΧΩΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ
ΠΕΘΑΝΑΜΕ**

ΠΑΝΟΣ
ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΤΥΧΩΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΑΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ
ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ
(ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΡΘΕ)

MIDNIGHT PUBLISHING
CORFU 2025

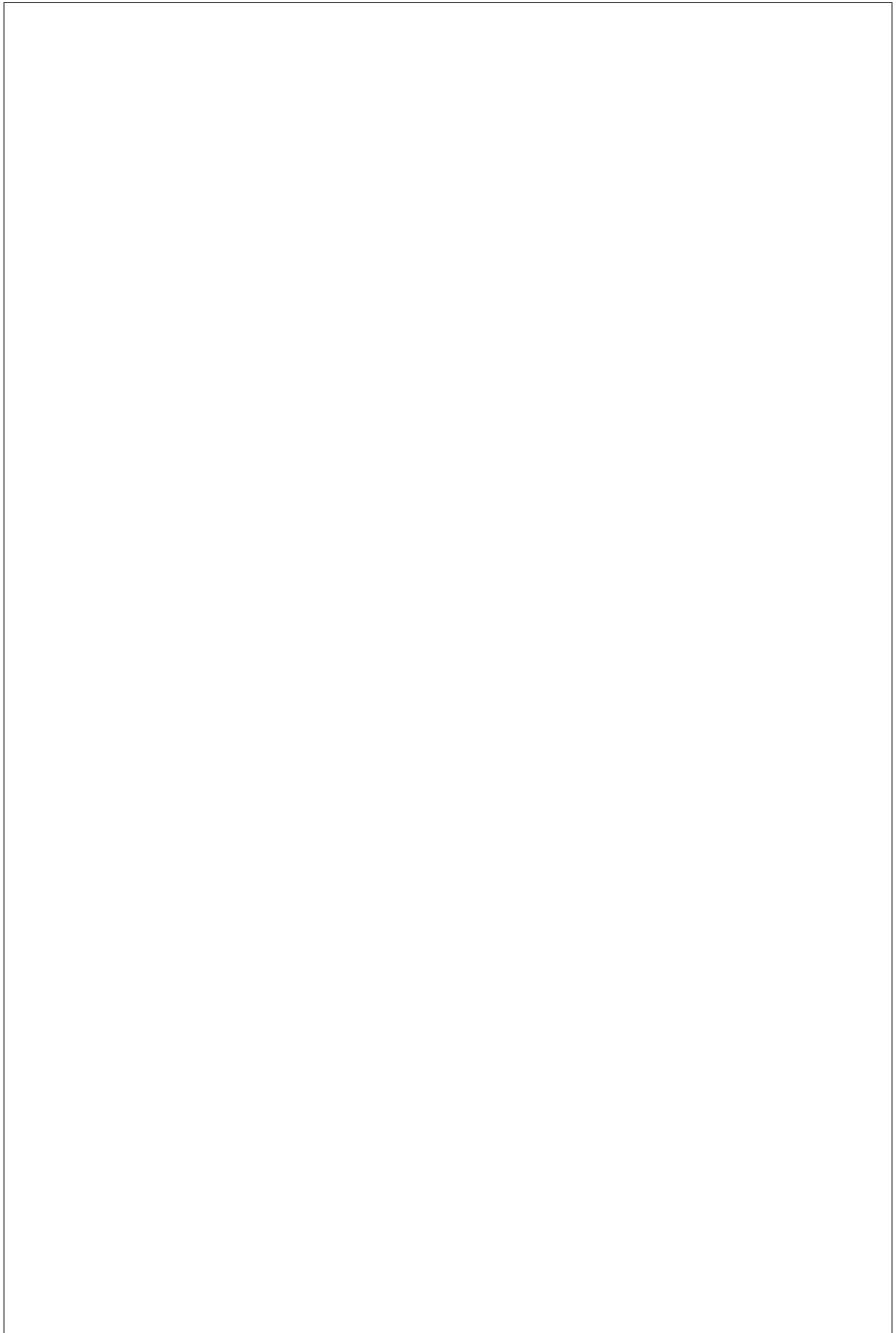

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος & AI
Βινιέτες public domaine.

Copyright © 2025 Panos Coliopoulos
Σ. Δούσμανη 44
Κέρκυρα 49100
e-mail: panflynn@otenet.gr

Δεν θα γλυτώσει κανείς!.....	11
Πάντα τέτοια να 'χουμε!.....	21
Δύσκολα, αλλά θα τα καταφέρουμε.....	29
Εν Τούτω Νίκα.....	39
Το be, σίγουρα, αλλά πώς;.....	45
Ρε, μήπως το παρατραβάμε το σκοινί;.....	55
Θεία Δίκη!.....	65
Τώρα παίζουμε στο γήπεδό μας, κομμούνια!.....	73
Αυτό θα πει Σύγχρονη Παιδεία!.....	81
Καλέ ποια πανδημία;.....	91
Όλα εδώ πλερώνονται!.....	97
Και τώρα τι κάνουμε;.....	113
Άμα είναι γκαντέμης ο άνθρωπος!.....	129
Την κάτσαμε τη βάρκα!.....	139
Τώρα στα γεράματα.....	149
Πήγαινε με όπου θέλεις ταξιτζού!.....	157
«Σκοιλ Ελικίκου».....	165
Σωθήκαμε!.....	173
Δια ταύτα... όπερ και καθόσον.....	179

Στις 11 Ιανουαρίου 2020 έχουμε τον πρώτο θάνατο από «άγνωστη ασθένεια» στην επαρχία Γουχάν της Κίνας.

Στις 23 Ιανουαρίου η Γουχάν μπαίνει σε αυστηρή καραντίνα.

2 Φεβρουαρίου έχουμε τον πρώτο θάνατο εκτός Κίνας.

23 Φεβρουαρίου η επιδημία φθάνει στην Ιταλία.

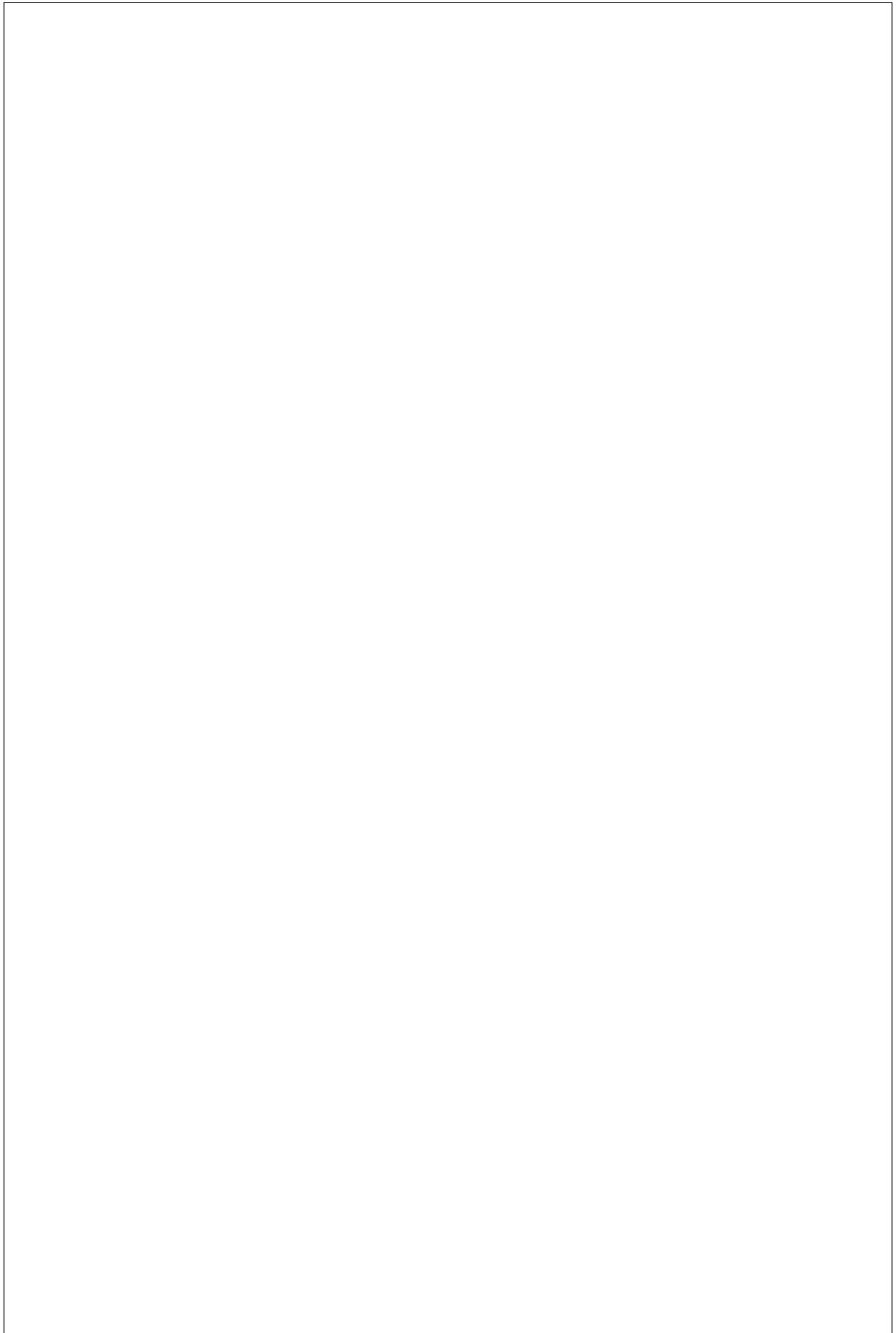
26 Φεβρουαρίου σημειώνεται το πρώτο κρούσμα στην Ελλάδα, από μια Σαλονικιά που ταξίδεψε στην Ιταλία.

Ακολουθούν πολλαπλά κρούσματα θρησκευτικών εκδρομών στα Ιεροσόλυμα, που δεν τους σεβάστηκε ο (σίγουρα) σατανικός ιός.

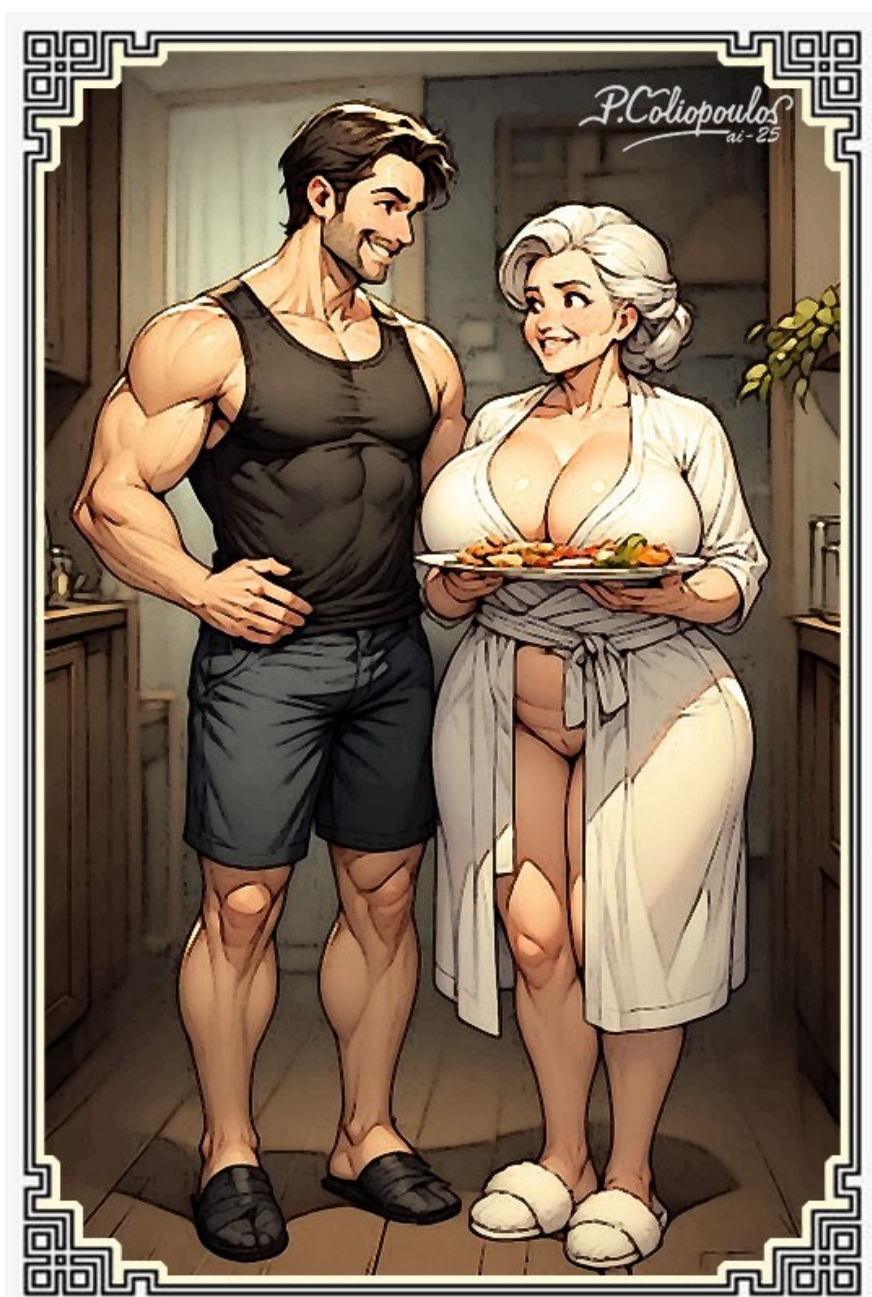
Κλείνουν τα μπουζουκτζήδικα και τα άλλα πολιτιστικά ιδρύματα, τα σχολεία, απαγορεύονται οι αθλητικοί αγώνες, κλείνουν όλα τα μαγαζιά κι επιχειρήσεις, εκτός από τα σουπερ-μαρκετάδικα, τα ντελιβεράδικα και τις εταιρείες κούριερ.

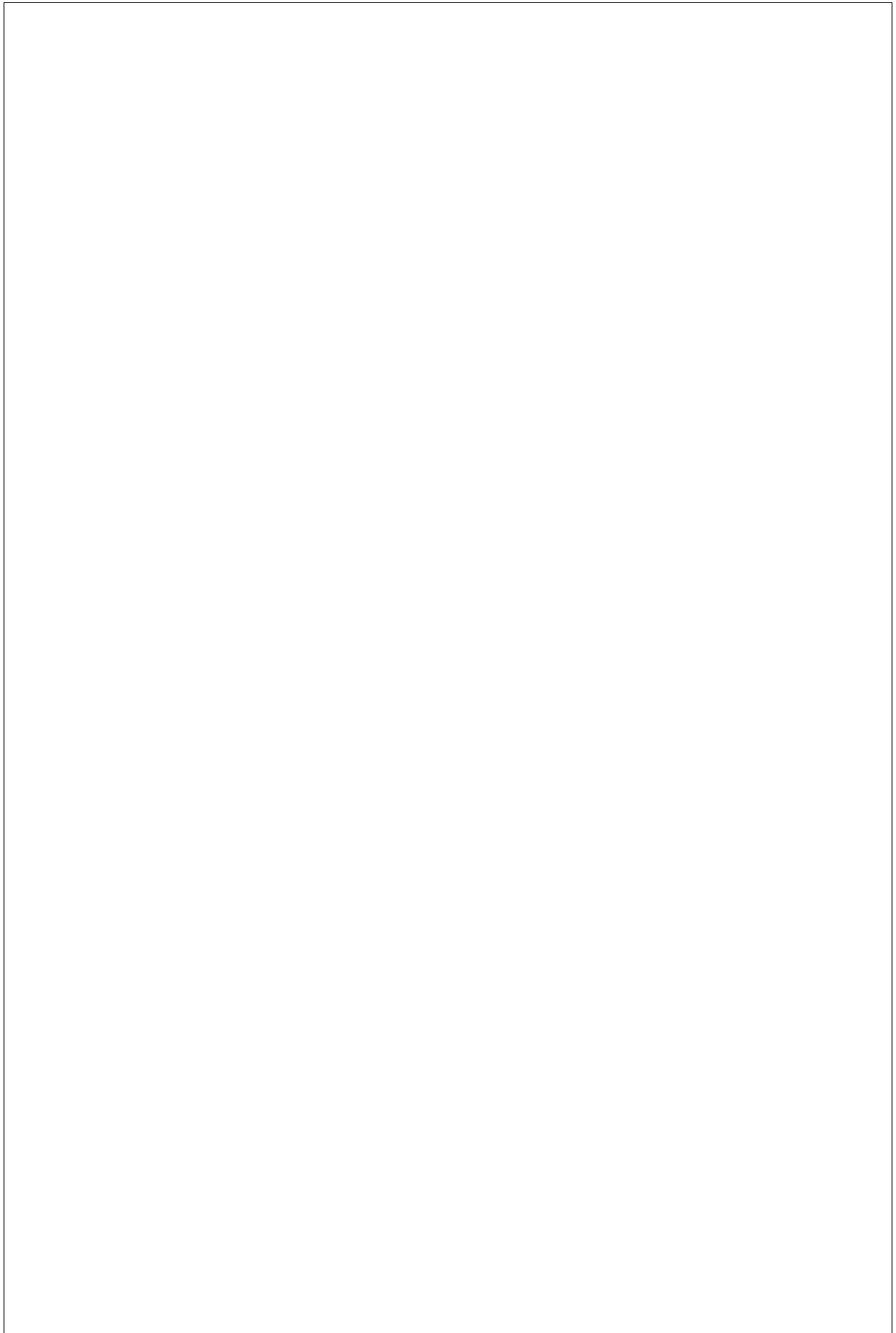
Στις 29 Μαρτίου η πρωθυπουργάρα μας κηρύσσει, με προβαρισμένο λυπητερό ύφος, γενικό lockdown.

Ε, ρε γλέντια!

Δεν θα γλυτώσει κανείς!

Ναπολέον Κομποδέτας, ετών 42,
Εμποροϋπάλληλος

Οποιος λέει ότι δεν φοβάται είναι ή μεγάλος ψευταράς ή λουμπίνα ή πληρωμένος παπαγάλος του Μητσοτακείου ή όλα αυτά μαζί και κάτι άλλα που δεν μπορώ να σκεφτώ τη στιγμή αυτή.

Καθόσον εγώ, μιλάμε, έχω χεστεί από τον φόβο μου, αδερφέ. Ακούω τηλεόραση και ραδιόφωνο –άλλα κουμάσια κι αυτοί– και με πάει τσιρλιό. Ένα καλό νέο, ρε κουφάλες! Ένα, έτσι, για δείγμα!

Στην αρχή μας είπαν δεν τρέχει τίποτις... στην Κίνα κάτι γένηκε με νυχτερίδες καπαμά και τέτοια κουλά εδέσματα και ξέσπασε επιδημία... Εντάξει... μακριά είναι... θα το λύσουν οι σχιστομάτηδες το πρόβλημα... και στο κάτω-κάτω ενάμισο δις πανομοιότυπα ανθρωπάκια είναι, αν χαθούν και μερικά δεν χάλασε ο κόσμος.

Μετά όμως, κάποιοι που έρχονταν από Κίνα, λέει, μας το φέραν δωράκι κι εδώ παραδίπλα, στην Ιταλία, όπου δεν προφταίνουν να φτιάχνουν φέρετρα οι φρατέλοι και ν' ανοίγουν λάκκους.

Και στο τέλος... τσάαακ!... καλώς τα δεχτήκαμε κι ενταύθα. Μια Σαλονικιά μπουτικέρισσα, λέει, που είχε πάει για μια έκθεση μόδας απέναντι μας το κουβάλησε πεσκέσι κι εδώ.

Κι άντε να μετράμε χρούσματα, κι άντε διασωληνωμένους, κι άντε τεζαρισμένους!...

Βγαίνει κι ο γκαντέμης τζούνιορ, ο γιος του αρχιγκαντέμη, ο Mr. Bean, και με τα χεράκια σταυρωμένα, σαν παρθενόπη, και με ύφος περίλυπο μας προσφωνεί «συμπολίτες» του (απευ-

θύνεται δηλαδή μόνο σε μας, τους Αθηναίους;) και μας διαβεβαιώνει πως η κυβερνησάρα του (έτσι δεν μας την διαφήμιζε ο άλλος, ο τσιρίδας τηλεβιβλιοπώλης;) επιλαμβάνεται ενδελεχώς και για μια ακόμη φορά θα τα ρυθμίσει όλα στην εντέλεια (όπως όταν βρέχει και πνιγόμαστε, όταν κάνει ζέστη και καίγουμε ή όταν χιονίζει και παγιδευόμαστε δυο μέρες στις «υπερσύγχρονες» λεωφόρους τους) και βεβαίως η αρμόδια υπουργάρα του, στο Υγείας (ναι, ρε παιδί μου, ο Αϊνστάϊν, που αφήκε εποχή σαν στόχος κι όταν έπαιζε μπάσκετ), επιλαμβάνεται του θέματος, οπότε κοιμηθείτε ήσυχοι κι αν δεν ξυπνήσετε ξανά, ε, τι να κάνουμε... τυχερά είναι αυτά.

Μ' άλλα λόγια, φιλάρα, την έχουμε βαμμένη! Δεν θα μείνει κανένας όρθιος.

Μας κλείσανε τα μαγαζά –επί ποινή προστίμου, λέει. Ο κυρ-Γιάννης, το αφεντικό –εμπορικό, Αιόλου μεριά, αν έχετε ακουστά–, μας μάζωξε και τους τρεις δουλοπάροικους, που του δουλεύαμε για ψίχουλα, και μας έκανε ξήγα:

—Κανονίστε βάρδιες συναμετάξυ σας, μας είπε. Θα κάνουμε δήθεν ότι ειμάστενε κλειστά κι ότι τακτοποιούμε το εμπόρευμα, αλλά ένας κράχτης θα πιάνει την πελατεία απόξω και θα τη μπάζει από την πίσω πόρτα.

Και τι να κάμεις; Να πεις όχι; Και πώς θα τα φέρεις βόλτα; Με τα 500 ευρώ που θα λάβεις –αν λάβεις– άπαξ και βλέπουμε, από την κυβερνησάρα μας; Ή με τις ανύπαρκτες οικονομίες που φρόντισαν να σου ξαφρίσουν από πριν και με τον νόμο, μέσω φορολογίας και τοκογλυφικών δανείων; Σε ερωτώ.

Κάτι πήγε να γένει με το κόλπο του αφεντικού, αλλά (Ελλάδαρά εδώ, μάγκα μου, έτσι;), έπεσε καρφωτή, μας πιάκανε, μας ρίξαν πρόστιμο... πάει κι αυτό.

Κι άντε τώρα να τη βγάνεις εσύ, φυλακωμένος σε 35 τετραγωνικά! Και να στέλνεις SMS στο 13033, σαν να 'ναι γκόμμενα, κάθε που θέλεις να βγεις για ψώνια ή για ξεμούδιασμα. Ζωάρα μιλάμε! Κι ευτυχώς να λες που δεν υπάρχει κυρία Κομποδέτα, να την τρως στη μάπα 24/24 γιατί θα είχαμε σκοτωθεί –και με το δίκιο μας.

Και να περιμένεις πότε θα πάει έξι η ώρα («η ωραία αυτή συνήθεια» που είχε και η κοντοστούπα η κουκουβάγια), να

βγουν τα φυντάνια... με τον μουλωχτό, τον πανεπιστήμονα κυριούλη, ερασιτέχνη ψάλτη στην εκκλησία, και με οχτώ παιδιά, να σου λέει, πατρικά και μειλίχια, πόσους «συμπολίτες» χάσαμε σήμερα, πόσους έχουμε διασωληνωμένους και πόσοι νόσησαν –και... υπομονή, η επιστήμη κάνει το χρέος της... και τον άλλο, τον μπρουτάλ, που το έχει δει συνοικιακός Τομ Κρουζ, να μας φοβερίζει, τι θα πάθουμε αν τυχόν δεν συμμορφωθούμε προς τας υποδείξεις κι άντε μετά επαναλήψεις στην ΤV αρχαίων σήριαλ μέχρι να πεις «ήμαρτον». Και να μην βγαίνει κανείς να σου πει μια κουβέντα αντίθετη, όλοι οι παπαγάλοι συγχρονισμένοι, ως δια μαγείας, όλοι πειθαρχικοί φερέφωνοι. Για το καλό μας φυσικά, δεν το συζητάω.

Κι όλοι με την ίδια επωδό: “Πάλι καλά εμείς! Κοιτάτε τι γένεται αλλού”.

Οι μέρες περνάνε δύσκολα όταν δεν έχεις τίποτα να κάνεις, όταν δεν μπορείς να βγεις κι όταν η τηλεόραση είναι φτιαγμένη για μικρονοϊκούς ή για γερόντια, που δεν τους νοιάζει τι βλέπουν, αρκεί να έχουν ένα παράθυρο ανοιχτό στον έξω κόσμο.

Θα ήθελα να διαβάσω κάνα βιβλίο, αλλά σε μια χώρα όπου κανείς δεν διαβάζει (αρχετοί γιατί δυσκολεύονται κιόλας στην ανάγνωση) τα βιβλία κοστίζουν όσο ο ασταχός και οι εκδόσεις είναι για μπάτσες, τυπωμένες όπως-όπως, σε κωλόχαρτο και με σελίδες που φεύγουν στο πρώτο ξεφύλλισμα –δεν είναι περίεργο που η πιτσιρικαρία τα έχει φτυσμένα. Άλλωστε, με τα βιβλιοπωλεία κλειστά, η μόνη σου επιλογή είναι να παραγγείλεις διαδικτυακά. Οπότε, στην ήδη τσιμπημένη τιμή προστίθενται και τα ταχυδρομικά και το πουρμπουάρ του ντελιβερά, που έτσι και του δώκεις δίφραγκο μόνο που δεν σε λέει «τσίπη».

Η απορία η δικιά μου είναι... αφού κανένας δεν διαβάζει στο Ελλαδιστάν, πώς διάολο και για ποιον γίνονται τόσες πολλές εκδόσεις από τους άπειρους «εκδοτικούς οίκους» (του κώλου); Δεν μπορεί, κάποιος κόλπο, κάποια λαμογιά θα παίζει εδώ, αλλά πού να το μάθεις αν δεν είναι μέσα στο κόλπο;

Οπότεν τι κάνουμε; Ό,τι όλοι. Χάζεμα με τις ώρες στο *facebook* και στο *instagram* (ιδίως σ’ αυτό), όπου όλα τα ξέχωλα ανεβάζουν προθυμότατα και με το χαμόγελο στα χείλη τα τμήματα εκείνα της ανατομίας τους που θεωρούν αξιομνη-

μόνευτα. Κι άντε μετά να αποφύγεις το πάνω χέρι-κάτω χέρι, που προσφέρει βέβαια μια κάποια στιγμιαία ικανοποίηση, αλλά που μακροχρόνια κάνει την κατάσταση ακόμα χειρότερη.

Γιατί, εντάξει... όσο ήμασταν έξω, όλο και κάποιο αζήτητο πατσούρι θα ξέπεφτε στο μαγαζί να ψωνίσει, όλο και κάποια φτυσμένη, από δεκαετίες και βάλε, συμβία, όλο και κάποια μανιά μόνη, που το λέει όμως ακόμα η περδικούλα της... Κουτσάστραβά κάπως βολευόμασταν. Τώρα όμως, που βρεθήκαμε φυλακωμένοι, στα καλά του καθουμένου, και τον τρόπο να πλησιάσει άνθρωπος τον άνθρωπο στα πέντε βήματα –και με μάσκα; Τώρα τι γίνεται;

Τώρα, όπως λέει και η επιστήμη, όταν τα φτύνει... «ο Θεός!». Κι ευτυχώς που ο καλός Θεός κανέναν δεν αφήνει να χαθεί (τους καλούς δηλαδή, γιατί τους άλλους τους παίρνει ο διάολος και τους σηκώνει). Κι εντάξει, μπορεί να μην σου δώσει το τέλειο και το ιδανικό –το έχει σε κακό αυτό, ίσως για να μην καλομαθαίνουμε και χαλάμε– αλλά κάπως θα σε βολέψει.

Στη δική μου περίπτωση μου έστειλε την κυρία Γίτσα (από Πελαγία).

Η κυρία Γίτσα είναι η σπιτονοικοκυρά μου. Κι όχι μόνο δική μου αλλά ολόκληρης της πολυκατοικίας, που την κληρονόμησε –μαζί με κάτι άλλα ακίνητα– από τον συχωρεμένο τον πατέρα της, γνωστό για τη φιλαργυρία του μπακάλη της περιοχής.

Η κυρία Γίτσα είναι στα πενηνταφεύγα της. Ούτε εντελώς πατσούρω, ούτε από κείνες που τις σφυρίζουν οι μπετατζήδες από τις σκαλωσιές. Ατημέλητη, σαν τις νοικοκυράδες του παλιού καλού καιρού, που πάντα κυκλοφορούσε αναμαλλιασμένη και με κείνες τις ρόμπες και τις παντούφλες που ούτε στο Μπραχάμι δεν βλέπεις πια... μια συμφορά δηλαδή κάτω από άλλες συνθήκες, αλλά είπαμε, θεόσταλτη, κάτω από τις τωρινές.

Έρθε το λοιπόν η κυρία Γίτσα, να εισπράξει το νοίκι του μηνός, που καθυστέρουσε, λέει.

—Μα το έδωκα προ βδομάδας στον κυρ-Σταμάτη, αναφώνησα εγώ κατάπληχτος.

Ο κυρ-Σταμάτης είναι ο συμβίος, συνταξιούχος κηφήνας του ΟΤΕ, ένα χαμένο κορμί, χαρτοπαίχτης και πισστής, που κανείς δεν τον χωνεύει —κι ο ίδιος ανταποδίδει τα ίσα.

—Τα έδωκες;!!! απόρησε κατάπληκτη η γυναίκα. Μπα, τον συφοριασμένο! Δεν μου είπε τίποτις.

—Ε, μπορεί να το ξέχασε ο άνθρωπος, τον δικαιολόγησα μεγαλόψυχα εγώ (γιατί κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάνει).

—Ξέχασε; Δεν λες που πήγε να τ' ακουμπήσει στις τσόχες και στα κρασοπουλιά; ξεσπάθωσε η κυρία Γίτσα φουριόζα —και με το δίκιο της.

—Μα, αφού τα έχουν κλείσει όλα..., επιχειρηματολόγησα εγώ διστακτικά.

—Μπα; έτσι σου είπανε; σάρκασε η γυναίκα. Μην ανησυχείς κι έχουν τον τρόπο τους αυτοί. Όλο και σε κάποια υπόγα βολεύονται. Τέλος πάντων, με το μπαρδόν για την ενόχλησις, κυρ-Ναπολέο μου... Πού να ξεύρω, η καψερή.

—Δεν πειράζει, μουρμούρισα εγώ μεγαλόθυμα, ενώ ένιωσα μέσα μου εκείνον τον αεικίνητο διαβολάκο να μου βάνει στο μυαλό κατάπτυστες ιδέες.

—Τέλος πάντων...

Κι εκεί έκαμα το τεράστιο βήμα, αντάξιο με κείνο το ιστορικό και πολυδιαφημισμένο του Άρμστρονγκ όταν πάτησε (αν πάτησε) στο φεγγάρι.

—Μιας και είσαι εδώ, κυρία Γίτσα μου, δεν ρίχνεις μια ματιά στις βρύσες της κουζίνας, γιατί σαν να στάζουν τελευταία μου φαίνεται, της λέω.

—Άλλα έξοδα πάλε! αναστέναξε η καλή γυναίκα. Τέλος πάντων... αφού είμαι εδώ, ας τις δούμε...

Την έμπασα λοιπόν στην κουζίνα κι όπως επιθεωρούσε σκυμμένη τις ελαττωματικές βρύσες, φρόντισα να τοποθετηθώ κι εγώ στρατηγικά πίσω της, να της δείξω στο δήθεν και στο τάχαμου το πρόβλημα —εκ του πολύ σύνεγγυς.

Τώρα πόσο γρήγορα κατάλαβε η κυρία Γίτσα τη σημασία της μανούβρας δεν ξέρουμε και μάλλον δεν θα το μάθουμε ποτέ, αλλά ότι κατάλαβε είναι σίγουρο ότι κατάλαβε.

—Μπα, δεν γλέπω πρόβλημα, την ακούω να λέει.

—Για κοίτα πιο καλά..., την ενθαρρύνω εγώ.

Τέλος πάντων, να να μην τα πολυλογούμε, το ένα φέρνει το άλλο κι όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος, που λέει και η σοφή παροιμία, και ναι μεν οι βρύσες αποδείχτηκαν άνευ διαρροής, εμείς δε αμοιβαίως βουλευτήκαμε κι ευτυχώς να λες που μου 'κοψε –και βρήκα και το θάρρος– να προχωρήσω στο παρασύνθημα, διότι αλλιώς αυτή η καραντίνα δεν θα έβγαινε με τίποτις.

Ο κυρ-Σταμάτης βέβαια τα άκουσε από τη συμβία –η οποία ουδόλως σκέφτηκε εννοείται ότι κι εκείνη σ' αυτή την ιστορία δεν βγαίνει ακριβώς ως άσπιλη περιστερά– και ήρθε να μου ζητήσει τον λόγο.

—Ναπολέο, δεν είσαι εντάξει και είναι κρίμας, καθότι σε είχα σε εκτίμηση, να 'ούμ', μου είπε με παράπονο.

—Γιατί το λες αυτό, κυρ-Σταμάτη; απόρεσα εγώ.

—Ε, πώς; Δεν μ' έδωκες στεγνά στην κυρά προφές; απάντησε αυτός. Ντροπή!

—Και τι να 'κανα, κυρ-Σταμάτη; διαμαρτυρήθηκα εγώ – και δικαίως. Να της ξαναπλέρωνα το νοίκι που είχα κανονικά καταβάλει σε σένα;

Η τετράγωνη λογική δεν φάνηκε να πτοεί τον Σταμάτη.

—Δεν είπα τέτοιο πράμα εγώ... είπα; αμύνθηκε ο παραπτωματοτίας. Αλλά νά... να έβρισκες εκεί μια δικαιολογία και να 'ρχόσανε να μου το πεις εμένα, για να ξέρω, να φυλαχτώ. Κι εγώ τι;... έτσι θα σ' άφηνα;... εκτεθειμένο; Δεν κάνει.

—Μα δεν ήμανε εκτεθειμένος, του θύμισα. Ήμανε εντάξει στις υποχρεώσεις μου εγώ. Εσύ ήσανε εκτεθειμένος.

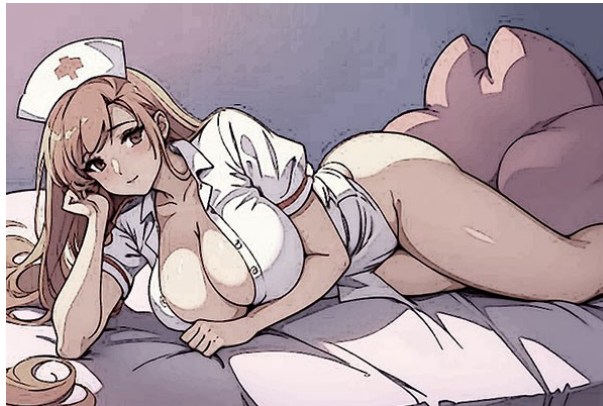
—Ένας λόγος παραπάνω να με καλύψεις, απάντησε απτόητος ο Σταμάτης. Δεν έχεις ακούσει που λένε ότι κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάνει; Πρέπει να αλληλοϋποστηρίζουμε εμείς οι άντρηδοι, διότι αλλιώς τα θήλεα θα μας καβαλήσουν. Σωστά;

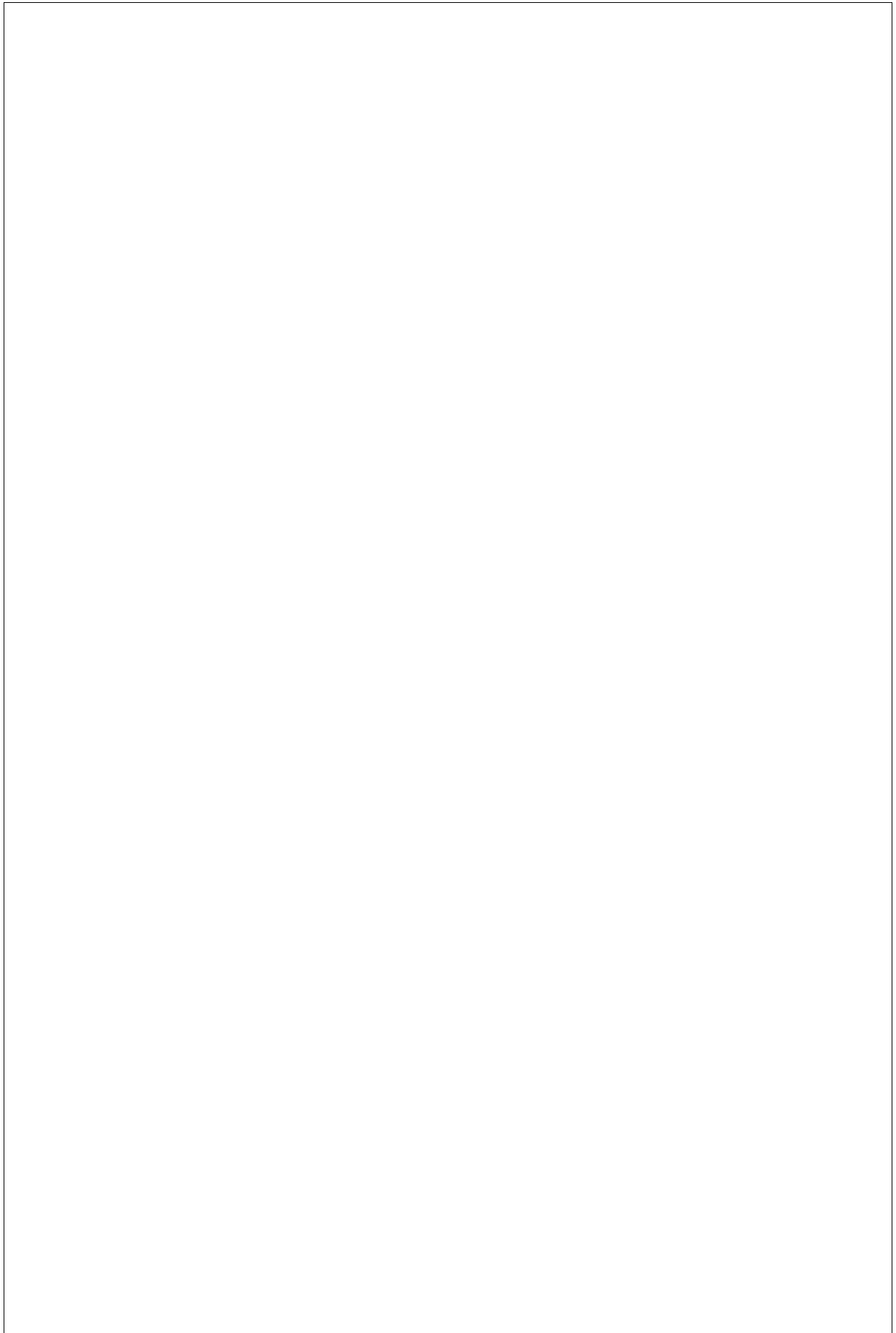
Μ' αυτή τη λογική σωστά, αλλά...

Τέλος πάντων, για την ώρα εγώ έχω τακτοποιηθεί ποικι-

λοτρόπως. Και η κυρία Γίτσα με περιποιείται και με το περιπλέον. Κάθε μέρα με φαγητό μαγειρευτό, από τα χεράκια της, καταφτάνει. Για να μην κουράζομαι και για να μην αδυνατίσω. Να είναι καλά η καλή γυναίκα και να τη χαιρούμαστε –εγώ ιδίως.

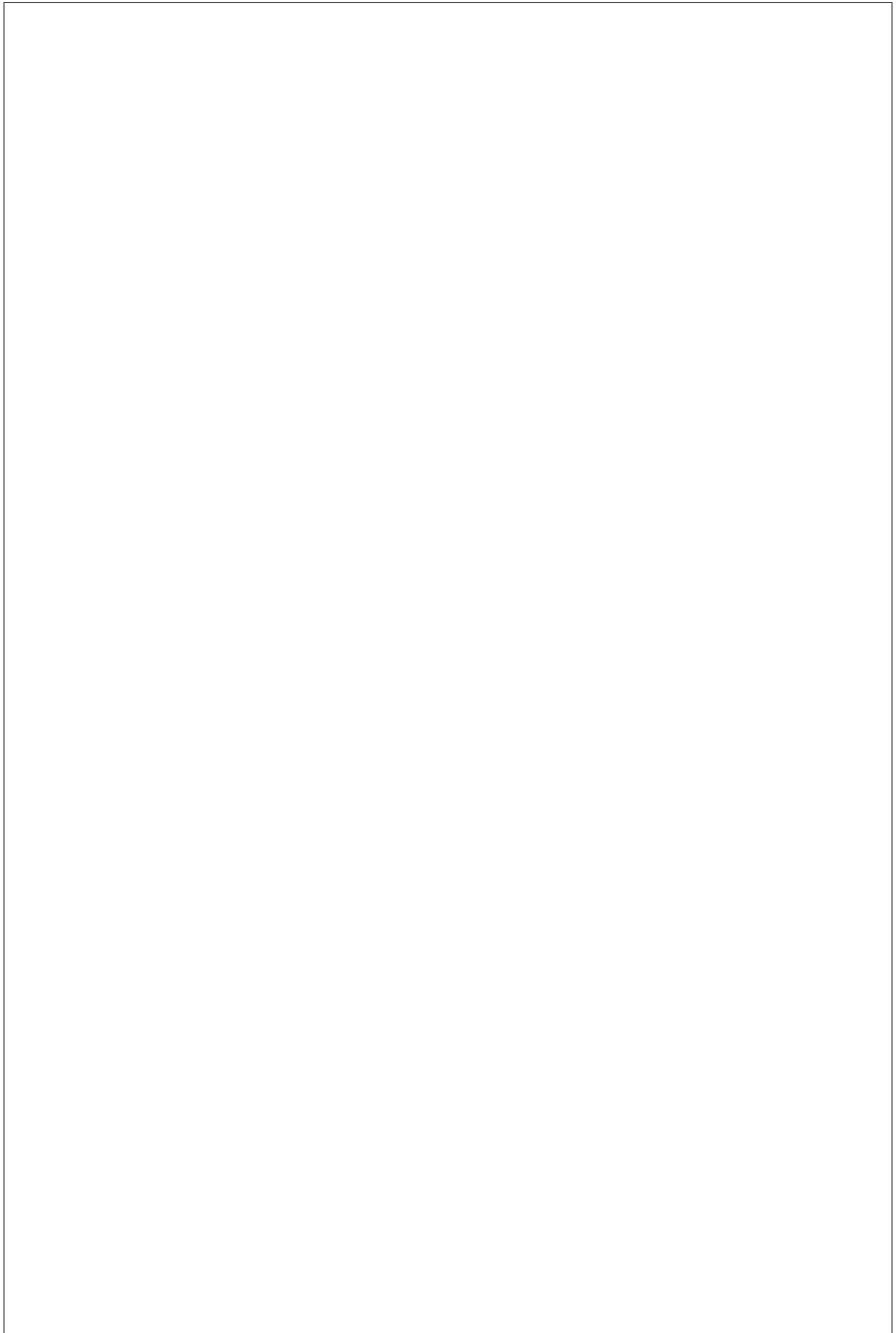
Και πού ξέρεις;... μπορεί, άμα φτιάξουν τα πράματα –δεν βιαζόμαστε τώρα–, να γένει κάνα θαύμα και να πάρει φύσημα ο ατάσθαλος Σταμάτης και να γένω ο ίδιος Σταμάτης στη θέση του Σταμάτη. Πολυκατοιχία ολόκληρη είναι αυτή, λίγο το 'χεις; Ο Θεός είναι μεγάλος, δεν είπαμε; Τον καλό τον άνθρωπο, τον πονόψυχο και τον χιμπάρη δεν τον αφήνει να χαθεί. Πώς το λένε και τα μεμέτια που μας προκύπτουν ακατάπαυστα καραβιές και καραβιές –λαθραίες εννοείται; «Αλλάχου Αχμπάρ» δεν λένε; Μωρέ Αχμπάρ και πάνω τούβλα! Η δουλειά μας να γίνεται.

Πάντα τέτοια να 'χουμε!

Χριστόφορος Πουλημάδης, ετών 55,
Μεγαλοπρομηθευτής Σουπερμάρκετ

 εν ξέρουμε πώς τον λένε εκείνον τον Κινέζο που έκανε τη στραβή κι αμόλησε τον κορωνοϊό ελεύθερο, αλλά αν τον ξέραμε θα ήπρεπε να του κάνουμε –ρεφενέ φυσικά– γιγαντιαίο ανδριάντα, σαν εκείνους που φτιάχναν στη Σοβιετία για τους τιτάνες του υπαρκτού σοσιαλισμού, ως μεγάλου ευεργέτη του κλάδου μας.

Καθόσον, δεν λέω... η προμήθεια ήταν πάντα το δέκα το καλό, παράπονο δεν έχουμε, πλην όμως με την επιδημία του κώλου (σε τα μας τώρα;) το πράμα εκτινάχτηκε σαν πύραυλος, από κείνους που στέλνουν στο φεγγάρι, σε ύψη ουρανομήκη μιλάμε, κι αν τραβήξει έτσι κάνα εξάμηνο η δουλειά, μας βλέπω όλους –τους λίγους κι εκλεκτούς μιλάμε– στη λίστα *Forbes* κι άσε τα ληγούρια να χτυπιούνται για τον κατώτερο βασικό μισθό.

Θα μου πεις, ναι, εντάξει το χρήμα, αλλά δεν φοβάσαι τη συμφορά που μας εύρηκε, με τους ανθρώπους να μας αποχαιρετάνε καθημερινώς καθώς αναχωρούν για «τόπους χλοερούς» και άνευ εισιτηρίου επιστροφής; Και θα σου απαντήσω, ευθαρσώς και αντρικώς, ότι φοβάμαι, πώς δεν φοβάμαι. Πλην όμως, έτσι όπως έχουμε μαντρωθεί, πού θα με βρει εμένα ο ιός των σχιστομάτηδων, ρε παιδιά, να με στείλει; Στη βίλα της Γλυφάδας, όπου δεν περνάει κουνούπι, ή παραπλεύρως, στο ρετιρέ της Κλέλιας, όπου δραπετεύω όταν με σφίγγει η ανάγκη, με την πρόφαση του «περιπάτου κατοικιδίου» και χωρίς να χρειάζεται να επινοώ δικαιολογίες και εξηγήσεις πέτσινες για την κυρά; Όλες οι δουλειές κανονίζονται διαδικτυακώς και για τα τρεξίματα έχουμε τους είλωτες, που πιλαλάνε με την ψυχή στο στόμα και κάνουν το σταυρό τους, που μέσα σ' αυτό το μπάχα-

λο έχουν δουλειά και βολεύονται. Άλλως τι, με το επίδομα του Κούλη θα τα φέρουν βόλτα (και αν και όποτε έρθει);

Άσε που, εδώ που τα λέμε συναμετάξυ μας, δεν ξέρουμε κιόλας κατά πόσο μας λένε αλήθεια οι άνωθεν και κατά πόσο υπάρχει αυτή η περίφημη «κορώνα», τουλάχιστον με τη μορφή που μας την παρουσιάζουν. Εγώ, από τη φύση μου είμαι άνθρωπος δύσπιστος, καθόσον παιδί της πιάτσας, αυτοδημιούργητο, κι έχω δει από κοντά πώς παίζεται το παιχνίδι. Τι, πρώτη φορά φτιάχνουμε μια τεχνητή κρίση για να 'κονομήσουμε οι πέντε, οι δέκα περπατημένοι, που βρίσκονται στη σωστή θέση τη σωστή στιγμή;

Αλήθεια ή ψέματα εκείνο που ξέρω εγώ είναι ότι η δουλειά η δική μας πάει με χίλια και δεν προκάνουμε να διεκπεραιώνουμε παραγγελίες. Οι νταλίκες –δόξα τω Θεώ– δουλεύουν διπλοβάρδιες και πάλε δεν φτάνουν. Και τα προϊόντα τιμπημένα άνωθεν, έτσι; Μέσα στην αναμπουμπούλα ποιος θα το καταλάβει; Τα σουπερμάρκετ γίνηκαν κέντρα συνάντησης και ΚΑΠΗ, αφού είναι τα μόνα που δουλεύουν στο φουλ και δέχονται κόσμο αβέρτα. Πού να πάνε τα γερόντια, που τους έκοψες καφενέ και εκκλησία και δεν τ' αφήνεις ούτε στα παγκάκια ν' αράξουν; Πού θα πάει ο έγκλειστος, που κοντεύει να σαλτάρει στην τρούπα όπου τον κλείσανε; Στο μαγαζί που είναι ανοιχτό θα πάει κι ας μην χρειάζεται τίποτις. Να δει κόσμο, να πει δυο κουβέντες με τον γείτονα, να πειράξει την κοπέλα στο ταμείο... να ξεδώσει. Κι όλο και κάτι θα ψωνίσει, δεν μπορεί... Οπότεν οι σουπερμαρκετάδες δεν προκάνουν να γιομίζουν τα ράφια κι εμείς δεν προκάνουμε να τους προμηθεύουμε εμπόρευμα. Μιλάμε για λαχείο και τζόκερ μαζί –με τζάκποτ.

Και να λες ευτυχώς που είναι στα πράγματα οι δικοί μας, που καταλαβαίνουν από μπίζνες και φροντίζουν –με το αζημίωτο εννοείται– να κινείται η αγορά. Γιατί αν ήταν οι άχρηστοι οι Τσιριζαίοι... κλάψε με μάνα κλάψε με!

Όσο θυμάμαι εκείνα τα “Γκο μπακ, μαντάμ Μέρκελ” και τις άλλες παπαριές που ακούγαμε, για να καταλήξουμε δεμένοι χειροπόδαρα στα μνημόνια, να μην κουνιέται φύλλο στις δουλειές και τις κομπίνες, να προσπαθείς να εξηγήσεις στους πανάσχετους υπουργεύοντες πώς γίνονται οι μπίζνες οι όμορφες και οι ωραίες και να σε κοιτάνε χάσκοντας, μην καταλαβαίνοντας Χριστό, μου σηκώνεται η τρίχα κάγκελο!

Τώρα τουλάχιστον, με το ζαβό στη βιτρίνα, να νομίζει πως είναι ο μεγάλος αρχηγός των Απάτσι, και τα σαΐνια από πίσω, τα περπατημένα, τα παιδιά τα δικά μας, που ξέρουν τα κόλπα και τα κατατόπια, γίνεται το νταραβέρι σωστά κι ωραία. Με το μπαρδόν, κύριοι, αλλά περνάμε κρίση, οπότε διαγωνισμοί και τέτοια δημοκρατικά του κώλου, που ξέρατε, κόβονται πάραυτα. «Απευθείας ανάθεση» (στον δικό μας εννοείται) και πάμε παραπέρα, να κινείται η αγορά, έτσι όπως μάθαμε αιώνες τώρα κι όπως είναι το πρόπον. Σειρά σας και σειρά μας. Τι να σου κάμω εγώ αν δεν ξέρεις, ρε μπουνταλά, πώς παίζεται η μπαλίτσα; Μάθε πρώτα κι έλα μετά να συζητήσουμε.

Ευτυχώς που οι άγιες τράπεζες δουλεύουν στο φουλ –στα Καϊμάν– κι έτσι το χρήμα πάει στη θέση του, καθόσον δεν είναι ώρες αυτές να φυλάς τα μασούρια κάτω από το στρώμα, να κάνουμε τον λωποδύτη της γειτονιάς ευτυχισμένο. Πάντα το χρήμα, κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες, βρίσκει τον δρόμο τον σωστό, αρκεί να είσαι παιδί ξύπνιο και να ξέρεις τα κατατόπια –κι έλα μετά εσύ, μπουρδὰ υπουργάτζα, με το «γο», να μου πουλάς παραμύθι για επενδύσεις ενταύθα. Σε τι, ρε κόπανε; σε «rooms to let»;

Όχι, εντάξει, παράπονο δεν έχω... δόξα τω Θεώ να λέμε, εξόν από την κλεισούρα «κατ' οίκον», όπου τρως στη μάπα όλη μέρα την κυρία, με τη γκρίνια και τη βαρεμάρα της και τα πιτσιρίκια που τα αμόλησαν απ' το σχολείο και τα τρώμε εμείς στη μάπα, κι ευτυχώς να λες που υπάρχει χώρος στο φτωχικό μας κι απλωνόμαστε... αλλά, άνευ μπουζουκερί και παρέες και τα άλλα τα ωραία και τα απαραίτητα προς το ζην, ρε παιδί μου, τα φέρνεις στενάχωρα, εξόν κι αν είσαι κάνα υπόδειγμα συζύγου και καλού οικογενειάρχη (κοροϊδο δηλαδή), που δεν είναι η περίπτωση μας.

Και πάλι ευτυχώς που αφήσαν ένα παραθυράκι με το 13033 και μπορούμε να ξεπορτίζουμε με πρόφαση να περπατήσουμε τον Μπούμπη και να πεταχτούμε, να πούμε μια καλησπέρα και στο αίσθημα, που φροντίσαμε –σε ανύποπτο χρόνο– να τακτοποιήσουμε οικιστικώς στα πέριξ.

Θα μου πεις: “Πού πα, ρε Καραμήτρο, και μπλέκεις, σένιος άνθρωπος και τακτοποιημένος, οικονομικώς και κοινωνικώς; Πού πα και μπλέκεις σε καταστάσεις μπερδεμένες, που

δεν ξέρεις τι θα σου ξημερώσει αύριο;”. Και θα σου απαντήσω με το σοφό αρχαίο ρητό: «Μη φοβού κι έχουν γνώση οι φύλακες». Καθόσον δεν είμαστε και τίποτις χθεσινά παιδάκια –νομίζω; Την πιάτσα την έχουμε σπουδάξει και την κοινωνία την ξέρουμε απόξω κι ανακατωτά. Και θα σε ρωτήξω... Δηλαδή, ένα νεανικό σφάλμα, που όλοι διαπράττουν (καλή τη πίστη) στο κάτω-κάτω της γραφής, τι ποινή επισύρει; Στραβωθήκαμε, κύριε πρόεδρε και σεβαστό δικαστήριο. Μας γυάλισε το γκομενάκι και μπράβο του, τη ζαλωθήκαμε την κυρα-Σούλα (που το 'χει κάνει τώρα «Νάση» –από Αθανασία– η γκιόσα), την κάναμε βασίλισσα, που δεν είχε βρακί ν' αλλάξει, την κάναμε μάνα (δης), της δώκαμε υπόσταση στην κενωνία, ένα όνομα... “Χαίρετε, κυρία Πουλημάδη”, “Περάστε, κυρία Πολημάδη”... Ποια, η Σούλα, που ο πατέρας της ήταν τσαγκάρης και η μάνα της πλύστρα στο Κορωπί! Ε, τι άλλο να κάναμε;

Στη χειρότερη των περιπτώσεων να σου βγει αυτό πλημμέλημα. Πας για πλημμέλημα ισόβια τώρα; Είμαστε σοβαροί;

Και θα μου πεις γιατί δεν την στέλνεις από κείθε που ήρθε; Και θα σου πω, τι λες, ρε μάγκα μου;... με γυναίκες δικαστίνες έτσι και πας για διαζύγιο η κυρία θα σου αφήκει μόνο το σώβρακο που φοράς κι έτσι και γελαστείς και κάμεις έφεση θα σου πάρει και το σώβρακο. Μην κοιτάς άλλοτε, που την έστειλνες στη μάνα της συστημένη (και με δυο σφαλιάρες για κατευόδιο) και δεν έτρεχε τίποτις... Τώρα τους έχουν φτιάξει έτσι τους νόμους (Αμερικάνικα κόλπα αυτά) που για να ξεφορτωθείς το πατσούρι, που φορτώθηκες σε μια στιγμή αδυναμίας, πρέπει να το πλερώσεις χρυσό και πλατινένιο. Για τέτοια είμαστε τώρα; Σε περικαλώ. Οπότεν τι κάνεις; Υπομονή κάνεις, αυτό κάνεις, και βολεύεσαι όπως μπορείς –δια της τεθλασμένης, που λένε κι οι μορφωμένοι. Όπως καληώρα.

Βρήκαμε την Κλέλια, επάγγελμα ινφλουένσερ στα σόσιαλ, λέει (μην με ρωτάτε λεπτομέρειες, δεν ξέρω), ένα παιδί μα τι παιδί!... όλο στροφές και γυρίσματα... μας είδε, εντυπωσιάστηκε το πλάσμα –έπαθε την πλάκα του μιλάμε!– περάσαμε στο παρασύνθημα, την πήγαμε και κάτι ταξίδια όξω... με τα πεντάστερά της, με τα ψώνια της και με απ' όλα... έπαθε τάρακουλο το παιδί! “Κρις, σε ερωτεύτηκα”, μου λέει ευθέως. “Μωρό, welcome aboard”, της λέω εγώ... της παίρνω κι ένα

ρετιρεδάκι κοντά στη βίλα (χωρίς να της πω εννοείται ότι είμαστε γειτόνοι), τη βολεύω εκεί κι έκτοτε ζωή ζάχαρη! Σάματις ο πρώτος είμαι για ο τελευταίος;

Η ζωή, μάγκα μου, είναι σύντομη αλλά συγχρόνως και μαραθώνιος, όχι καταστάρι, όπου ρίχνεις μια πιλάλα και τερματίζεις με τα χέρια πάνω. Εδώ χρειάζεται ρέγουλα, στρατηγική... στην ανηφόρα το πάμε συντηρητικά, στο ίσιωμα αυξάνουμε ρυθμό. Δεν γένεται στον αγώνα αυτό να έχεις παρέα μια Σούλα, που γίνηκε «Νάση», ελέω Πουλημάδη –δηλαδή εμού του ιδίου. Θα μπαφιάσεις, θα βαρεθείς, θα τα παρατήσεις. Κι αν τα παρατήσεις, άνοιξε καλύτερα μια τρύπα και χώσου μέσα από μόνος σου, καθόσον τελείωσες και ξόφλησες. Είσαι απονθασμένος και δεν το ξέρεις ακόμα. Ενώ μια Κλέλια... ε, όπως και να το κάνουμε σε κρατάει ζωντανό. Ναι, αλλά στα τρώει θα μου πεις. Ναι, ρε, μου τα τρώει, αλλά κάνω το χόμπυ μου. Ξέρεις εσύ κάνα χόμπυ (για πλούσιους μιλάμε, όχι για μπατήρια) που να είναι δωρεάν; Εγώ δεν ξέρω. Και μετά τα λεφτά σε τι χρειάζονται, αν δεν είναι για να περνάμε καλά; Να κάνουμε μάγκες τους κληρονόμους –εις υγείαν του κοροϊδου;

Τώρα ήρθε ο εγκλεισμός. Αναγκαστική φυλακή, με τη συμβία, τα κουτσούβελα και το σόϊ. Και μη νομίζεις ότι για μας, που έχουμε χώρο, με τις βιλάρες μας και τις κηπάρες μας και τις πισινάρες μας, είναι καλύτερα από τον ταλαίπωρα με το δυάρι στην Κυψέλη. Όσο χώρο και να δώξεις στο θήλεο θα σου κολλήσει, δεν γλυτώνεις. Ευτυχώς προβλέφτηκε ο «περίπατος κατοικιδίου», οπότε τον Μπούμπη στο λουρί και όξω... Μέχρι να κατουρήσει δυο κολώνες το ζωντανό φτάκαμε της Κλέλιας!

Άσε που βολεύει το μάντρωμα κι αλλιώς. Καθόσον τώρα ξέρεις πού βρίσκεται το πρόσωπο ανά πάσα στιγμή, μιλάμε. Οίκαδε! Ούτε “Πάω σε μια φίλη μου”, ούτε “Μια βόλτα πήγα στα μαγαζιά”... Εκεί, σκοπός ακοίμητος, να σε περιμένει, σαν τον παλιό καλό καιρό, που η γυνή ήταν βασίλισσα στο σπίτι της, αλλά δεν ξεμύταγε, να πάει ούτε στον μπακάλη άνευ αδείας.

Θα μου πεις, τι, φοβάσαι μην σου την κάνει; Όχι, μωρέ, θα σου απαντήσω εγώ, καθόσον είπαμε... δεν είπαμε;... το κορίτσι έχει πάθει την πλάκα του μαζί μου, αλλά ξέρεις καμιά φορά;

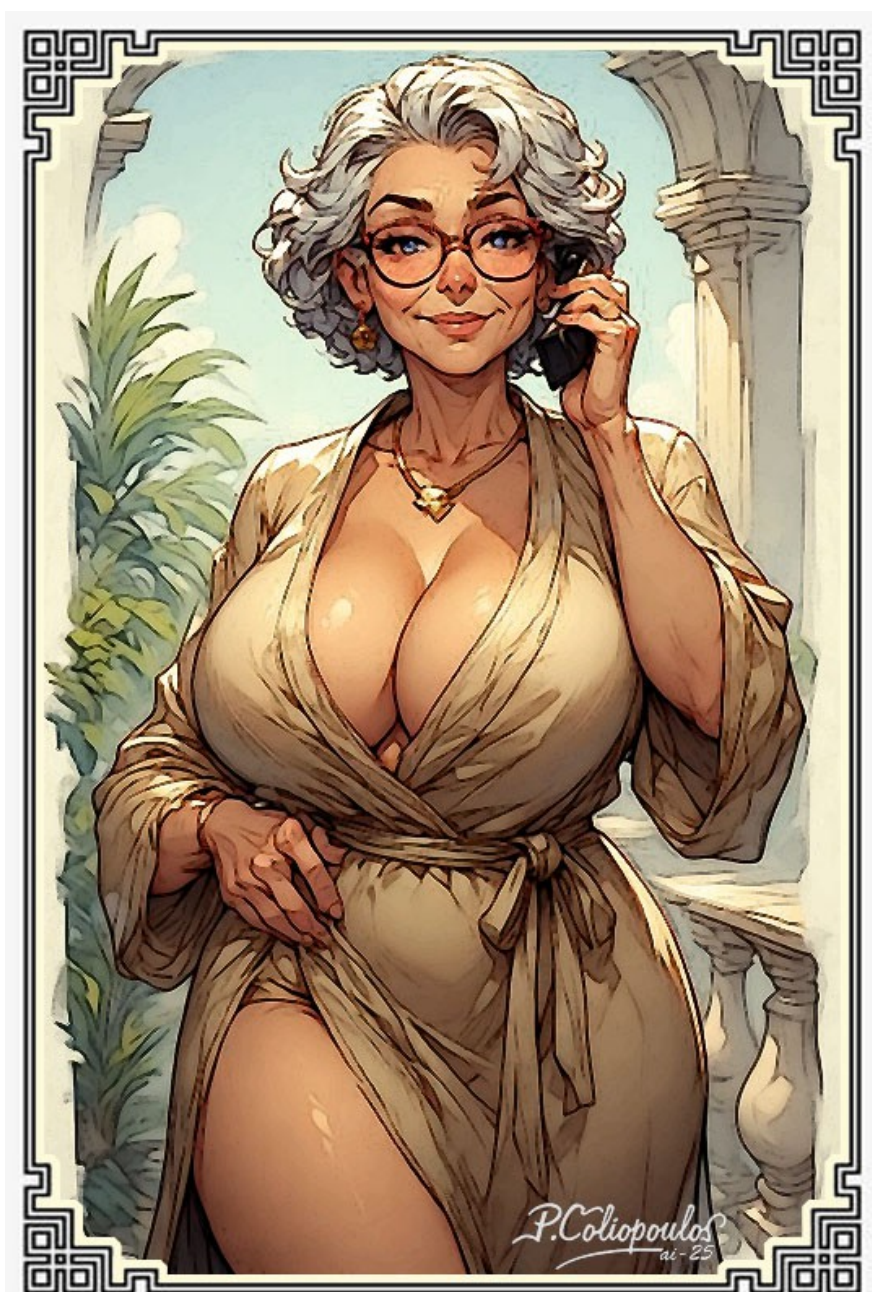
Ο διάολος έχει πολλά ποδάρια και τα θήλεα δεν φημίζονται για τον δυνατό τους χαρακτήρα –παρασύρονται.

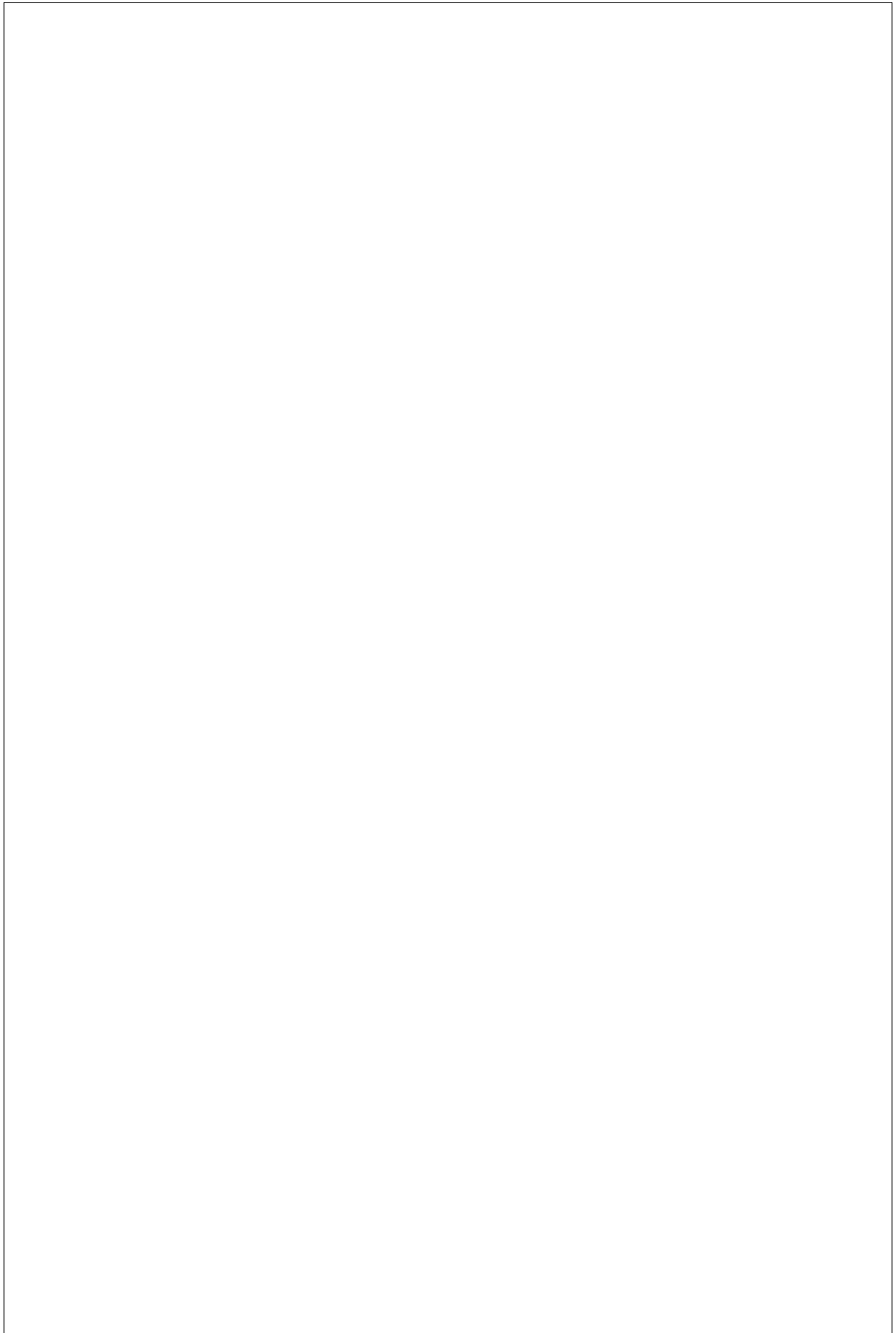
Οπότεν καλύτερα έτσι, να έχουμε το κεφαλάκι μας ήσυχο.

Ναι, δεν μπορώ να πω... πολύ την πάω την κορώνα τελικά.
Όλα μου τα 'φερε δεξιά. Μακάρι πάντα τέτοια!

Δύσκολα, αλλά θα τα καταφέρουμε

Αθανασία (Νάση) Πουλημάδη, ετών 55
Σύζυγος και μητέρα

Πώς το λέει η παροιμία: «Κάθε εμπόδιο για καλό»; Ε, έτσι και με την καραντίνα. Επί προσωπικού τουλάχιστον, για τους άλλους δεν ξέρω και δεν δικαιείμαι δια να ομιλώ. Εντάξει, δεν λέω... η κλεισούρα σε κανέναν δεν αρέζει και ιδιαιτέρως όταν σου επιβάλλεται με το ζόρι, αλλά τι να κάνουμε, μπορούμε να τα βάλουμε με την Φύση, που αποφάσισε να μας τιμωρήσει για τις ατασθαλίες μας; Δεν μπορούμε.

Πάλι καλά να λες που εμείς έχουμε γκοτζαμάν βιλάρα και βολευόμαστε, τους άλλους να κλαις, που βρίσκονται φυλακωμένοι σε πενήντα τετραγωνικά. Όπως η Τέτα καληώρα, που μόλις τώρα συνειδητοποιεί τι μπουχέσα συμβίο διάλεξε. Διότι, όσο ήμασταν αμολητοί, σιγά μην τον έβλεπε. Από 'δώ ο ένας, από κει ο άλλος και το βράδυ ξεροί για ύπνο... “Καληνύχτα Τέτα”... “Καληνύχτα Σπύρο”... και όνειρα γλυκά. Τώρα όμως που μαζώχτηκαν εντός, ο κύριος έχει απαιτήσεις. “Πιάσε τις παντούφλες μου, που είσαι εύκαιρη...”, “Τι μαγέρεψες;... πάλι μακαρόνια;...”, “Για έλα εδώ να σε αποθεώσω, μανάρα μου, που έχω όρεξη...” κι άλλα τέτοια συζυγικά κουφά. Σαλτάρει κανονικά, ψυχολογικώς, η Τέτα –που περιπλέον δεν μπορεί να δει και το (παράνομο) αίσθημα. Ας πρόσεχε.

Εγώ, ευτυχώς, τέτοια προβλήματα δεν έχω –να λέμε την αλήθεια. Γιατί εντάξει, έχει κατσεικωθεί (υποχρεωτικά) ο Χριστόφορος στο σπίτι, αλλά όταν δεν είναι στον κομπιούτορα και το τηλέφωνο, να κουμαντάρει τις επιχειρήσεις –που δόξα τω Θεώ πάνε πρίμα– ξαμολιέται με τον Μπούμπη για πολύωρους «περιπάτους». Περίπατο το λέμε τώρα, αλλά τι μας νοιάζει εμάς, την ησυχία μας να 'χουμε κι άστον να κάνει τα

δικά του. Το πρόβλημα είναι τα σκασμένα, τα μικρά, αλλά κι αυτά χωμένα στα κινητά και στα τάμπλετ είναι –ευτυχώς, και μπράβο στον εφευρέτη που τα επινόησε κι έλυσε τα χέρια εμάς των μανάδων– κι εμφανίζονται μόνο όταν πεινάσουν, αλλά και τότε τα φροντίζει το προσωπικό –γιατί τις έχουμε τις Φιλιππινέζες;

Έτσι μπορώ κι εγώ ν' ασχοληθώ με τις δικές μου υποθέσεις, που μη νομίζεις... είναι σημαντικές.

Μιλάω, ας πούμε, με τα κορίτσια, που χαθήκαμε αναγκαστικά, λόγω καραντίνας... να ακούσω τα δικά τους, να τους πω τα δικά μου, να κάνουμε σχέδια για εξόδους επικές –«girls evening out»– όταν αποφυλακιστούμε με το καλό, να οργανώσουμε εξορμήσεις για ψώνια στην αλλοδαπή... να πούμε και τα πιο ιδιαίτερα μας... Η Βάλια έχει βρει έναν ντελιβερά και βολεύεται, όταν ο μούργος, ο Τάκης βγάζει τα σκυλιά για βόλτα... εντάξει, με την ψυχή στο στόμα... ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε... αλλά καλύτερα από τη Νατάσα, που έχει καταφύγει, η ταλαίπωρη, στον δονητή, λόγω που φοβάται μην κολλήσει κορώνα και μιας κι ο δικός της «κωλύεται» (εξαπανέκαθεν δηλαδή, όχι τώρα)... ενώ η Βιβή την έχει πέσει στη Βουλγάρρα, που φροντίζει τη μάνα της, και είναι κατενθουσιασμένη λέει με την καινούργια εμπειρία. Κοίτα τι έβγαλε στον αφρό η καραντίνα τελικά! Η Βιβή λεσβία! Τέλος πάντων, δεχόμαστε τους φίλους μας με τα ελαττώματα τους –αρκεί να μην θέλουν να τα κολλήσουν και σε μας.

Όχι ότι έχω τίποτα προκαταλήψεις επ' αυτού δηλαδή. Αντιθέτως. Γιατί, ε, σαν κορίτσι κι εγώ είχα τις δικές μου εμπειρίες –πριν παντρευτώ εννοείται. Με την ξαδέρφη μου την Κούλα λέω... που όλο και πειραματιζόμασταν όταν είχαμε την ευκαιρία... ωραία ήταν, δεν μπορώ να πω... αλλά εντάξει, τρίψε-τρίψε στο τέλος βαριέσαι, βρε παιδί μου... κουράζεσαι... όχι ότι η Κούλα δεν ήταν γκομενάρα δηλαδή εδώ που τα λέμε... αλλά με το πέος, όπως και να το κάνουμε, είναι αλλιώς. Ειδικά όταν το εν λόγω όργανο πληρεί τις προδιαγραφές.

Όπως, ας πούμε, του κηπουρού μας, του Βαλμίρ, που ο ίδιος αυτοσυστήνεται σαν Βασίλης, ως καλός Αλβανός, που θέλει να περάσει για Βορειοηπειρώτης. Με βαριά καρδιά βέβαια, γιατί όπως μου εξομολογήθηκε, σε μια στιγμή αδυνα-

μίας, “Βορειοηπειρώτοι κακό άνθρωποι, κυρία Νάση”. Τέλος πάντων, αυτά είναι δικά τους προβλήματα, ας τα βρουν συναμετάξυ τους, εμάς άλλα μας ενδιαφέρουν.

Τον Βαλμίρ-Βασίλη τον προσέλαβε ο Χριστόφορος για να κάνει κάτι μαστορέματα στη βίλα και να σουλουπώσει τον κήπο. Τα μαστορέματα μάλλον ατσούμπαλα τα έκανε, αλλά τον κήπο τον έφτιαξε κούκλα κι ο κύριός μου εντυπωσιάστηκε.

—Εγώ έχω σπουδάζω γεωπόνος, κύριος Χριστόφορ, του εξήγησε ο Αλβανός. Όταν είχαμε Χότζα όλοι στην Αλβανία σπουδάζαμε πανεπιστήμιο.

—Όταν είχατε τον Χότζα ψωμολυσσάγατε, του απάντησε ο Χριστόφορος, που είναι καπιτάλας του κερατά και βγάζει φλύκταινες με τους κομμουνιστές. Αλλά τον κήπο τον συμμόρφωσες μια χαρά. Δεν έρχεσαι, ρε, να δουλεύεις για μένα;

—Πόσα μεροκάματα δηλαδή, κύριος Χριστόφορ; ρώτησε το παιδί.

—Τι μεροκάματα, ρε; γέλασε ο Χριστόφορ. Θα έρθεις να μείνεις εδώ, στην αποθηκούλα του κήπου, που φυλάμε τα εργαλεία. Ούτε νοίκι, ούτε τίποτις. Θα τη συμμαζώξεις λίγο και θα είσαι άρχοντας. Φαγητό θα σου φέρνουν οι Φιλιππινέζες —ό,τι μας περισσεύει. Πασάς στα Γιάννενα μιλάμε! Ούτε αφεντικά, ούτε τίποτις. Θα φροντίζεις τον κήπο και την πισίνα κι επειδής φαίνεσαι καλό παιδί και σε συμπάθησα, άντε, θα σου δίνω κι ένα πενηντάριχο τη βδομάδα, να το ρίχνεις όξω, που λέει ο λόγος.

—Λίγο το πενηντάρι, κύριος Χριστόφορ, του λέει ο Βασίλης (που δεν είναι κουτός, σαν κάτι άλλα Αλβανά). Να πούμε κατστάρι, να δώσουμε χέρια;

Γέλασε ο Χριστόφορος, γιατί του αρέζουν αυτοί που ξέρουν να εκτιμούν την αξία του χρήματος —κι ας είναι και λαθρομετανάστες.

—Είσαι μούτρο και σκληρός διαπραγματευτής, Βασιλάκη, του λέει. Εσύ θα πας μπροστά, εγώ στο λέω. Αρκεί να είσαι δουλευτής και υπάκουος. Άντε... με κατάφερες. Ένα ογδοντάρι να το θυσιάσω. Χαλάλι σου.

Οπότε προσελήφθη ο «ομογενής» Αλβανός κι έκτοτε τον

έχουμε εσωτερικό, δικό μας άνθρωπο, στο σπιτάκι του κήπου κι όλοι είμαστε ευχαριστημένοι.

Πώς ξέρω για το άλλο θα μου πεις. Όπως τυχαίως. Είχα κατέβει στον κήπο να κόψω λουλούδια για τα βάζα, που θα 'ρχονταν τα κορίτσια για μπιρίμπα, όταν σ' ένα από τα παρτέρια νά σου τον τον κηπουρό, που κατουρούσε το γρασίδι του καλού καιρού σφυρίζοντας Αλβανικά τσάμικα. Αναστατώθηκα η γυναίκα γιατί δεν είμαι συνηθισμένη σε τόση χωριατιά πια, όταν πρόσεξα –όπως τυχαίως– πως το εργαλείο του Βασίλη ήταν διαστάσεων πρωταγωνιστή των έργων που βλέπει ανελιπώς ο σύζυγος, για να εμπνέεται.

—Τι κάνεις εκεί, Βασίλη; του λέω αυστηρά.

—Τι κάνει, κυρία Νάση; απορεί αυτός, με την αθωότητα που χαρακτηρίζει τους πρωτόγονους, χωρίς να σταματήσει να κάνει τη δουλειά του. Τίποτις δεν κάνει. Κατουράει.

—Δεν κατουράμε έξω, μπροστά στον κόσμο, του λέω εγώ αυστηρά. Γι' αυτό έχουμε τις τουαλέτες.

—Γιατί; απορεί ξανά ο Βασίλης. Κάνει καλό και στα λελούδια.

—Α, άμα είναι από έτσι καλά, του κάνω.

Τι να του έλεγα; Μαθαίνει το γομάρι τρόπους; Δεν μαθαίνει. Χαμένος κόπος. Οπότε άλλαξα συζήτηση.

—Κάπως μεγάλο δεν είναι το εργαλείο σου, βρε Βασίλη; του λέω, ασυναισθήτως. Δεν σεμποδάει;

—Γιατί να μεμποδάει; ξανα-απόρεσε ο Βασίλης. Εδώ δεν μεμποδάει όταν μου σηκώνεται, που γίνεται άλλο τόσο –με το συμπάθιο.

—Μπα, τι μου λες; του λέω εγώ.

—Αλήθεια λέει, επιμένει ο Αλβανός κατουρητής. Θες να δεις για να πιστέψεις;

Εμ ήθελα, δεν θα ήθελα; Ό,τι μαθαίνει ο καθείς στη ζωή αυτή για καλό είναι.

—Να δω, του λέω. Αλλά πάμε καλύτερα πίσω από τους θάμνους, μην μας δει κανένα μάτι και μας κρεμάσουν τα κουδούνια.

Και πράγματι. Ο Βασίλης δεν έλεγε υπερβολές. Άλλες λεπτομέρειες κωλύομαι να δώκω, γιατί, όπως ξέρουμε, ο διάολος έχει πολλά ποδάρια και τα χαρτιά εύκολα παραπέφτουν. Να προσθέσω μόνο ότι, τώρα με την καραντίνα, η παρουσία του Βασίλη είναι σωτήρια κι ευτυχώς να λέμε που όταν ο Χριστόφορος βγάζει τον Μπούμπη περίπατο ξεχνάει να γυρίσει στο σπίτι του.

Τώρα, αν κάποιος βιαστεί να βγάλει συμπεράσματα καλά θα κάνει να το σκεφτεί δυο φορές πρώτα. Δεν είναι του χαρακτήρος μου βέβαια να βγάζω τα οικογενειακά μου στη φόρα, όπως κάτι άλλες, αλλά δεν μπορώ ν' αποσιωπώ και κάποιες φοβερές αλήθειες για πάντα. Εντάξει, όλοι ξέρουμε ότι ο Χριστόφορος ήταν από πάντα μεγάλος πέφτουλας κι ότι δεν άφηνε θηλυκό χωρίς να το προσεγγίσει με ανομολόγητες προθέσεις. Μέχρι τη θειά μου τη Γιωργίτσα, στο χωριό, που είχαμε πάει για Πάσχα, φρόντισε να εξυπηρετήσει, ο ξεφτίλας. Αλλά παράπονο δεν έχω... στα συζυγικά του καθήκοντα —έστω μια στις τόσες— υπήρξε πάντα συνεπής. Μικροτσούτσουνος, δεν λέω, αλλά συνεπής. Όμως, από πέρσι τον Νοέμβρη, σαν να μην μας τα λέει καλά. Όλο κουρασμένος κι όλο κρυωμένος κι όλο κωλύόμενος μας έβγαινε κι αυτό μου έβανε ψύλλους στ' αυτιά. Δεν μπορεί, λέω του εαυτού μου, αυτός κάποιο τσουλί θα έχει βρει, από κείνα που τυλίγουν ηλίθιους εύπορους μεσήλικες.

Για να εξασφαλιστώ —και να εξασφαλίσω τα παιδιά μου, γιατί δεν ξέρεις ποτέ— έβαλα έναν ντετέκτιβ να ψάξει το πράμα καταλεπτώς. Κι ο άνθρωπος όντως το διερεύνησε και μου έφερε αφθονία οπτικοακουστικών στοιχείων, να σου σηκώνεται η τρίχα! Κυρία εγώ, δεν είπα τίποτα βέβαια, αλλά έβαλα τα φοβερά ντοκουμέντα σε μια θυρίδα τραπέζης, ούτως ώστε, έτσι και γινόταν καμιά στραβή να το φυσάει ο συνοικιακός γαμίκουλας και να μην κρυώνει. Έφταιξες κύριος; έκαμες το κέφι σου; Καλώς. Πλην όμως, έτσι και σου μπουν τίποτα περίεργες ιδέες... θα πλερώσεις. Θεία δίκη!

Έτσι, απερίσπαστη τώρα και χωρίς ενοχές (που δεν θα είχα ούτε ως ή άλλως) μπόρεσα να ασχοληθώ κι εγώ με τα δικά μου αισθηματικά. Διότι είχαμε εξελίξεις στον τομέα αυτό.

—Κυρία Νάση, εγώ εσένα έχει μεγάλη καψούρα, μου λέει μια μέρα ο Βασίλης και μ' αφήνει κάγκελο.

—Δηλαδή τι καψούρα, Βασίλη; του κάνω εγώ. Με ποθείς παναπεί;

—Δεν ξέρω ποθεί, αλλά θέλω σε πάρω γυναίκα κανονικά, μου λέει το τέρας.

—Βασίλη, του λέω. Ξεχνάς μια μικρή λεπτομέρεια. Είμαι ήδη παντρεμένη γυναίκα. Με τον κύριο Χριστόφορο, αν ενθυμείσαι.

—Κύριος Χριστόφορος καλύτερος από μένα; αγανακτεί το καψουρεμένο τεκνό.

—Ούτε καν, τον καθησυχάζω. Αλλά πρόκαμε και με πήρε αυτός.

—Και τώρα σε παίρνει εγώ, επιμένει το παιδί. Πάμε φύγουμε Αλβανία, περάσουμε καλά μαζί.

—Και τα παιδιά τι θα γίνουν; αναρωτιέμαι εγώ.

—Παιδιά έχουν πατέρα, μου απαντάει ο αδίστακτος Αλβανός. Εμείς κάνει άλλα παιδιά.

Άντε να εξηγήσεις τώρα του ενθουσιασμένου ότι μια φορά γίνηκε το θαύμα, με τη Σάρα, στην Αγία Γραφή, και πάει.

—Και τι θα τρώμε, βρε Βασίλη; του κάνω.

—Έχει φαγητό Αλβανία, με πληροφορεί ατάραχος ο ονειροπόλος.

—Με τι λεφτά, βρε;

—Με λεφτά δικά σου, απαντάει ετοιμόλογα ο Βασίλης. Ανοίξουμε επιχειρήσεις Τίρανα, κοινομήσουμε καλά.

Τι του λες τώρα;

—Καλά, άσε να περάσει η επιδημία πρώτα και βλέπουμε, του λέω.

—Δεν υπάρχει επιδημία, μου λέει απτόητος ο τολμητίας Αλβανός. Επιδημία μαϊμού.

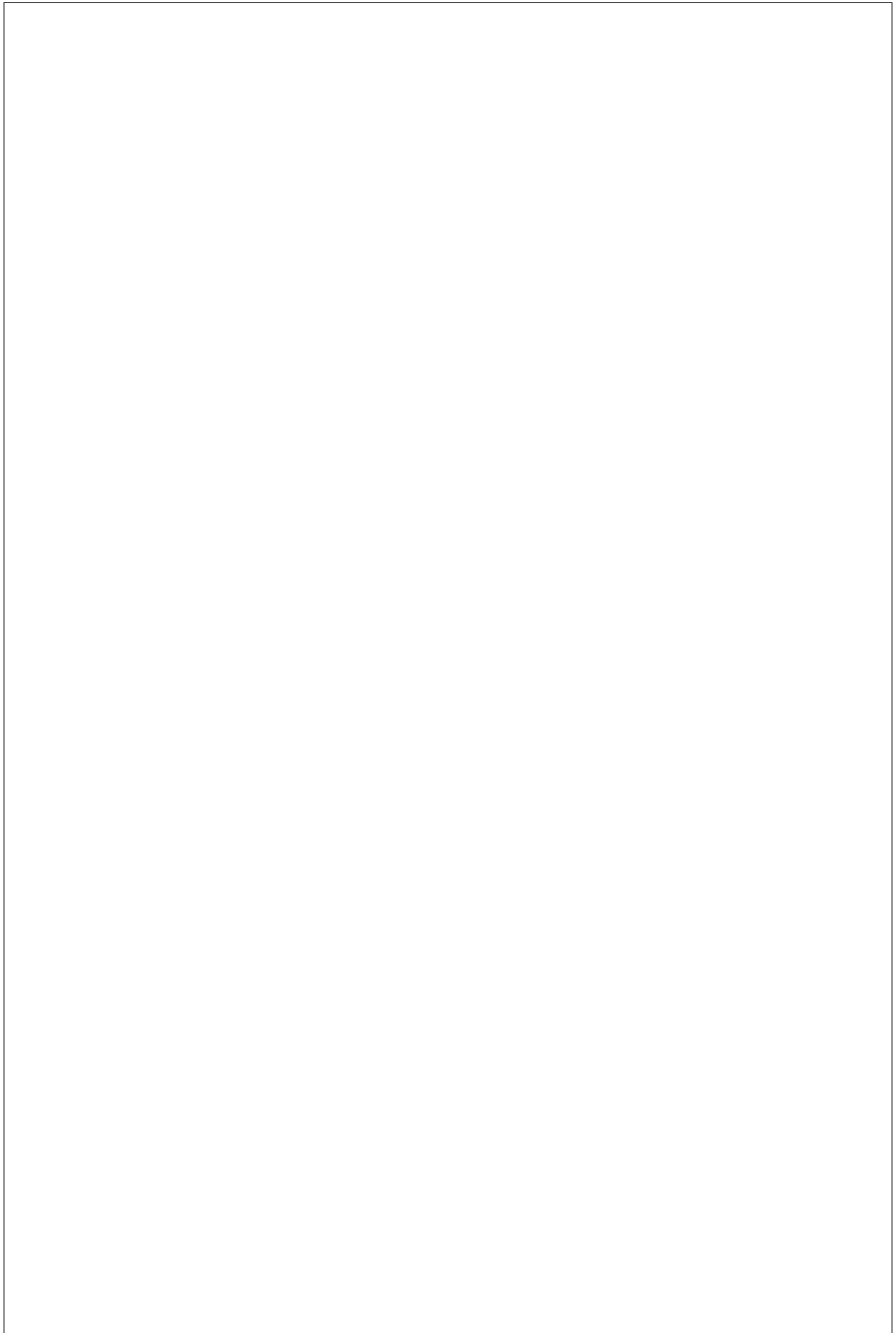
—Μαϊμού η επιδημία, βρε Βασίλη;! απορώ εγώ. Κι εσύ πού το ξέρεις;

—Το λέει ίντερνετ, απαντάει αυτός. Φαίησμπουκ λέει το φτιάξαν Αμερικάνοι για να μας κλείσουν μέσα και κάνουν δουλειές τους ανενόχλητοι.

Εννοείται ότι για την ιστορία με τον Βασίλη δεν είπα τίποτα στα κορίτσια, γιατί όλοι ξέρουμε πόσο ζηλόφθονη είναι η ανθρώπινη φύση και τι κακία βγαίνει –και στους φίλους ακόμα– όταν εσύ είσαι καλά ενώ εκείνοι έχουν προβλήματα. Άσε που δεν τις εμπιστεύομαι κιόλας, μην τους ξεφύγει καμιά κουβέντα και γίνουμε ο περίγελος της γειτονιάς.

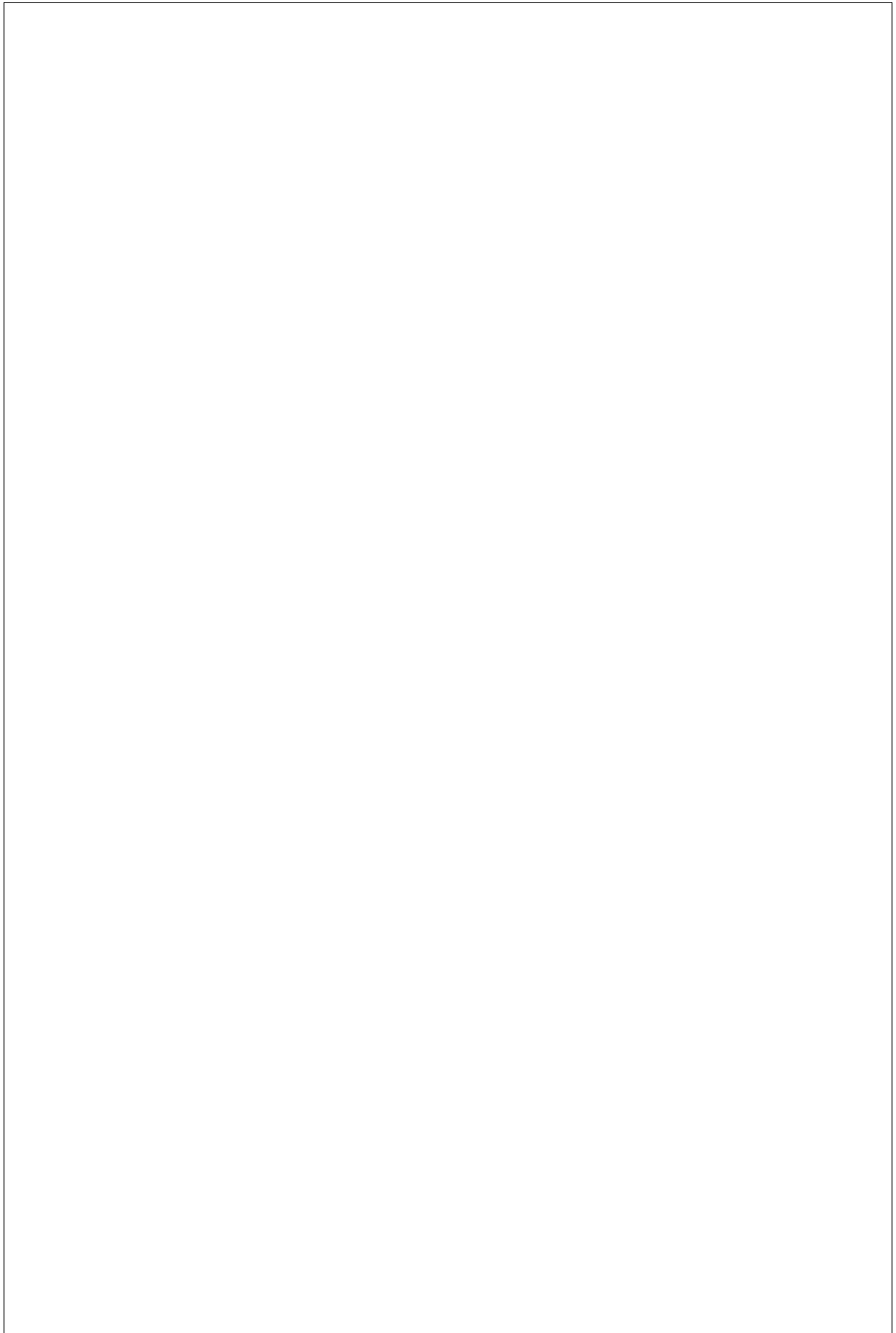
Τέλος πάντων, θα δούμε πώς θα πάει κι αυτό. Για την ώρα η καραντίνα καλά μας κάθισε και μακάρι να τραβήξει λίγο παραπάνω, έτσι που όλοι έχουμε βολευτεί ωραία και καλά.

Εν Τούτῳ Νίκα

Ήταν φυσικό επόμενο, στη ζοφερή εποχή που ζούμε, της έκλυσης των ηθών και των εθίμων, της κοινωνικής ασυδοσίας και της υφέρπουσας αμαρτίας, να μας τιμωρήσει ο καλός Θεός, όπως τιμώρησε τους αμαρτωλούς Αιγύπτιους του Φαραώ, τους Φιλισταίους ειδωλολάτρες, τους έκλυτους Ρωμαίους και τους πάσης φύσεως αντίχριστους, που δεν τηρούν τας εντολάς Του, στέλνοντας την επιδημία για να μας δοκιμάσει και να μας νουθετήσει. «Εγώ ειμί Κύριος ο Θεός σου, ουκ έσονται σοι θεοί έτεροι πλην εμού».

Ξεχάσαμε τον Νόμο Του, αγνοήσαμε την θέλησή Του, παρέβημεν τας εντολάς Του! Εγίναμεν φαύλοι και πόρνοι, αρσενοκοίται και μοιχοί! Τα θήλεα εξήλθαν της οικείας των, αποποιούμεναι τον θείον ρόλον της συζύγου και μητέρας, εφόρεσαν πανταλόνια και αισχρά ιμάτια, που αποκαλύπτουν αντί να καλύπτουν, εξέλιπεν το σέβας και η υπακοή... Τι έγινε η θεία επιταγή «*Η δε γυνή να φοβήται τον άνδρα*»; Τα ύπανδρα ζεύγη διάγουν βίον έκλυτον και αμαρτωλόν, συμμετέχοντα, κοινή συναινέση εις τας λεγομένας παρτούζας, όπου διαδραματίζονται τα πλείστα όσα αίσχη, που θα έκαμναν και αυτούς τούτους τους αμαρτωλούς κατοίκους των Σοδόμων και Γομόρρων να ερυθριούν από εντροπήν! Οι άνδρες αρσενοκοίται, αι γυναί πόρνοι της Βαβυλώνος και τα παιδιά αφημένα εις την τύχη των, να μιμούνται τα καμώματα των γονέων των και πλείστων όσων «ινφλουένσερ». Και ιδού το αποτέλεσμα! Οργή Θεού! Δικαία η τιμωρία!

Τιμωρία επί δικαίων και αδίκων! Ίνα διαχωριστεί η ήρα από το στάρι! Εκκαθάριση των απανταχού αμαρτωλών. Δόξα Σοι Κύριε και θαυμαστά τα έργα Σου!

Αναρωτούνται οι κρατούντες, πώς μας ενέσκηψεν αυτή η συμφορά στα καλά του καθουμένου! Μα πώς να μην ενσκήψει, άφρονες και επιπόλαιοι, με όλους αυτούς τους βδελυρούς μωαμεθανούς, τους μαύρους και τους κίτρινους, τους κάθε καρυδιάς καρύδι λαθραίους, που μαζέψατε ενθάδε αδιαφορώντας για τις αρρώστιες που κουβαλούν μαζί τους, αφήνω δε τα ποταπά τους έθιμα και ρυπαρές συνήθειες, που επιμολύνουν και διαβρώνουν το χριστεπώνυμον πλήθος; Εάν ακούγατε την φωνήν της λογικής των ευσεβών θα τους πετούσατε όλους στη θάλασσα ή εάν ηθέλατε να παρουσιαστείτε ως πειθήνια όργανα των ποταπών Ευρωπαίων παπιστών να τους εστέλνατε όλους σε ξερονήσια, όπως άλλοτε η Σπιναλόγκα, δια τους λεπούς, ώστε να διαφυλαχτεί η ιδική μας ασφάλεια από κάθε επαφή με το ρυπαρόν πλήθος. Αλλά φωνή βωώντος εν τη ερήμω... και ιδού τα αποτελέσματα.

Επιδημία λέτε. Διότι οι άθεοι κομμουνισταί σας απαγορεύουν να αντικρίσετε την αλήθειαν, της θείας δίκης, κατάματα. Και καταφεύγετε εις την επιστήμην δια την σωτηρίαν ημών, αντί να ανοίξετε διάπλατα τας πύλας των ιερών ναών και να προτρέψετε τους καλούς χριστιανούς να προσέλθουν ίνα προσευχηθούν, να δηλώσουν μετάνοιαν και να ζητήσουν ταπεινώς συγχώρεσιν από τον Μεγαλοδύναμον Θεόν. Όμως η επιστήμη καθίσταται ανίσχυρος όταν αντίκειται εις την θείαν θέλησιν. Εάν ο Ύψιστος δεν δείξει μεγαλοθυμίαν τι να σας κάμνουν τα ανίσχυρα μαντζούνια των ιατρών;

Όμως εσείς... άκουσον άκουσον!... τας εκκλησίας τας κλείσατε, απαγορεύοντας την προσέλευσιν εις αυτάς των Χριστιανών, με την δικαιολογίαν ότι θα κολλήσουν τον ιόν εις τον συνωτισμόν, όπως λέτε, άφρονες! Όταν η μόνη μας ελπίδα σωτηρίας είναι η θεία συγχώρεση! Και ουχί μόνον αυτό, αλλά διαπράξατε και το ανήκουστον, να απαγορεύσετε την... θείαν μετάληψιν! Και πάλι με την δικαιολογίαν της μετάδοσης, λέει, της επιδημίας μέσω της χρήσης του ιερού κοχλιαρίου! Αγνοείτε λοιπόν, αχρείοι και αδαείς, ότι η θεία μετάληψις είναι θαυματουργός και επενεργεί ιαματικώς δια πλείστας όσας ασθeneίας, σωματικές τε και ψυχικές; Ουαί υμίν Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί! Μετανοείτε, διότι σφόδρα θα πείψει η πυρίνη ρομφαία επί των κεφαλών σας και επί των κεφαλών των παιδιών σας!

Όχι, κύριοι, δεν θα υπακούσωμεν εις τα αθεϊστικά σας προτάγματα και δεν θα κλείσωμεν του οίκους λατρείας του Υψίστου! Αν θέλετε να κλείσετε κάτι κλείστε τα αυτοσχέδια ποταπά «τζαμιά» που στήνουν οι εξαθλιωμένοι λαθρομετανάσται από το Πακιστάν και τας άλλας αφρικανικάς χώρας και τιμωρείστε αυτούς παραδειγματικώς, αντί να καταφέρεστε τοιουτοτρόπως κατά του χριστεπωνύμου πλήθους. Η τρομοκρατία σας δεν θα περάσει. Η ορθοδοξία, δια μίαν εισέτι φοράν, θα ορθώσει το παράστημά της εις τον σκοταδισμόν και την αυθαιρεσίαν και θα υψώσει τον τίμιον σαυρόν υψηλά, ως λάβαρον πίστεως και υποταγής εις την θείαν θέλησιν. Εν τούτω νικά!

Δια της παρούσης αποστολικής επιστολής καλώ άπαντες τους χριστιανούς της σεπτής ημών ενορίας όπως αγνοήσουν τας ποταπάς κυβερνητικάς επιταγάς και προσέρχονται αθρόοι εις τον ιερόν ημών ναόν ίνα ομού όλοι μαζί προσευχηθώμεν και γονυπετώς εκλιπαρήσωμεν το θείον έλεος.

Θα έρχεστε βεβαίως από την πίσω πόρταν κρούοντας συνθηματικώς τρις –Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα– προκειμένου να σας ανοίξει ο νεωκόρος. Και μην δω κανέναν ή καμίαν να φοράει χειρουργικήν μάσκαν διότι θα τον αποπέμψω σκαιώς και επισταμένως. Ουδείς κινδυνεύει εις τον οίκον του Θεού από ασθενείας και μικρόβια, τουναντίον δια της πίστεως και της θείας ευλογίας θωρακίζεται έναντι παντοίων όσων κινδύνων. Δεν θα μασκαρευτούμε λοιπόν δια να λατρεύσωμεν τον Θεόν μας, όπως μας επιτάσσουν οι πραγματιστές και σφοδρώς αθείζοντες κοσμικοί μας άρχοντες. Τα του Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ!

Και εάν σας σταματήσει καθ' οδόν κάποιον εντεταλμένο όργανο της τάξεως θα πείτε ότι απλώς εξήλθατε δια γυμναστικήν ή δια να μεταβείτε εις παραπλήσιον σουπερμάρκετ. Και όταν απομακρυνθείτε θα σπεύσετε δρομαίοι εις τον ναόν... τρις το συνθηματικόν χτύπημα εις την πίσω πόρταν και θα εισέλθετε απαρατρήτοι εις τον εν λόγω χώρον λατρείας.

Εννοείται πως δια τα ευχέλαια, τας εξομολογήσεις και τας άλλας ιεράς διαδικασίας δύνασθε να μας καλέσετε οίκαδε, εφόσον αδυνατείτε να μετακινηθείτε, όπου, έναντι πενιχρού αντιτίμου θα ημπορέσετε να επιτελέσετε τα θρησκευτικά σας καθήκοντα. Επίσης δύνασθε να παραγγέλετε αγιασμόν, εις μι-

κράς, κομφιάς φιάλας, εις τιμήν ευκαιρίας, διότι, ως γνωστόν, το αγίασμα είναι το ανώτερον φάρμακον δι' όλας τας νόσους, συμπεριλαμβανομένης και της παρούσης επιδημίας.

Εκεί όπου η επιστήμη σηκώνει τα χέρια υψηλά η θρησκεία θριαμβεύει. Τόσα παραδείγματα έχουμε θαυματουργών ιάσεων. Τυφλοί ανακτούν την όρασίν των, κωφοί ακούουν ξανά, παραλυτικοί περπατούν. «*Η πίστις σου σεσωκέ σε!*».

Μία δοκιμασία είναι η παρούσα. Ο Θεός μας δοκιμάζει δια την πίστην μας και μας τιμωρεί δια τας αμαρτίας μας. Πλην ο ταπεινός και μεταμεληθείς δούλος του Θεού δεν έχει λόγον να φοβήται, διότι προστατεύεται από την μεγαλοθυμίαν του ελεήμονος Υψίστου.

Δια μίαν εισέτι φοράν λοιπόν, υψώστε τα λάβαρα της Ορθοδοξίας, διατρανώνοντας τοιουτοτρόπως την πίστην σας εις το τρίπτυχον *Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια* και όλα θα πάνε καλά.

Ημπορούν να μας απογυμνώσουν από άπαντα τα υπάρχοντά μας, ημπορούν να μας φυλακίσουν και να μας σταυρώσουν ακόμη, όπως τους πρώτους χριστιανούς, αλλά την πίστην μας δεν θα δυνηθούν να διαβρώσουν.

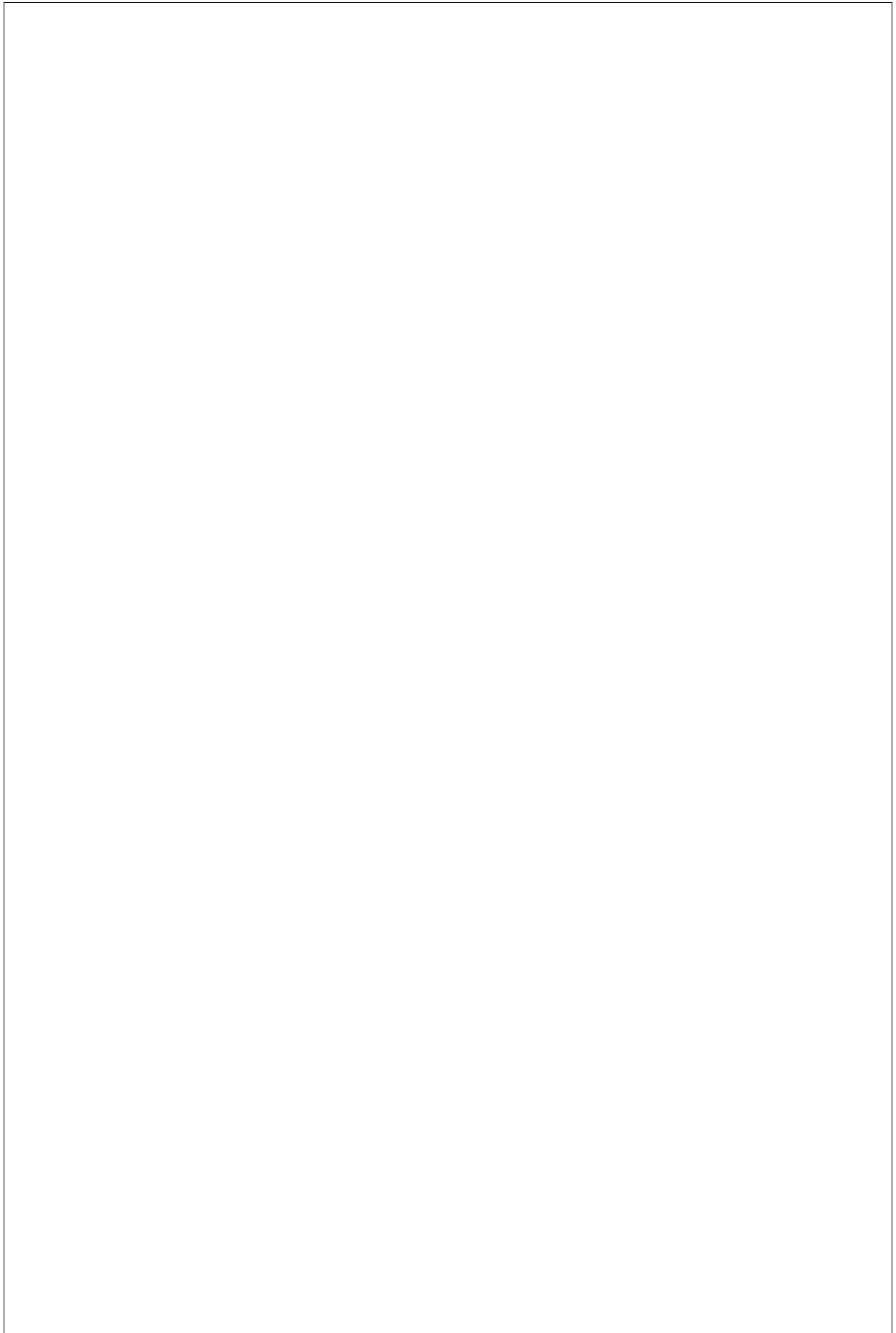
Προσέλθετε λοιπόν, αθρόοι και μαζικώς, και Εν Τούτω Νίκα, θα θριαμβεύσωμεν δια μίαν εισέτι φοράν.

Θυμηθείτε μόνον ότι η Αποστολική ημών Εκκλησία, χρειάζεται τον οβολόν σας προκειμένου να συνεχίζει να ανθίσταται και να αγαθοεργεί.

Το θε, σίγουρα, αλλά πώς;

Όλα τα είχαμε, ήρθε και το μάντρωμα και μας αποτελείωσε. Και να σε μαντρώσουν σε μια βιλάρρα στην Κηφισιά, με τις κηπάρες της και τις πισινάρες της και με τις σαουνάρες και δεν ξέρω τι, είναι ένα πράγμα, όμως να βρίσκεσαι σ' ένα παλιό πλυσταριό, διαμορφωμένο σε γκαρσονιέρα 35 τετραγωνικών στο Μπραχάμι είναι μια εντελώς διαφορετική υπόθεση. Αλλά σιγά μην καταλαβαίνουν από τέτοια οι τσαλαπετεινοί που κυβερνάνε –άντε να τα εξηγήσεις στο ζαβό, που νομίζει πως είναι «le Roi Soleil» στις Βερσαλίες!

Και να είσαι, λέει, ηθοποιός, ακόμα ακαταξίωτος, που περιμένεις πώς και πώς να τρουπώσεις σε κανένα σήριαλ (της συμφοράς –που διαφημίζονται όμως σαν κορυφαίες στιγμές μυθοπλασίας) ή σε κανένα θεατρικό σχήμα, που να πλερώνει, όχι τα άλλα που «κάνουν Τέχνη» για δέκα πυροβολημένους, ίσα να βγαίνει κουτσά-στραβά το νοίκι και οι λογαριασμοί και να περυσεύει και κατιτίς για κάνα κουλούρι ή καμιά τυρόπιτα.

Και να στα κόβουν εν μια νυκτί –άνωθεν. Και να μην συμπεριλαμβάνεσαι, λέει, στους «δικαιούχους» του επιδόματος. Παναπεί, ανέκαθεν εσάς κηφήνες και περιττούς σας θεωρούσαμε και κόψτε τον λαιμό σας, να τα φέρετε βόλτα όπως μπορείτε.

Τι κάνεις; Φορτώνεσαι στους γέρους που φυτοζωούν με την αγροτική σύνταξη στο χωριό; Ντροπή –δεν υπάρχει περίπτωση. Ζητάς δανεικά από φίλους και γνωστούς (που δεν έχουν); Από ποιον; Αφού όλοι το ίδιο με σένα πρόβλημα αντιμετωπίζουν. Απευθύνεσαι στην εκκλησία; Σφυρίζουν αδιάφορα; Έτσι κι αλλιώς δεν σε έχουν πελάτη. Τι κάνεις; Μπουκάρεις στον ηλεκτρικό... “Συγγνώμη καλοί μου κύριοι, είμαστε η οικο-

γένεια που είπε η τηλεόραση...”; Σε μαζεύουν αστραπιαία. Οπότε;

Κοιτάς να δεις τι υπάρχει γύρω. Όλα κλειστά, όλα ασφαλισμένα. Μόνο ντελιβεράδικα, σουπερμάρκετ και κούριερ λειτουργούν. Τα σουπερμάρκετ πλήρη... οι κούριερ δουλεύουν με το προσωπικό που έχουν... τι μένει; Το πιτσατζήδικο. Που απαιτεί να έχεις μηχανάκι δικό σου –υπάρχει ευτυχώς ένα σαράβαλο– και να μην έχεις «υπερβολικές οικονομικές απαιτήσεις» –δεν έχεις (για επιβίωση μιλάμε) κι ελπίζεις στο φιλοδώρημα. Προσλαμβάνεσαι επιτόπου και σώζεσαι –προσωρινώς.

Βρέθηκε ένα στη Γλυφάδα, στου διαόλου το κάγκελο. Της κακιάς ώρας και με συνθήκες εργασίας γαλέρας, αλλά πώς το λένε τα αμερικανάκια;... «*Beggars can't be choosers*». Τουλάχιστον στην περιοχή μένουν λεφτάδες κι όλο και κάτι θα γίνεται με τα φιλοδώρήματα. Σωστά; Λάθος! Διότι φαίνεται ότι όσο πιο παραλής ο άνθρωπος τόσο τσίπης και σπάγκος γίνεται. Έτσι και τσιμπάμε δίδυρο κάνουμε γιορτή. Αλλά πάλι καλά να λέμε, άλλοι κλαίνε τη μοίρα τους και τρέχουν στις ενορίες, να γραφτούν στα συσσίτια.

Υπάρχουν βέβαια και τα τυχερά –και οι επιπλοκές που αυτά τα τυχερά ενίοτε συνεπάγονται.

Τρίτη, ώρα 8 μ.μ. Αλαβάστρου 69, ρετιρέ. Πίτσα Πεπερόνι και πίτσα Πουτανέσκα. Σύνολο, ευρώ 14. Ντριν-ντριν... διακριτικά.

Ανοίγει η ένοικος... Επιφώνημα έκπληξης...

—Λέανδρε, εσύ;!!!

—Κλέλια, εσύ;!!!

Η Κλέλια ήταν συμμαθήτρια στη δραματική σχολή, πάλαι ποτέ. Κάτι πήγε να παίξει τότε, αλλά δεν προκάναμε, διότι εκείνη τα παράτησε για να στραφεί στο μόντελινγκ και ξέρω 'γώ τι και χαθήκαμε –δυστυχώς.

—Πιτσαδόρος, Λέανδρε; με ρωτάει.

—Σημεία των καιρών, φευ, Κλέλια, απάντησα. Υπό άλλες συνθήκες θα έκανα τον μπάρμαν, για να συμπληρωθεί το προς το ζην απαιτούμενο. Η μοίρα του ηθοποιού βλέπεις. Εσύ;

—Α, εγώ, δόξα τω Θεώ, απάντησε η Κλέλια, σταυροκο-

πούμενη ευλαβικά. Άφησα τελικά και το μόντελινγκ κι έγινα ινφλουένσερ –συμφέρει καλύτερα.

Εκείνη τη στιγμή ξεμπούκαρε από τα βάθη της οικογενειακής γαλήνης μεσήλικας ξυνισμένος και κατά τι ενοχλημένος από την παραπόρτια κουβέντα.

—Τι σου χρωστάμε, παιδί; με ρωτάει στέλνοντας την υπάκουη Κλέλια με κίνηση της κεφαλής στην κουζίνα.

—Δεκατέσσερα ευρώ ακριβώς, κύριε, τον πληροφορώ εγώ δίνοντας του το χαρτάκι.

Βάζει ο παππούς τα γυαλιά του, επιθεωρεί καταλεπτώς κι επισταμένως την απόδειξη... στραβομουτσουνιάζει.

—Εφτά ευρώ την πήγατε την πίτσα, βρε ληστοσυμμορίτες; μου λέει. Δεν ντρεπούσαστε να εκμεταλλεύεστε έτσι την ανάγκη του κοσμάκη; Πού θα τα βρει, βρε, η γριούλα, που παίρνει με το ζόρι 300 ψωροευρά σύνταξη, τα εφτά ευρώ για να φάει; Κι αν τα δώσει σε σας, πώς θα πλερώσει φως, νερό, κινητό, ΕΜ-ΦΙΑ, φάρμακα, γιατρούς και δεν συμμαζεύεται; Δεν το καταλαβαίνετε ότι την καταδικάζετε σε αργό θάνατο από ασитία τη γριούλα;

Σωστός!

—Ε, στη συγκεκριμένη γριούλα μπορεί να κάνουμε και καμιά έκπτωση, του λέω. Εσείς όμως, δόξα τω Θεώ, δεν μου φαίνεστε να εμπίπτετε σ' αυτή την κατηγορία.

—Κι επειδής δεν εμπίπτουμε λέτε κάτσε να τους γδάρουμε; μουρμουρίζει ο κυριούλης στραβομουτσουνιάζοντας.

Ψάχνεται –σε όλες τις τσέπες, από δυο φορές– και βγάζει ένα κατατσαλακωμένο εικοσάευρο.

—Δω μου ρέστα ένα τάλαρο, μου λέει. Με τα υπόλοιπα να πιεις έναν καφέ εις υγεία των κορόϊδων.

Πού ακριβώς θα έβρισκα καφέ με ένα ερώπουλο δεν μου είπε. Πάλι καλά να λες, υπάρχουν και χειρότερα.

Δυο μέρες αργότερα νά μια ακόμα παραγγελία για Αλαβάστρου 69. Μονή Πουτανέσκα τη φορά αυτή.

Με υποδέχεται η Κλέλια, όλο χαμόγελα και τσαχпинιές –ο κυριούλης πουθενά.

—Έλα να φάμε μαζί, μου κάνει. Μονάχη μου αποκλείεται να την καταφέρω γκοτζαμάν πίτσα.

—Κι ο θείος; ρωτάω εγώ κοιτάζοντας γύρω.

—Α, ο Κρις δεν μπόρεσε να 'ρθει απόψε, έχει κάτι τηλεφωνήματα με Αμερική, για μπίζνες, με πληροφορεί.

Καθίσαμε το λοιπό να τσακίσουμε την Πουτανέσκα, αλλά πριν την ακουμπήσουμε η Κλέλια τη φωτογράφησε με το κινητό της, για να την ανεβάσει στα social, όπου οι followers αδημονούσαν να της βάλουν τα απαραίτητα «like».

—Το τερπνόν μετά του ωφελίμου, μου λέει. Έχω 252.340 followers ξέρεις...

—Και τους νοιάζει τους followers αν τρως πίτσα; απορώ εγώ.

—Όλα τους νοιάζουν, απαντάει η Κλέλια γελώντας. Εσύ *Instagram* δεν έχεις; Σε έψαξα, αλλά δεν σε βρήκα.

—Δεν έχω, ομολόγησα με συντριβή. Με τους κομπιούτορες δεν τα πάω καλά, εξαπανέκαθεν.

Έκανε έναν μορφασμό αποδοκιμασίας.

—Υπάρχουν άνθρωποι που δεν έχουν social στην εποχή μας; μου κάνει. Πού ζούμε, στην εποχή των σπηλαίων;

Φάγαμε, ήπιαμε και κάτι μπύρες, που είχε βάνει ο θείος στο ψυγείο, είπαμε για τα παλιά, είπαμε και για τα καινούργια... Δηλαδή εκείνη έλεγε, εγώ άκουγα.

—Το μόντελινγκ έχει πολύ άγχος, δεν ήταν για μένα, μου εξήγησε. Πασαρέλες, φωτογραφήσεις, ταξίδια... να κάθεσαι στον κάθε χλέμπουρα για να πάρεις μια δουλειά... να προσέχεις μην βάλεις ένα κιλό και δεν σου κάνουν τα ρούχα, που τα φτιάχνουν για ακρίδες... καθόλου χρόνος για σένα... άγχος... ταλαιπωρία... Άπαπά! Ευτυχώς που βρέθηκε ο Κρις, που του γυάλισα και κολλήσαμε.

—Ο... θείος;

Γέλασε η Κλέλια.

—Εντάξει, μωρέ... είναι κάπως μεγάλος, αλλά είναι πολύ τσίφτης άνθρωπος, είπε. Δεν ξέρει τι έχει! Και γαλαντόμος,

ε;... Νά, αυτό εδώ το ρετιρεδάκι εκείνος μου το πήρε –για τα γενέθλιά μου.

Μα δεν ήξερα πόσο γαλαντόμος ήταν ο χορηγός;!

—Τώρα θα μου πεις υπάρχει μια κάποια διαφορά ηλικίας, που συνεπάγεται κι ορισμένες αβαρίες... Αλλά, εντάξει... δεν μπορεί κανείς να τα έχει όλα. Πάλι καλά να λέμε.

—Δηλαδή το αίσθημα είναι σοβαρό; ρώτησα.

—Εμ ναι... Περιμένουμε να βγει το διαζύγιο για να αποκατασταθούμε. Εν διαστάσει τυγχάνει, ο γλυκούλης μου. Είχε μπλέξει με μια μέγαιρα, που τους έκανε τη ζωή ποδήλατο. Ευτυχώς γλύτωσε. Στα διαδικαστικά βρισκόμαστε.

Της ευχήθηκα βίον ανθόσπαρτον, αν και τέτοιες ιστορίες είχα ακούσει πολλές, που δεν ήταν ακριβώς όπως τις νόμιζαν τα αθώα θύματα, άνοιξε κι ένα «*Courtoisier*» να πιούμε στο χαρμόσυνο γεγονός, ήπιαμε ένα ακόμα, για το ευτυχές συναπάντημα, μετά από τόσα χρόνια, κι όπως μας είχε προκάνει η απαγόρευση κυκλοφορίας, για να μην πέσω σε κάνα γερμανικό περίπουλο και με ντουφεκίσουν, με φιλοξένησε το κορίτσι –εκτάκτως– για τη νύχτα αυτή και για πρώτη φορά μετά την κήρυξη της καραντίνας είπα μέσα μου “πάντα τέτοια να ’χουμε” και ζήτω του και μπράβο του του Χαρδαλιά κι όλων των εμπλεκόμενων σκιάχτρων.

Έκτοτε μας έγινε συνήθεια και σχεδόν κάθε βράδυ περίμενα το μονολεκτικό SMS: «Έφυγε», για να σχολάσω και ν’ ανέβω χαρωπός στο φιλόξενο ρετιρέ της τέως συμμαθήτριας, προκειμένου να αναπολήσουμε έτι περαιτέρω τον παλιό, καλό καιρό.

Μερικές μέρες αργότερα ήρθε μια παραγγελία για τέσσερις πίτσες με «απ’ όλα», παραδοτέες στη βίλα του κυρίου Πουλημάδη, στη γειτονιά της Κλέλιας, κάτι εξαιρετικά βολικό, γιατί έπεφτε στη λήξη της βάρδιας και θα γλύτωνα τις διαδρομές. Πάω τις πίτσες, μου νοίγει μια συμπαθητική Φιλιππινέζα, φωνάζει μια άλλη Φιλιππινέζα, αυτή φωνάζει την κυρία της, η οποία παραλαμβάνει τις πίτσες, τις δίνει στις Φιλιππινέζες και με ρωτάει πόσο κάνουν. Της λέω, φωνάζει τον κύριο και αυθέντη της, να επιληφθεί, κι αυτός έρχεται σούρνοντας τις παντούφλες του φορώντας πυτζάμες.

Τόμπολα! Διότι ο εν λόγω δεν ήταν άλλος από τον θείο της Κλέλιας, τον «εν διαστάσει» ντε!...

Μου ρίχνει μια συνοφρυωμένη ματιά, δεν με αναγνωρίζει, διότι, ως γνωστόν, όλοι οι ντελιβεράδες την ίδια φάτσα έχουν, όπως οι Κινέζοι και οι μαύροι.

—Τι είναι η ζημιά, μικρέ; με ρωτάει.

—Εικοσιοχτώ ευρώ, κύριε, του λέω εγώ.

Παίρνει το χαρτάκι, το μελετάει εμβριθώς, κατά τη συνήθειά του...

—Τστστς! Φωτιά και λάβρα είσαστε! μου λέει αυστηρά. Φωτιά και λάβρα! Τι, ανεβάσατε τις τιμές πάλι, βρε αγιογδύτες;

—Όχι, κύριε, απολογούμαι εγώ. Κανονικές τιμές έχουμε.

—Κανονικές του κώλου, φρουμάζει ο θείος. Αγιογδύτες είσαστε! Τέλος πάντων...

Μου δίνει ένα εικοσάρικο κι οχτώ ευρώ ακριβώς —σε πενηνταράκια. Διστάζει μια στιγμή και μετά, με μια μεγαλόπρεπη κίνηση προσθέτει άλλο ένα πενηνταράκι.

—Για να πιεις έναν καφέ, μου κάνει.

Φαίνεται πως η ταρίφα του φιλοδωρήματος για τη νόμιμη διαμονή διαφέρει της παράνομης.

Φεύγω, πιο πλούσιος κατά ένα πενηντάλεπτο, και κάργα προβληματισμένος. Να ξέρει άραγε η Κλέλια ότι ο μαικήνας της της πουλάει παραμύθι για αγρίους Αφρικανούς και να μου το σερβίρισε εμένα έτσι από συστολή ή κοιμάται τον ύπνο του δικαίου;

Διότι, έτσι όπως τον είδα τον θείο, ούτε εν διαστάσει μου φάνηκε, ούτε με πρόθεση ν' αφήκει τη βολή του για να τρέχει με τα ξέκωλα, που ονειρεύονται αποκαταστάσεις.

Και τι κάνουμε εμείς τώρα; Της ανοίγουμε τα μάτια ή θα μαζώξουμε και θα χάσουμε και τα προνόμια που μας παρέχονται;

Έκανα μια δοκιμή.

—Πήγα πίτσα στον δικό σου απόψε, της λέω, στο δήθεν και στο τάχαμου.

—Πού, στην Κηφισιά; με ρωτάει και μ' αφήνει κάγκελο.

Παναπεί ότι η αγαθιάρρα δεν είχε ιδέα και κοιμόταν με τα τσαρούχια –εντάξει, και δαντελένια εσώρουχα.

—Ναι... ναι..., μουρμουρίζω εγώ.

—Μόνος του ήταν; ενδιαφέρεται το αιώνιο θήλεο.

—Μόνος κι έρημος, τη διαβεβαιώνω εγώ ανερυθρίαστα (νά που χρειάζεται και η ηθοποιΐα). Μου έδωκε και πενήντα λεπτά φιλοδώρημα, να πάω στα μπουζούκια, όταν με το καλό ανοίξουν.

Γέλασε το θύμα.

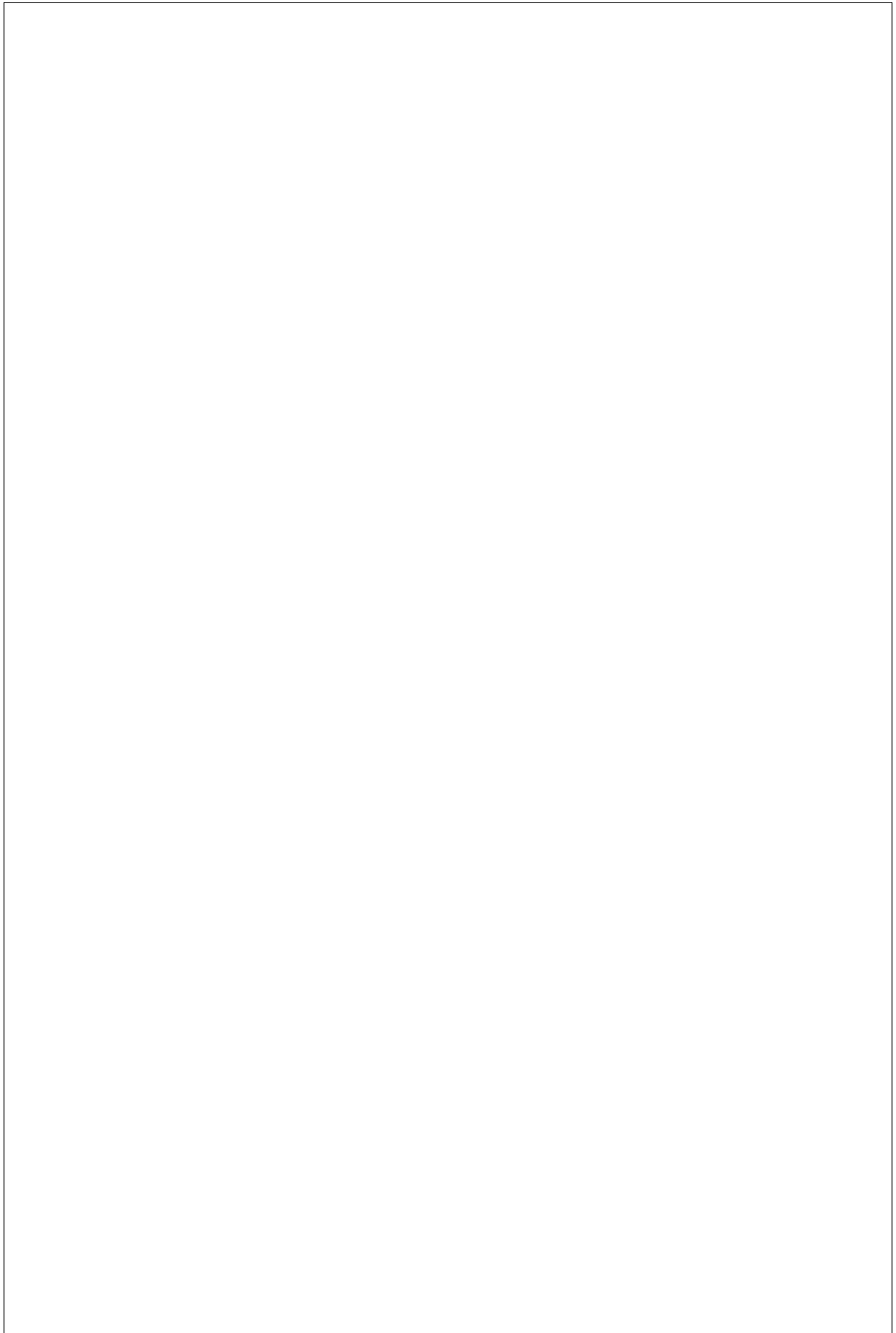
—Είναι λίγο σφιχτός ο καλός μου, ε; μου κάνει. Ε, έτσι είναι οι μεγιστάνες του πλούτου, αλλιώς θα είχαν κάνει περιουσία; Δεν θα είχαν.

Αυτό να μου πεις.

Ίσως, όταν μας αφήσουν και πάλι αμολητούς, να γράψω μια κωμωδία παρεξηγήσεων, εμπνευσμένη από τις τωρινές προσωπικές μου εμπειρίες. Είναι σίγουρο ότι θα σπάσουν τα ταμεία.

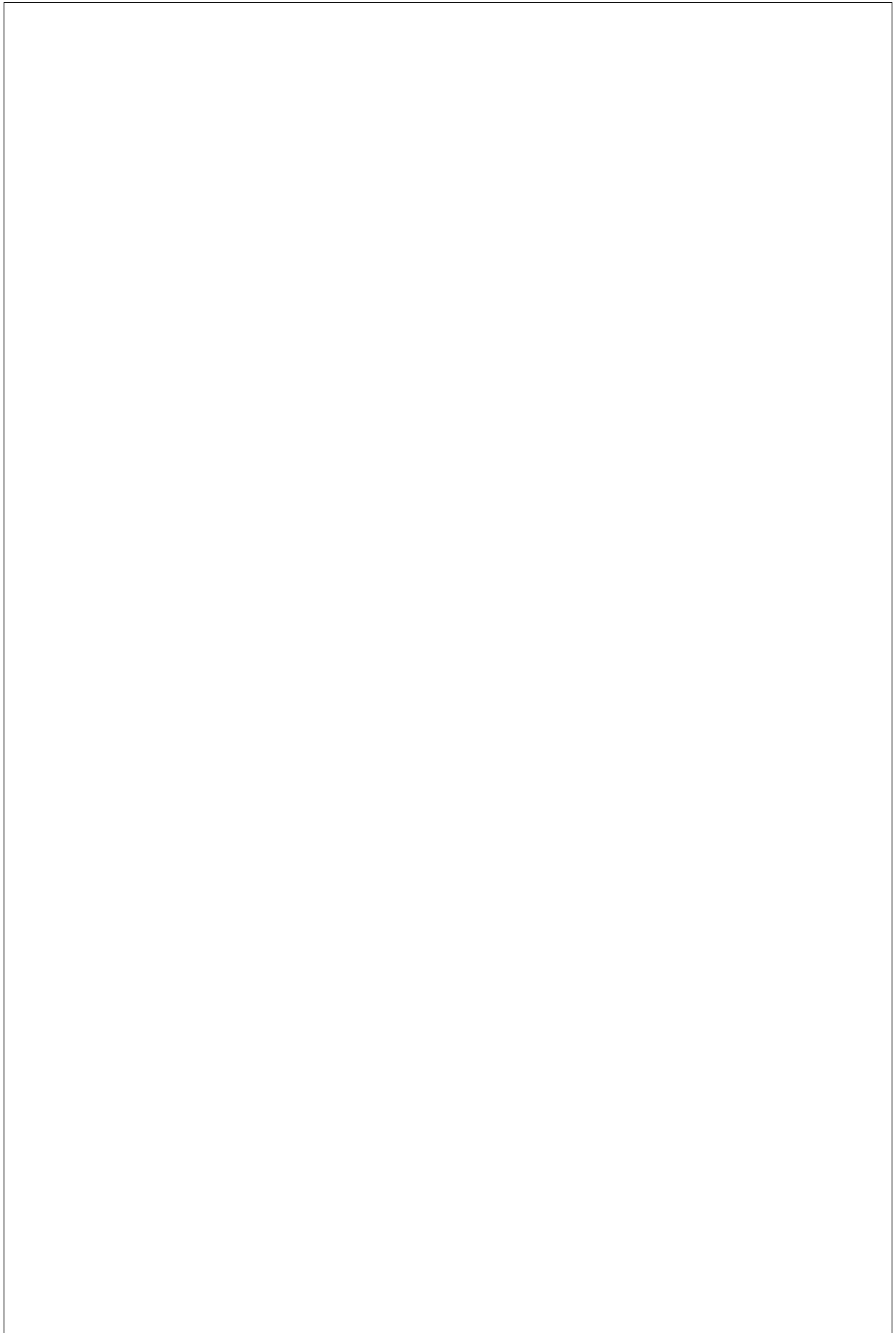
Ή ένα μπεστ-σέλλερ, με τίτλο «Ένας πιτσαδόρος θυμάται». Η επιτυχία εγγυημένη.

Ρε, μήπως το παρατραβάμε το σκοινί;

Κλέων Κουρδούπης, ετών 48,
Δημοσιογράφος

Η αλήθεια είναι ότι τα (πολλά) τελευταία χρόνια ο κλάδος δεν χαίρει ιδιαίτερης εκτίμησης από τη συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου –της πελατείας μας δηλαδή, που αφελώς πίστευε πως ο δικός μας ρόλος είναι η ενημέρωση, πρωτευόντως, και ο έλεγχος της εξουσίας, δευτερευόντως. Απαιτούσε από εμάς δηλαδή να ασκούμε λειτούργημα κι όχι επάγγελμα. Όπως το απαιτούν απ’ όλους εκείνους που έχουν λόγο κι επηρεάζουν ποικιλοτρόπως –και κάποτε καταλυτικά– τη ζωή του. Βλέπε Δικαιοσύνη, Αστυνομία, Παιδεία, Υγεία κλπ. Ανεδαφικό, ουτοπικό και πέρα ως πέρα ανέφικτο –τουλάχιστον για τη γεωγραφική περιοχή στην οποία βρεθήκαμε, εκόντες άκοντες, να κατοικούμε.

Διότι, για να μπει στην πολυτέλεια να αντιμετωπίσεις το βιοποριστικό σου επάγγελμα με όρους «λειτουργήματος» θα πρέπει πρώτα να έχεις λύσει το βιοποριστικό σου πρόβλημα. Αλλιώς πώς να απαιτήσεις από τον δικαστή να είναι αδέκαστος (κι ανεξάρτητος λέει –χαχαχά), από τον μπάτσο να είναι τίμιος και δίκαιος, από τον γιατρουδάκο να μην παίρνει φακελάκια, από τον δάσκαλο να μην κάνει αρπαχτές ιδιαίτερα κι από τον φουκαρά τον δημοσιογράφο να σου λέει την αλήθεια;

Κι έτσι καταλήγουμε στο σύνθημα «αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι», που παίρνει όλους μας, αδιακρίτως, σβάρνα και που –για να λέμε του στραβού το δίκιο– δεν είναι εντελώς άδικο για μια μεγάλη μερίδα συναδέλφων, αλλά όχι για όλους.

Διότι υπάρχουν κάποιои, όπως σε όλα τα επαγγέλματα, που φυλάμε Θερμοπύλες –πλην στο μέτρο του δυνατού και του εφικτού. Καθόσον, όταν το αφεντικό σου δίνει –ευθέως ή δια της πλαγίας οδού– κατευθύνσεις, εσύ πώς θα πας αντίθετα; Θα

χάσεις τη δουλειά σου, πολύ απλά. Και μετά; Ποιος θα σε πάρει, που έχει πέσει σύρμα στην αγορά... “ο Κουρδούπης είναι απείθαρχος...”; Τι θα κάνεις; Ντελιβεράς θα γίνεις, στα γεράματα, ή νυχτοφύλακας;

Αυτό το status quo δεν είναι βέβαια κάτι καινούργιο και ούτε το επινόησαν οι συμβουλάτορες του ζαβού, που το παίζει Λουδοβίκος («L'état c'est Moi»), πάντα υπήρχε, μόνο που τώρα γίνεται απροκάλυπτα. Όλοι ευθυγραμμισμένοι στο ίδιο παραμύθι –το επιβαλλόμενο άνωθεν, πλαγίως ή ευθέως. Ε, εντάξει... ψυλλιάζεται ο άλλος, όσο κουτόχορτο κι αν τον ταΐζεις. Υπάρχει και το προηγούμενο βεβαρημένο μας ποινικό μητρώο... Ωστόσο, πώς το είχε πει ο ιδιοφυής πλην κατάπτυστος Δρ. Γκαίμπελς (που σε ό,τι αφορά την προπαγάνδα ήταν πολύ μπροστά από την εποχή του, ίσως κι από τη δική μας)... «Πες-πες στο τέλος κάτι μένει»; Και είναι αλήθεια. Οι πελάτες μας –τηλεθεατές, ακροατές, αναγνώστες– ξέρουν πολύ καλά τι φύκια τους πουλάμε για μεταξωτές κορδέλες, ωστόσο... τι περίεργο!... το χάβουν αμάσητο!

«Παπαγαλάκια» και «Πετσομένους» μας ανεβοκατεβάζουν, αλλά καταλήγουν να σκέφτονται με τον τρόπο που εμείς –εντέχνως ή ατέχνως– τους υποδεικνύουμε! Κανείς δεν σκέφτεται out of the box. Αυτό είναι το μεγαλείο της προπαγάνδας. Ο αποκάτω ξέρει ότι τον δουλεύεις, αλλά πάει εκεί που του λες –βρίζοντάς σε συγχρόνως, για να κάνει την προσωπική του «επανάσταση» και να ξεσπάσει. Άλλος λαός θα είχε πιάσει τα καδρόνια και θα μας είχε στρώσει στο κυνήγι, εμάς, την εξουσία (γιατί, κακά τα ψέματα, και οι δημοσιογράφοι εξουσία είμαστε). Αυτός εδώ μας βρίζει, μας φτύνει, και μετά κάθεται πιο αναπαυτικά στον καναπέ και μας αφήνει να κάνουμε τις δουλίτσες μας –που ποτέ φυσικά δεν είναι προς το δικό του συμφέρον.

Στην καλύτερη περίπτωση σκέφτεται “Όλοι τους πουλημένα τομάρια είναι, αλλά αν τους καταργήσω με ποιους θα τους αντικαταστήσω;”. Στη χειρότερη απλώς δεν σκέφτεται. Και κανενός δεν του περνάει από το μυαλό ότι στην ουσία δεν μας χρειάζεται.

Δεν τα ξέρουμε αυτά εμείς, οι διαμορφωτές της λαϊκής συνείδησης και κολαούζοι της καθεστηκυίας τάξης; Φυσικά και τα ξέρουμε, αλλά τι επιλογή έχουμε;

Οι πάνω-πάνω (του κλάδου εννοώ) για να υπάρξουν και να κάνουν τις δουλίτσες τους, που δεν έχουν πάντα να κάνουν με την ενημέρωση, πρέπει να προσκολληθούν και να κάνουν τα χατήρια στους κρατούντες, αλλιώς αφεντικά δεν γίνονται. Εμείς πάλι, οι αποκάτω, έτσι και σηκώσουμε δική μας παντιέρα καήκαμε! Πώς το 'λεγε ο συχωρεμένος ο Αβέρωφ; "Όποιο πρόβατο φεύγει από το μαντρί το τρώει ο λύκος". Για τέτοια είμαστε; Οπότε κάνουμε αυτό που μας λένε και κοιτάμε να βουλευτούμε, κατά τις δυνατότητες και τη συνείδηση, του καθενός.

Το αφεντικό του ομίλου που σε προσέλαβε, υπέρμαχο πάντα της ελευθερίας του λόγου και της «πολυφωνίας», αναλόγως του κυνισμού που κουβαλάει σου δίνει τις απαραίτητες κατευθύνσεις. "Αυτούς καλούμε –κατ' επανάληψιν– αυτούς δεν καλούμε. Τους κυβερνητικούς τους πάμε με το σεις και με το σας –ποτέ δεν κάνουμε ανεπιθύμητες ερωτήσεις και ποτέ δεν τους φέρνουμε σε δύσκολη θέση. Αυτούς της αντιπολίτευσης τους χτυπάμε καταή, σαν το χταπόδι. Τις ειδήσεις τις πασάρουμε με τον τρόπο που μας υποδεικνύει η εκάστοτε εξουσία και τεχνηέντως επικροτούμε το κάθε τι που έρχεται από χει. Τις αντιρρήσεις των αντιφρονούντων απλά τις αναφέρουμε, εν ολίγοις –και ει δυνατόν επικριτικά".

Βάλτε οποιονδήποτε σταθμό τηλεόρασης ή ραδιοφώνου στις ειδήσεις και θα δείτε πως όλοι έχουν μια απόλυτη ομοιομορφία. Θα μπορούσαν να έρχονται απευθείας από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, χωρίς καμιά αλλαγή –που συχνά αυτό και γίνεται. Δείτε πώς αντιμετωπίζουν στα πάνελ οι παρουσιαστές τους κυβερνητικούς και πώς τους άλλους. Δεν είναι παράξενο που οι αναφορές των ξένων οργανισμών για την ελευθερία του Τύπου στις διάφορες χώρες μας έχουν στον πάτο, μαζί με κάτι αφρικάνικες τέως αποικίες. Όλοι αυτοί ανθέλληνες είναι;

Εντάξει, όλα αυτά είναι λίγο-πολύ γνωστά κι αν τα διαψεύδουμε εμείς μετά βδελυγμίας, διαρρηγνύοντας τα ιμάτια μας. Εκεί όμως που το τραβήξαμε το σκοινί στα άκρα είναι στην περίπτωση της κορώνας. Απόλυτη ομοφωνία! Ο Κούλης Μωϋσής και οι περί αυτόν προφήτες της Βίβλου! Αν δεν υπήρχαν αυτοί τι θα γινόμασταν;! Σκέψου να είχαμε τους άλλους, τους άχρηστους, τους «ναι σε όλα», που δεν μπορούσαν να μοιράσουν δυο γαϊδουριών άχυρο! Γιατί, βλέπεις, ετούτοι εδώ ξέρουν.

Πρώτα μας είπαν να φοράμε γάντια για ό,τι ακουμπάμε. Μετά μας είπαν ότι καλύτερα να μην φοράμε, γιατί είναι χειρότερα. Μάσκα να φοράμε; Όχι μωρέ, η μάσκα δεν χρειάζεται, δεν κάνει τίποτις. Μετά... η μάσκα επιβάλλεται, δια ροπάλου –και προστίμου– κι ανοίγουμε ειδικά εργοστάσια (ημέτερων εννοείται) για να τις κατασκευάζουν.

Φάρμακα για την αντιμετώπιση του ιού δεν υπάρχουν, δυστυχώς. Εκτός από κάτι ειδικά που έρχονται από Αμερική, για κάποιες περιπτώσεις ιδιαίτερες, όπως ο Αρχιεπίσκοπος για παράδειγμα.

Κατασκευάζονται όμως εμβόλια.

Από δυο-τρεις εταιρίες –που όλα θα είναι αποτελεσματικά όταν με το καλό βγουν στο εμπόριο. Που θ' αργήσουν βεβαίως.

Α, λάθος... Δεν άργησαν. Αλληλούϊα!

Όμως... το εμβόλιο δεν σου εγγυάται ότι δεν θα αρρωστήσεις, απλά θα την περάσεις πιο ελαφρά. Είναι δηλαδή «σαν εμβόλιο», γιατί το κανονικό εμβόλιο κάνει ακριβώς αυτό: μπλοκάρει τον ιό και δεν σε αφήνει να νοσήσεις. Ναι μεν, αλλά... Εν πάση περιπτώσει το εμβόλιο είναι προαιρετικό.

Όχι... το εμβόλιο είναι υποχρεωτικό. Όποια γριούλα φοβάται να το κάνει θα τρώει πρόστιμο κατακέφαλα. Κάθε μήνα που θα αρνείται, μέχρι να συμμορφωθεί.

Τι είπαμε;... Όλα τα εμβόλια κάνουν την ίδια δουλειά;... Χμ, όχι όλα. Μόνο του δικού μας είναι το καλό, τα άλλα δεν φτουράνε –λόγω τιμής.

Το κάναμε και καθαρίσαμε; Α, όχι, γιατί πρέπει να κάνεις και δεύτερη δόση, και μια τρίτη... και μια τέταρτη... Ε, αυτά είναι ειδικά εμβόλια, δεν είπαμε; Δεν τα καταλαβαίνετε εσείς γιατί δεν είσαστε ειδικοί.

Η καλή μας η κυβέρνηση σας φροντίζει.

Πως;... Δεν υπάρχουν αρκετές ΜΕΘ; Ε, και; Διασωληνώνουμε ασθενείς και στους διαδρόμους, στα ράντζα. Ο πρωθυπουργός μας είπε ότι το ίδιο είναι. Δεν ξέρει ο πρωθυπουργός και ξέρετε εσείς;

Τι;... Πεθαίνουν άνθρωποι; Ε, δεν είμαστε και αθάνατοι. Όταν έρθει η ώρα μας θα πεθάνουμε.

Βγάζουμε τους «ειδικούς» στις έξι («η ωραία συνήθεια που αποκτήσαμε», όπως λέει και η κοντή κουκουβάγια), τον σεμνό κυριούλη επιστήμονα, τον μπρουτάλ υφυπουργάτζα και κάνα-δυο άλλους, για να μας ανακοινώσουν το καθημερινό σκορ... τόσοι συχωρέθηκαν (εντός κι εκτός ΜΕΘ, που είναι το ίδιο κατά Κούλη), μας εκφράζει ο κυριούλης τη συμπάθειά του, ο μπρουτάλ μας φοβερίζει και η ζωή (και ο θάνατος) συνεχίζεται. Εμείς τσιμουδιά. Ό,τι πουν άνωθεν.

Μα... ο κυριούλης που μας νουθετεί εθεάθη να ψέλνει σε εκκλησία, παρά την απαγόρευση. Α, μα έτυχε να περνάει ο άνθρωπος απόξω, άκουσε τον παπά να ψέλνει —ολομόναχος— και θρήσκος ων είπε να μπει μέσα, να του κρατάει τα ίσα. Τίποτις δεν γίνηκε.

Μα... η πρωθυπουργάτζα μας, μετά της «υπέρχομψης» κυρίας του, φωτογραφήθηκαν ποδηλατίζοντας στην Πάρνηθα —πλαισιωμένοι από την πολυπληθή συνοδεία τους. Α, μα το έπραξαν στα πλαίσια της «ατομικής άσκησης» του 13033 οι άνθρωποι. Τι, θα παραβίαζαν το δικό τους αποφασίζομεν και διατάσσομεν; Απαπά! Και κείνο το γλέντι των ιδίων στο σπίτι βουλευτή τους στην Κάρυστο; Διαδόσεις των εγκάθετων και των αντιεμβολιαστών. Μα... υπάρχει και βίντεο που το αποδεικνύει. Τίποτα δεν αποδεικνύουν τα βίντεο που δεν έχουμε τραβήξει εμείς. Δόθηκαν οι εξηγήσεις από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο κι όλα καλά. Άλλωστε από πότε στην Ελλάδα οι νόμοι αφορούν τους κρατούντες (και τους συν ατών);

Έχουν σαλτάρει οι έγκλειστοι, και με το δίκιο τους, και μας φτύνουν, εμάς, τους λειτουργούς της ενημέρωσης —ουδόλως δικαίως, διότι τη δουλειά μας κάνουμε (που ήταν ανέκαθεν το γλύψιμο και ξεσχόνισμα της Εξουσίας). Και δεν μας φτύνουν μόνο οι ξένοι, μας φτύνουν και οι οικείοι μας. Παράδειγμα η δικιά μου, η κυρία Κική, η οποία έχει σαλτάρει από το μάντρωμα και ξεσπάει πάνω μου.

—Φτου σας, Πετσομένα τομάρια! μου λέει, με ανταγωνιστικό οίστρο. Δεν ντρεπόσαστε, μωρέ κότες, να λέτε ό,τι σας ξεφουρνίζουν άνωθεν, χωρίς να σηκώσει ούτε ένας σας κεφάλι. Να πει “ως εδώ και μη παρέχει”; Λουλούδες, ε λουλούδες!

—Να τα λένε αυτά οι άσχετοι το καταλαβαίνω, αλλά να τα λες εσύ, που ξέρεις πώς έχουν τα πράγματα, είναι απαράδεκτο, της λέω αυστηρά.

—Μας μαντρώσανε, όπως οι Γερμανοί τους Οβριούς, και δεν βγάλατε τσιμουδιά, μου αντιμιλεί.

—Για το καλό μας, της εξηγώ υπομονετικά. Δεν βλέπεις τι παθαίνουν στην Κίνα, στην Ιταλία, στην Αγγλία, στην Αμερική; Δεν λες καλά που έχουμε τον Μωϋσή, να παίρνει τις σωστές αποφάσεις; Τον σταυρό σου να κάνεις και να ευχαριστάς τον Θεό, που δεν έχουμε τους άλλους, τους ανίκανους, τους Μαδούρους...

—Και πού να τον κάμω τον σταυρό μου, κύριε; μου λέει η παραπονιάρρα. Αφού μας κλείσατε μέχρι και τις εκκλησίες, αντίχριστοι! Ε, αντίχριστοι!

—Μπα; της κάνω. Εσύ από πότε μας γίνηκες θεούσα και κόπτεσαι υπέρ των εκκλησιών και των παπάδων, για να 'χουμε το καλό ρώτημα;

—Από τότε που έπιψε επί των κεφαλών μας οργή Θεού, μου λέει αυτή. Διότι, κύριε, αν η επιδημία και το θανατικό δεν είναι η τιμωρία του Υψίστου για τις αμαρτίες μας, τι είναι, μπορείς να μου πεις;

—Μα τι σχέση έχει η κορώνα με τα θεοτικά; εξανίσταμαι εγώ.

—Μπα; Δεν ξέρει δηλαδή ο παπα-Δανίλης, που συνομιλεί καθημερινώς με τον Θεό κι ξέρεις εσύ, που συνομιλείς με τον Πέτσο; μου πετάει την κοτρώνα η κυρία Κική.

Και μου βάνει ψύλλους στ' αυτιά. Διότι ο εν λόγω τραγόπαπας, κυκλοφορεί η φήμη στη γειτονιά πως οργανώνει κρυφές λειτουργίες στην εκκλησία, παραβαίνοντας τον νόμο κατάφωρα.

Από δημοσιογραφικό καθήκον παρακολούθησα την κυρία Κική ένα απόγευμα που ξεπόρτισε, δήθεν για «ατομική άσκηση», να μεταβαίνει στην εκκλησία της γειτονιάς, όπου κι τρύπωσε συνωμοτικά από την πίσω πόρτα. Όπα της!...

Από δημοσιογραφικό καθήκον λοιπόν φρόντισα να ενημερώσω τον διοικητή του οικείου αστυνομικού τμήματος, ο οποίος μου υπεσχέθη να προβεί πάραυτα εις έφοδο, στο άντρον αυτό της παρανομίας.

Δυο ώρες αργότερα ο εξαίρετος αυτός αξιωματικός μου τηλεφώνησε στο κανάλι.

—Κύριε Κουρδούπη, μου λέει, οφείλω να σας ευχαριστήσω θερμώς, διότι χάριν εις τας ιδικάς σας δημοσιογραφικάς πληροφορίας, η επιχείρησις εστέφθη υπό απολύτου επιτυχίας. Ουχί μόνον διαπιστώσαμεν κατάφορον παραβίασιν του νόμου περί του συνέρχεσθαι, αλλά προέκυψαν και πλείσται άλλαι παρανομίαι, με δράστην και ηθικόν αυτουργόν τον εν λόγω εφημέριον.

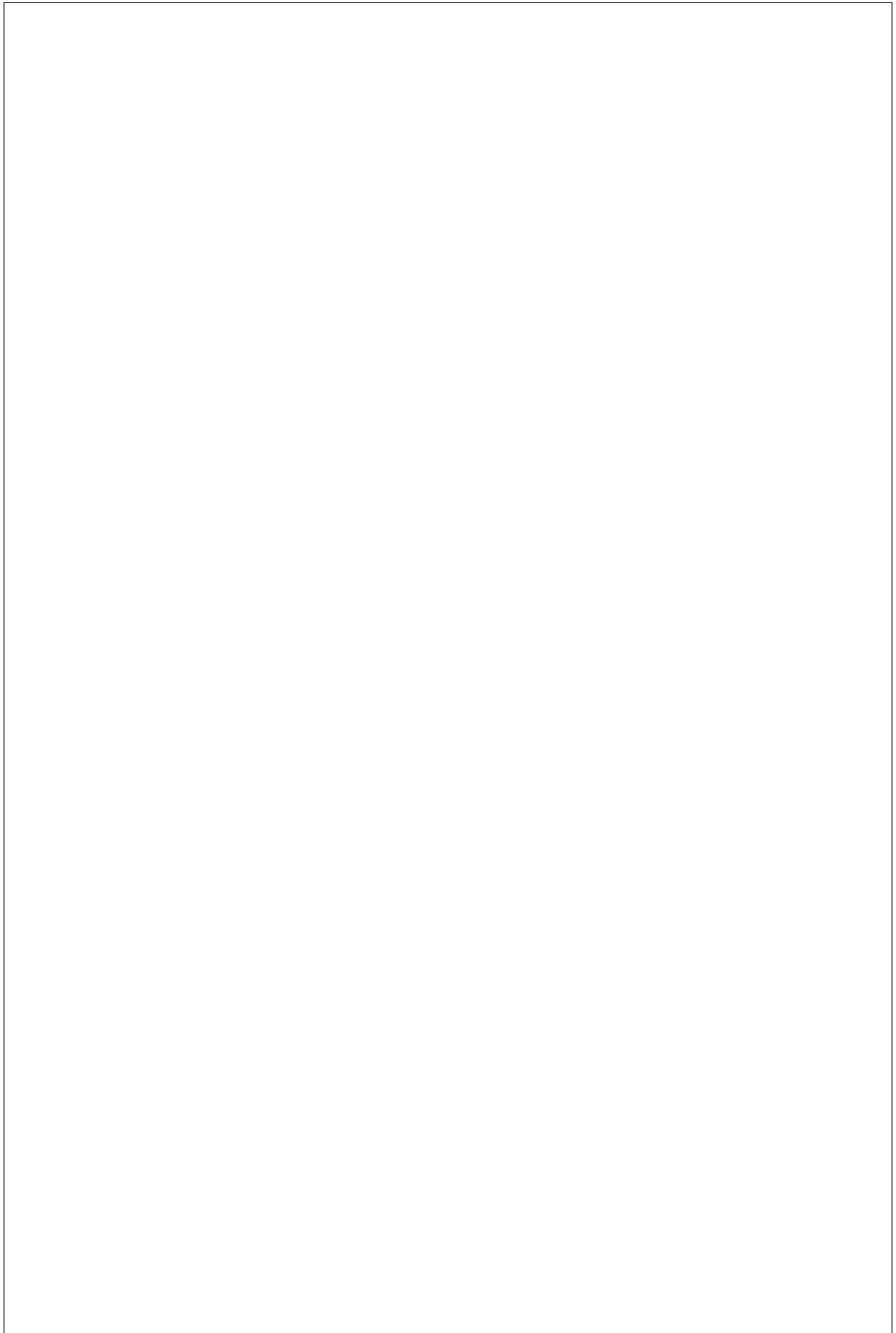
—Δηλαδή τι παρανομίες; απορώ εγώ, δημοσιογραφικώς σκεπτόμενος.

—Κωλύομαι να προβώ εις ανάλυσιν ανατριχιαστικών λεπτομερειών, μου λέει το όργανο. Αλλά, όπως θα έλεγεν και η αείμνηστος Σαπφώ Νοταρά, εις τον εν λόγω ναόν γίνονταν τα Σόδομα και τα Γόμορρα! Ο δράστης βεβαίως συνελήφθη και αποστέλλεται άρδην εις τον τακτικόν ανακριτήν. Επικαλούμαι βεβαίως την εχεμύθειάν σας.

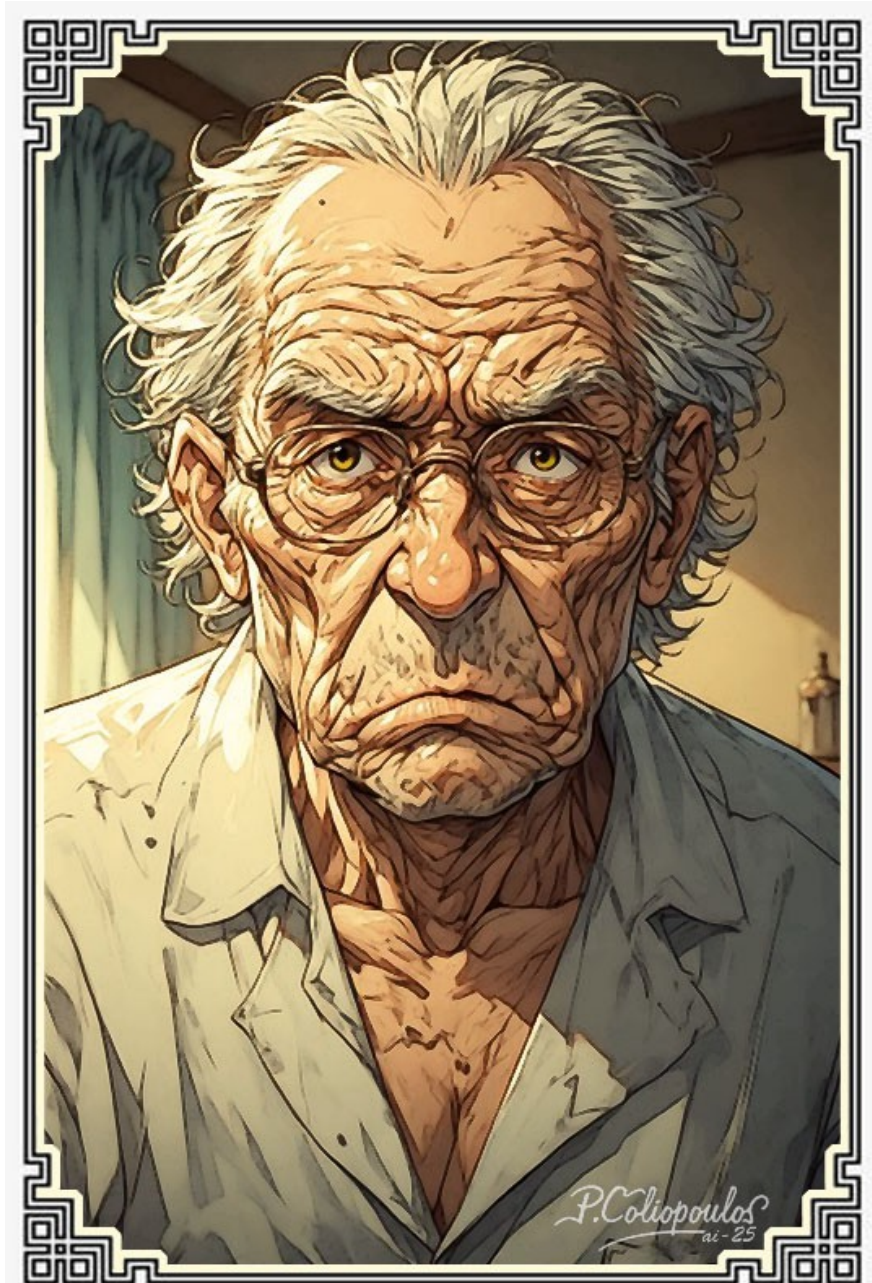
Νά λοιπόν γιατί η κυρία Κική ανακάλυψε, όψιμα, το θρησκευτικό της φρόνημα. Ένα το κρατούμενο. Το σημειώνουμε και το έχουμε υπόψη μας για ενδεχόμενη μελλοντική χρήση. Διότι, όπως λένε και οι γραφές, ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω.

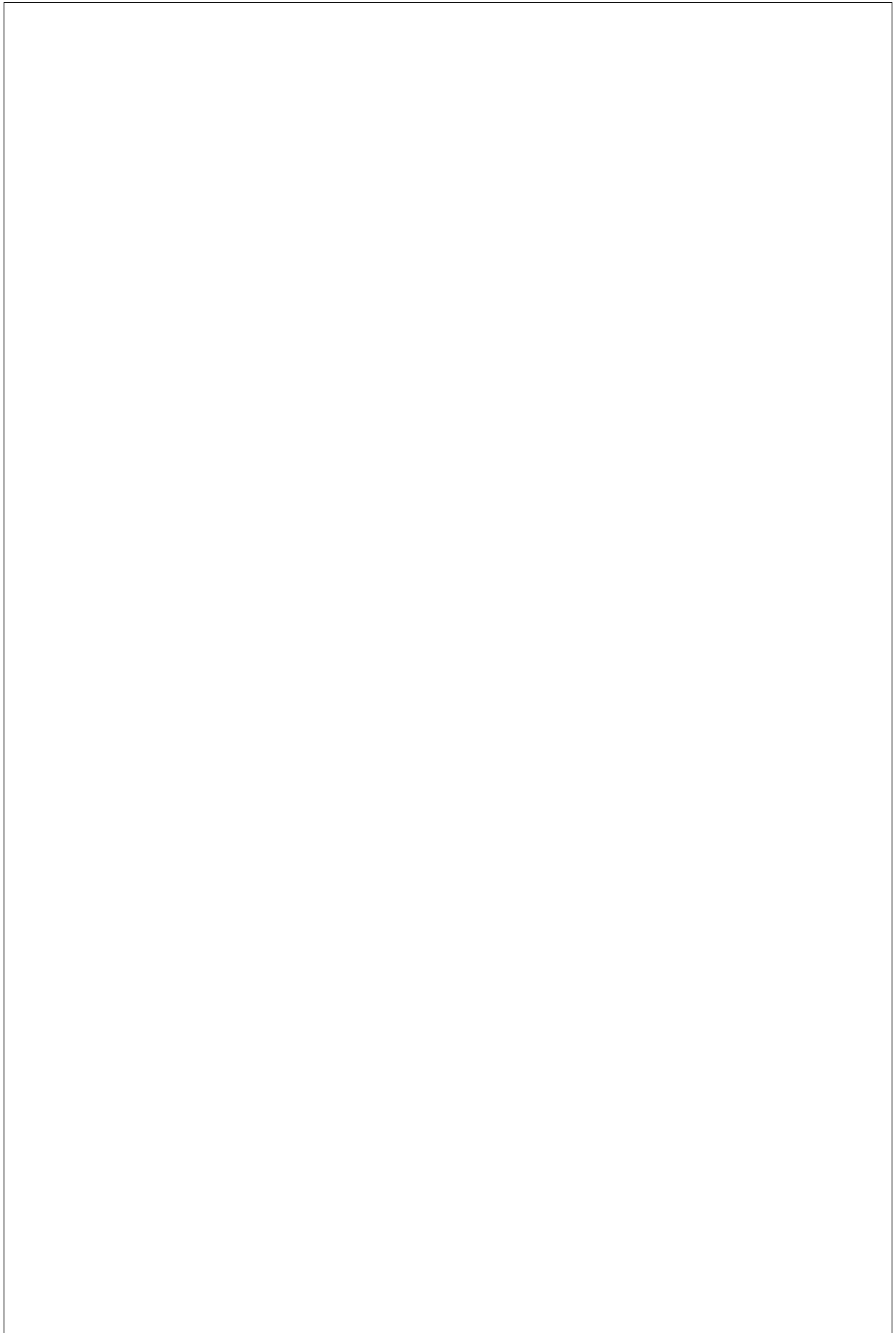
Αναμάρτητοι δεν είμεθα, προνοητικοί είμεθα.

Όμως, μεταξύ μας, μου φαίνεται πως κάπως το έχουμε τραβήξει το σκοινί μακριά και μακάρι να μην το βρούμε μπροστά μας, προσεχώς. Αυτό που με παρηγορεί και με καθησυχάζει ωστόσο είναι το ότι έχουμε να κάνουμε με έναν λαό που έχει μνήμη χρυσόφαρου. Μόλις ανοίξουν τα γήπεδα θα τα βάλουν με τους πουλημένους διαιτητές και τους αδίστακτους παράγοντες και θα μας ξεχάσουν εμάς τους «αλήτες, ρουφιάνους, δημοσιογράφους». Μέχρι το επόμενο επεισόδιο.

Θεία Δίκη!

Αυάμιος Μπίμπιας, ετών 78,
Μεγαλοσυνταξιούχος

Μην βαρυγκωμείτε καθόλου. Όταν, εν ονόματι της (δήθεν) φιλανθρωπίας και υπό την ασφυκτικήν πίεσιν της αριστερής προπαγάνδας, μαζεύατε εδώ τον σκουρόχρωμον συρφετόν από τα διάφορα Πακιστάν, Αφγανιστάν, Τατζικεστάν, Τουρκεστάν και όλα τα εις -στάν, και από την αγρίαν Αφρικήν, κωφεύατε εις τας κραυγὰς οδύνης και ανησυχίας ημών, των πρεσβυτέρων και ως εκ τούτου σοφοτέρων και σωφρονεστέρων υμῶν. Και καταντήσατε την χώραν μας, την ωραίαν και ελληνικήν, γκέτο και τόπον αναψυχῆς του κάθε τριτοκοσμικοῦ υπανθρώπου. Αυτομάτως ηυξήθη, εις βαθμόν τρισθεώρατον, η εγκληματικότητα και οι βιασμοί, αι ληστείαι και οι φόνοι και η γριούλα αδυνατούσε να μεταβεί εις την τράπεζαν της συνοικίας της ἵνα εισπράξει την πενιχράν της σύνταξιν, άνευ της συνοδείας και αρωγῆς κάποιων (ευτυχῶς ἀκόμη υπαρχόντων) νεαρῶν ελληνοφρόνων.

Δεν τολμούμε να αφήσωμεν τα παράθυρα των οικιών μας ανοικτά, διότι οι αλλοδαποί διαρρήκται караδοκούν. Δεν δυνάμεθα να υπάγομεν να περιπατήσωμεν εις το πάρκον, το οποίον έχει μετατραπεί εις άντρον πορνείας και διακίνησης ναρκωτικών ουσιῶν υπό των αδιστάκτων συμμοριῶν των λαθρομεταναστών και αδυνατούμε να καθίσωμεν εις τα δημοτικά παγκάκια άτινα έχουν καταληφθεί από κάθε λογῆς ρυπαρούς εγχρώμους, και εάν δεν με πιστεύετε ρωτήστε την σεβαστήν και καταξιωμένην μας ποιήτριαν Κικήν Δημουλάν, η οποία παραπονεΐται σχετικῶς κι έπιψαν όλοι οι φιλελέδες και δήθεν «προοδευτικοί» να την αποδομήσουν –σαν δεν εντρεπόμεθα λέγω εγώ!

Κραυγάζαμεν, ημεΐς οι φρόνιμοι, δια τον ελοχεύοντα κίνδυ-

νον της αθρόας αυτής εισβολής των τριτοκοσμικών, οι οποίοι, εκτός της ρυπαράς υποκουλτούρας των και των ποταπών και διαβρωτικών των θρησκευτικών πεποιθήσεων, κομίζουν επίσης πλείστας όσας ασθενίας και ανιάτους τριτοκοσμικάς επιδημίας, και ουδείς μας ελάμβανεν υπόψιν. «Φωνή βοώντος εν τη ερήμω». Και ιδού τα αποτελέσματα! Μας έφεραν την θανατηφόρον αύτην ασθένειαν του κορωνοϊού, την οποίαν και αυτή ταύτη η επιστήμη αδυνατεί να αντιμετωπίσει. Και βεβαίως αυτοί δεν παθαίνουν τίποτα, διότι είναι συνηθισμένοι εις την ρυπαρότητα και τας ασθενείας, αλλά εμείς –και δη οι πρεσβύτεροι– απονθάνομεν σωρηδόν και το χειρότερον... μας θάβουν ως απίστευτους, χωρίς μίαν νεκρώσιμον ακολουθίαν, εφόσον και η πρόσβασις εις τας εκκλησίας έχει –άκουσον! άκουσον!– απαγορευθεί!

Από αλλού το περιμέναμεν κι από αλλού μας ήλθεν! Τους κομμουνιστάς Συριζαίους φοβόμασταν ότι θα καταργούσαν την θρησκείαν και οι εθνικόφρονες το έκαμαν, σφραγίζοντας τους ιερούς ναούς και φυλακίζοντες τους πιστούς εις τας οικίας των. Καθ' ον χρόνον οι ποταποί μουσουλμάνοι, ανενόχλητοι, εξακολουθούν να προκαλούν το θρησκευτικόν συναίσθημα ημών, των ορθοδόξων ελληνοφρόνων, με τας συναθροίσεις των εις τα χιλιάδες αυτοσχέδια και παράνομα «τζαμιά», που έχουν κατακλύσει την επικράτειαν.

Αιδώς Αργείοι!

Τι άλλην απόδειξιν χρειάζεσθε για να κατανοήσετε ότι ο Πανάγαθος μας τιμωρεί δια τας αμαρτίας και τας παραλείψεις μας στέλνοντάς –δια των βδελυρών λαθρομεταναστών– την επιδημίαν;

Εμείς, οι αρχαιότεροι, ενθυμούμεθα άριστα την λεγομένην «ασιατικήν» γρίπην, πάλαι ποτέ, η οποία εξολόθρευσεν δεκάδας και εκατοντάδας χιλιάδας ανά την υφήλιον. Και τότε υπήρχεν έκλυσις των ηθών, πλην όμως ουδείς διενοήθη να κλείσει τους ιερούς ναούς και ούτω πως, χάριν εις τας προσευχάς και ικεσίας των πιστών, η επιδημία εκόπασεν και οι ζωές των ευσεβών χριστιανών διεσώθησαν.

Διατί λοιπόν τώρα απαγορεύετε, κύριοι, την λατρείαν και μάλιστα επιβάλλοντες ιδιαιτέρως τσουχτερά πρόστιμα; Μήπως το φοβερόν και ανήκουστον αυτό μέτρον σας επεβλήθη από την παπικήν Δύσιν ή –θου Κύριε, φυλακή τω στόματί μου– από την μουσουλμανικήν Ανατολήν και την μασονίαν; Σας ερωτώ.

Σεβαστέ κύριε πρωθυπουργέ, απευθύνομαι εις υμάς προσωπικώς, ἐξ' αιτίας της αμερίστου εκτιμήσεως που τρέφω δια την οικογένειάν σας και δη προς τον αείμνηστον πατέραν σας, δια να σας γνωστοποιήσω ότι απογοητεύσατε πολλούς ἐξ' ἡμῶν, οἵτινες τυγχάνομεν, πάππον προς πάππον, ἐνθερμοὶ οπαδοὶ της παρατάξεώς σας. Καὶ τοῦτο διότι ἀναμέναμεν να ἀντιμετωπίσετε το λεγόμενον «προσφυγικόν», που θα ἔπρεπε να ονομάζεται «λαθρομεταναστευτικόν», ἐπὶ τῷ ὀρθότερον, ὅπως εἶχατε προῖδεάσει τοὺς ψηφοφόρους σας, καὶ ἀντ' αὐτοῦ διακρίνω μίαν μαλθακότητα καὶ μίαν ἀνεπίτρεπτον ἀνοχήν, με ἀποτελέσμα αὐτό που ὅλοι γνωρίζομεν. Ἐγκληματικότης, σπατάλη πολυτίμων πόρων, δια τὴν περίθαλψιν καὶ ἀρωγὴν δῆθεν ἀπόρων ἀχρείων, ἀνασφάλεια, αἰσθητικὴ κατὰπτωσις —δεν χρωστάμε να βλέπουμε μπροστά μας, εἰς κάθε μας βήμα, τὴν κάθε ἀθλίαν φυλὴν τοῦ Ἰσραήλ— καὶ τώρα τὴν ἐπιδημίαν.

Οἱ προκάτοχοί σας, κύριε πρωθυπουργέ, ἦσαν, ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν, ἀνίκανοι, ἀνθέλληνες, ἄθεοι καὶ εαμομαδούροι. Δὲν θα περίμενεν κανεὶς να χειρισθῶν οἰονδήποτε ἐθνικὸν ζήτημα με τρόπον ἀποτελεσματικόν, πόσον μάλλον το λαθρομεταναστευτικόν, ὅπου τὰ ἔκαναν θάλασσα καὶ γέμισαν τὴν ωραίαν μας πατρίδα με ρυπαροὺς σκουρόχρωμους ἀφροασιάτες. Ἐσεῖς ὅμως δὲν δικαιολογεῖστε να διαπράττετε τὰ ἴδια ὀλέθρια λάθη. Διὰ τί δὲν τοὺς πετάτε πίσω, εἰς τὴν θάλασσαν, να υπάγουν εἰς τὸν Ἀγῦριστον, ἀπ' ὅπου μας ἦλθαν; Καὶ εἴαν ἐτούτο καθίσταται ἀνέφικτον, λόγῳ τῆς πρεμούρας περὶ δῆθεν «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων» τῆς αἰρετικῆς Εὐρώπης, διὰ τί διαστάζετε να τοὺς ἐξαποστείλετε εἰς τὰ ξερονήσια, ὅπου φιλοξενούσαμε, ὀρθότατα, τοὺς ἀπάτριδες κομμουνιστάς, κρατώντας τοὺς ἐτσι μακρὰν τῶν σεπτῶν μας ἐστιῶν τὰς ὁποίας θα ἐμόλυναν δια τῆς παρουσίας των;

Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα! Μας ἐκουβάλησαν τὸν ἐπάρατον κορωνοϊὸν καὶ θα μας κουβαλήσουν ἐνδεχομένως ἐτι χειρότερα εἴαν δὲν τοὺς ἐμποδιστεῖ —σθεναρῶς καὶ δια ροπάλου— ἡ εἰσοδος εἰς τὴν χώραν.

Γλυτώσαμε στο παρά πέντε πρὶν γίνουμε Κούβα καὶ Βόρειος Κορέα καὶ Σοβιετία ἀπὸ τοὺς ἀναίσχυντους Συριζαίους καὶ τώρα θα μας ἐξολοθρεύσει ὅλους ἓνας ἀόρατος τριτοκοσμικός ἰός, που μας ἐκόμισεν ἡ μουσουλμανικὴ λαίλαψ; Ἀλλὰ δὲν φταίει ὁ λαθραῖος μαύρος συρφετός, ἡ λεγομένη «προοδευτικὴ»

Δύσις φταίει. Που την έπιασαν οι ευαισθησίες και παρεχώρησεν τας ωραίας και αποδοτικές της αποικίας στους εκείθεν αγρίους ιθαγενείς. Όταν οι Άγγλοι, οι Γάλλοι, οι Πορτογάλοι και οι άλλοι προηγμένοι Ευρωπαίοι ήσαν κοσμοκράτορες είχαμε μήπως αυτό που σήμερα σεμνοτύφως ονομάζομεν «προσφυγικές εισροές»; Ούτε για αστείο! Δούλευαν οι μαύροι εις τας φυτείας και τα ορυχεία ημών των λευκών, χωρίς να σηκώνουν κεφάλι κι έλεγαν κι ευχαριστώ που είχαν ένα κομμάτι ψωμί να φάνε.

Ανοίγαμε εις τα σχολεία μας τον παγκόσμιον χάρτην και ήτο χαρά Θεού! Με ροζ οι βρετανικές αποικίες, με μωβ οι γαλλικές, με πράσινον οι ισπανικές, με πορτοκαλί οι πορτογαλικές και ούτω καθεξής. Σήμερα βλέπει κανείς μίαν απωθητικήν κουρελού, με γελοία και δυσπρόφερτα ιθαγενή ονόματα που δεν ηξεύρεις ποίος είναι ποίος. Ένας απερίγραφτος κυκεών φυλών και φατριών απολιτίστων, που απαιτούν να γίνουν σαν εμάς, χωρίς όμως να διαθέτουν τα βασικά έστω προσόντα. Γίνεται ο πίθηκος άνθρωπος με το που θα κατέβει από τα δέντρα; Αμ δεν γίνεται. Χρειάζονται χιλιετίες πολιτισμού και θρησκευτικής καθοδηγήσεως ώστε να μάθει να ξεφλουδίζει μόνος του την μπανάναν.

Αφήνω το ότι ο ιθαγενής είναι, εκ φύσεως, οκνηρός και φυγόπονος και μόνον για να πιλαλάει εις τα στάδια και να κλωτσάει το τόπι είναι ικανός.

Αυτό πάλι πού το βάζεις; Όλοι οι ποδοσφαιρικοί σύλλογοι του πολιτισμένου κόσμου μαύρισαν σαν το κατράμι! Βλέπομεν την άλλοτε ξανθήν και αρίαν εθνικήν Γερμανίας, που ήτο χαρά Θεού να καμαρώνεις εις το γήπεδον, να έχει μόνον... μαύρους! Και την Μεγάλην Βρετανίαν, και την Γαλλίαν! Και ακούς ονόματα που παραπέμπουν εις την Αφρικανικήν ζούγκλαν και ουδόλως εις την πεπολιτισμένην Δύσιν.

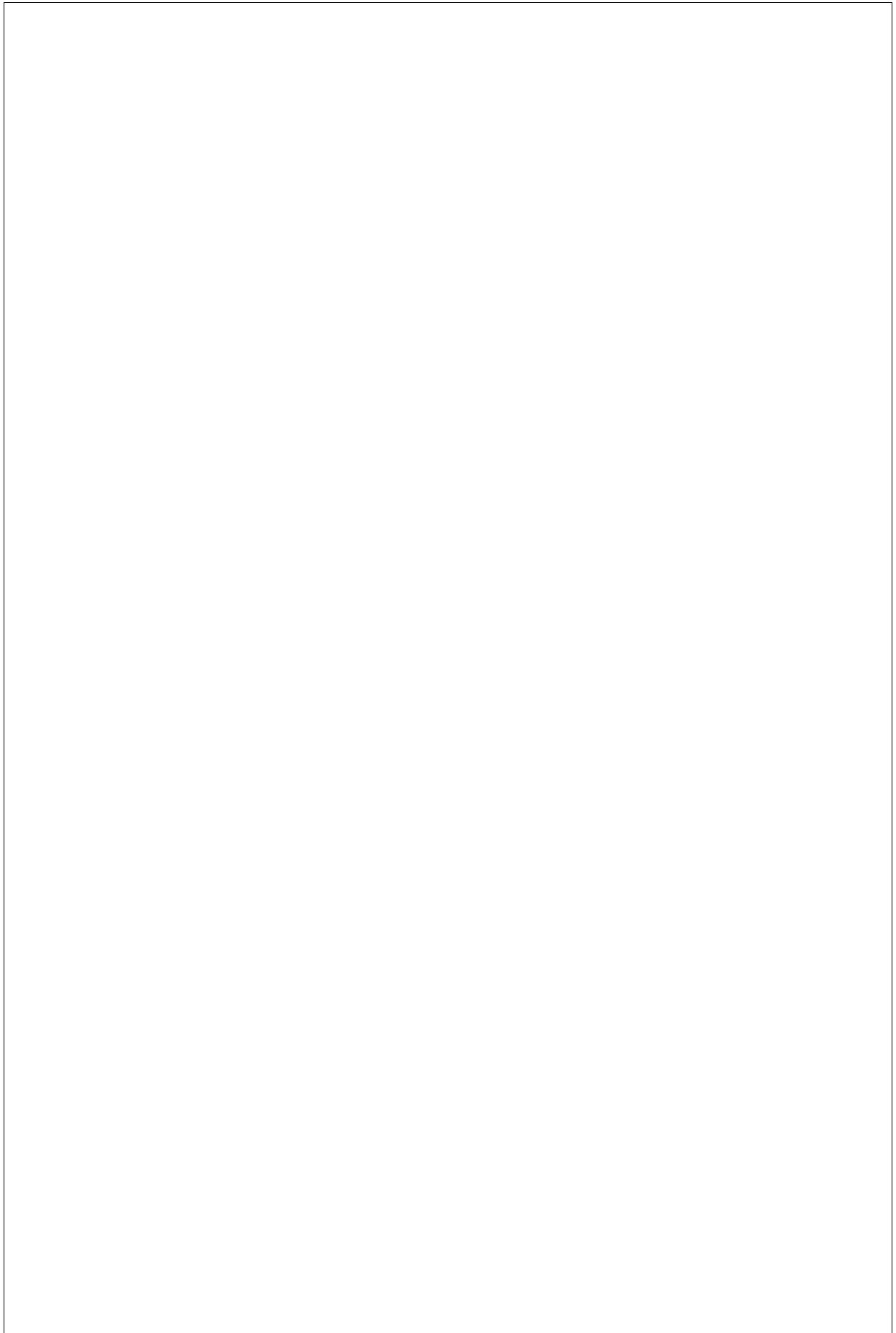
Εμείς, οι παλαιοί, αγνοί φίλαθλοι, έχουμε σταματήσει να παρακολουθούμε ποδόσφαιρον εξ' αιτίας αυτής της αφορήτου και άκρως απαράδεκτου καταστάσεως. Διότι δεν είναι δυνατόν να ανεχθούμε να βλέπομεν αγρίους φυλάρχους να φορούν την τιμημένην φανέλαν του Ολυμπιακού μας, επί παραδείγματι, και να μην ηξεύρεις πώς να πεις τα ονόματά των. Και τι να καταλάβει ο έγχρωμος Αμπαμπούκου από την περηφανήν ιστορίαν του συλλόγου; Πού να ηξεύρει ποίος ήτο ο Μουράτης, ο Δα-

ρίβας, ποίοι οι αδελφοί Ανδριανόπουλοι, ποίος ο Μπέμπης, ο Υφαντής και ο Σιδέρης; Αυτός μόνον οβολούς ηξεύρει να εισπράττει και να πηγαίνει εις όποιον προσφέρει τα περισσότερα.

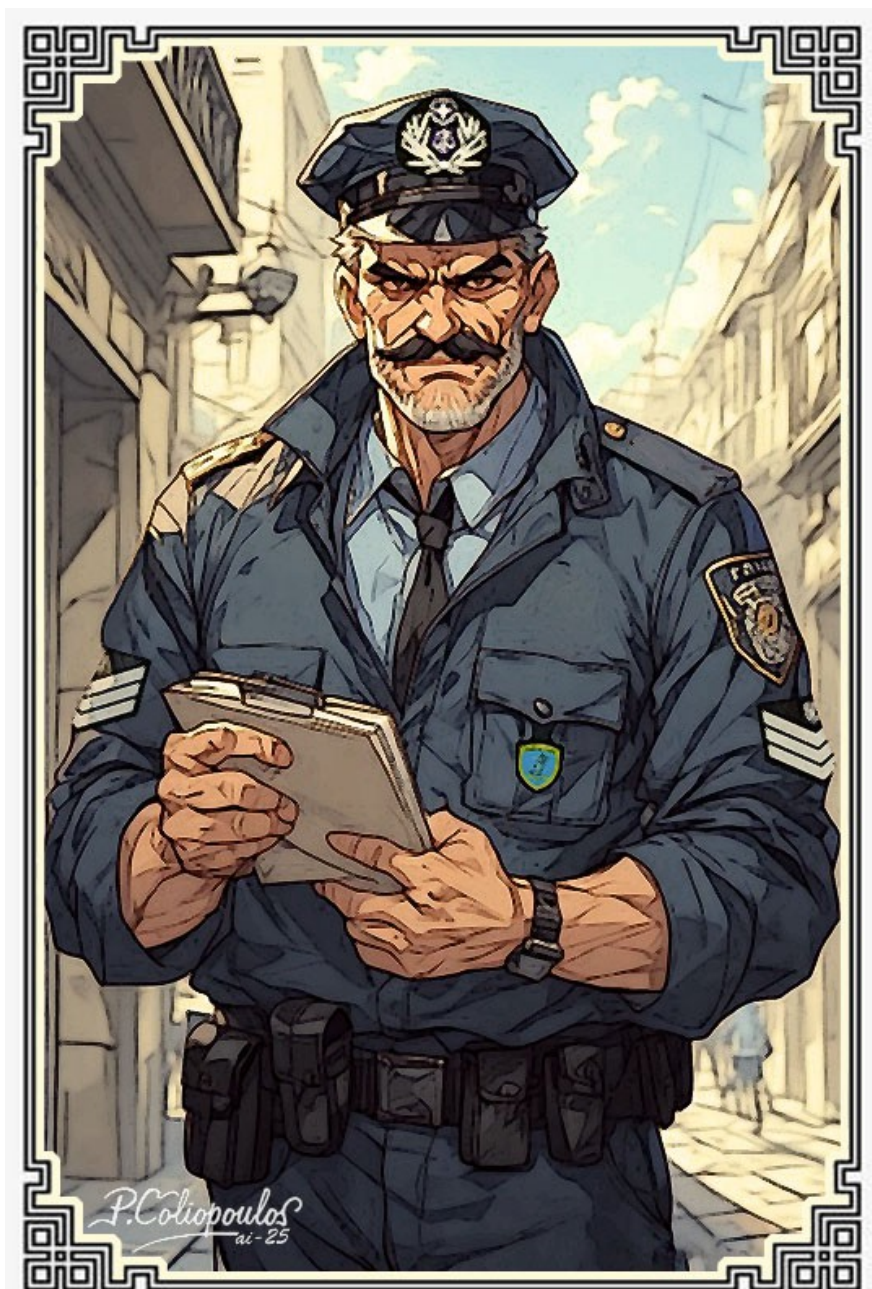
Παρακολουθώ καθ' εκάστην τας συμβουλάς και παραινέσεις του εξαιρέτου επιστήμονος, ανθρώπου και Χριστιανού, κυρίου Τσιόδρα και απορώ πώς μία τέτοια διάνοια δεν αντελήφθη την πραγματικήν πηγήν του κακού και να συμβουλευσει αρμοδίως και τους εργοδότας του, οίτινες στερούνται, ως φαίνεται, της κοινής λογικής. Δεν θα έπρεπε ο εξάίρετος αυτός επιστήμων να εισηγηθεί την άμεσον και γενικήν απέλασιν όλων των λαθρομεταναστών που μας κουβαλήθηκαν εδώ με το έτσι θέλω; Και ουχί μόνον αυτούς, αλλά και όλους εκείνους τους κιτρίνους σχιστομάτηδες, εκ Κίνας, οι οποίοι μας ενέσκηψαν ως λαίλαψ, κατόπιν, λέει, διακρατικών συμφωνιών και έκτοτε λυμαίνονται το εμπόριον με τα αθλίας ποιότητας κινεζουργήματά των, στερώντας ούτω πως έσοδα από ημετέρους, γηγενείς, τιμίους επαγγελματίας, οι οποίοι ακαταπαύστως αναγκάζονται να βάλουν λουκέτο επιχειρήσεις των, μη δυνάμενοι να ανταγωνισθούν τας εξευτελιστικάς τιμάς των αλλοδαπών.

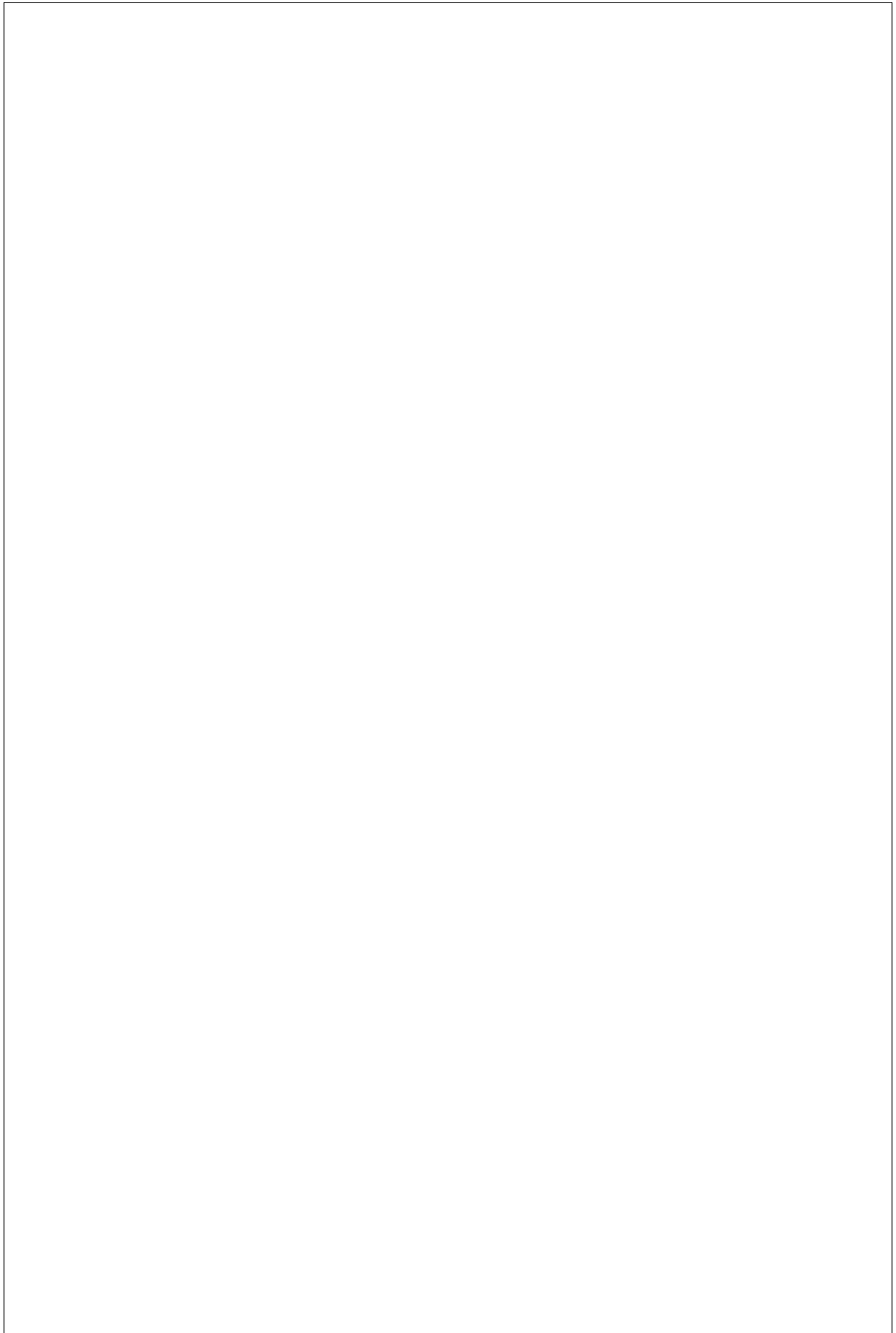
Πάραυτα οφείλει η σεβαστή κυβέρνησις και ο ίδιος ο πρωθυπουργός μας να μαζέψει τον ασιατικόν συρφετόν και να τον εξαποστείλει πίσω, εις τας στέπας της Ασίας, να βόσκει πρόβατα —εις τον αγύριστον. Όταν και ο τελευταίος Κινέζος, και ο τελευταίος λαθρομετανάστης απελαθεί, με συνοπτικές διαδικασίας, και ανοίξουν και πάλιν οι ιεροί ναοί της ορθοδοξίας, προκειμένου να συρρεύσουν οι πιστοί δια να εκλιπαρήσουν το έλεος του Υψίστου, την θείαν επιείκειαν και συγχώρησιν, τότε η επιδημία, ως εκ θαύματος, θα εξαληφθεί και τα νοσοκομεία θα αδειάσουν και πάλι.

Αλλιώς η Θεία Δίκη θα επιχρέμαται επί των κεφαλών ημών.

Τώρα παίζουμε στο γήπεδό μας, κομμούνια!

Σειρά σας και σειρά μας, κομμούνια! Που μου γινήκατε, από σπόντα, κυβέρνηση και θελήσατε να φέρετε τα πάνω κάτω και να κάμετε την Ελλάδα κολχόζ! Αμ δε! Παίξατε τι παίξατε και τώρα τα κεφάλια μέσα. Δεν σας τσακίσαμε στον Γράμμο και στο Βίτσι για να μας τη βγείτε μετά, δια της τεθλασμένης, που λένε και οι μορφωμένοι, και να μην ανοίξει μύτη! Τώρα κάνουμε και πάλι κουμάντο εμείς, όπως είναι η σωστή τάξη των πραγμάτων –Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια– κι εμείς πολλά-πολλά δεν σηκώνουμε –βαράμε.

Πανδημία το οποίο και σας κλείνουμε μέσα, σαν ποντικούς στη φάκα, γιατί έτσι γουστάρουμε. Για να ξεπορτίσετε θα ζητάτε την άδεια του δάσκαλου, κουφάλες, όπως στο σχολείο, για να πάτε για κατούρημα. Ειδάλλως... όπου δεν πέφτει λόγος, πέφτει ράβδος –και πρόστιμο!

—Επ, κύριος... για γκελ μπουρντά από 'δώ... Για πού το βάλαμε, αν επιτρέπεται; του λες (ευγενέστατα).

—Βγήκα βόλτα, σου λέει.

—Για να δω το μήνυμα..., του λες.

—Μου τέλειωσε η μπαταρία στο κινητό, σου λέει.

—Ας πρόσεχες, του λες και του δίνεις το μπιλιετάκι.

Η πόλη έρημη κι αμπαρωμένη. Ούτε οι κλέφτες δεν κοτάνε να ξεμυτίσουν. Μόνο εμείς, η Εξουσία! Μιλάμε για την απόλυτη απόλαυση. Πάνε αυτά που ξέρατε. Τα «μα», «μου», «σου», «του». Τώρα αυτό που λες, ως όργανο, είναι νόμος –και με τη βούλα. Επιτέλους, ο ένστολος φρουρός της Τάξης επέστρεψε στη θέση που δικαιοματικά του ανήκει. Ο άρχων

της ασφάλτου! Όπως σε κείνες τις αξέχαστες εποχές που ο μετέπειτα Εθνάρχης αναρωτιόταν (στο δήθεν και στο τάχαμου) “Μα ποιος κυβερνά επιτέλους αυτόν τον τόπο;”. Τι ποιος τον κυβερνάει, ρε μεγάλε... μας δουλεύεις; Εμείς τον κυβερνάμε —«με σιδηράν πυγμήν»— ως αρμόζει.

Της Μαριγούλας, της συμβίας ντε, δεν της αρέσει.

—Όλο έξω είσαι, Βλάση μου, μου λέει. Πού θα πάει αυτό;

—Τι πού θα πάει, μωρή; της λέω εγώ. Υπερεσία πάει, σάματις πάω στα μπουζούκια; Ελέγχουμε τον άμαχο πληθυσμό, ως οφείλουμε. Πού ζεις εσύ;

—Ναι, αλλά εγώ πότε θα σε γλέπω; μου γκρινιάζει το απαιτητικό θήλεο.

—Θα με γλέπεις όταν ευκαιρώ, της λέω εγώ. Τι, έχεις παράπονο; Δεν σε περιποιέμαι αρμοδίως;

—Στη χάση και στη φέξη, μου λέει η μίρλα. Κι όταν έρχεσαι σπίτι περιδρομιάζεις και ξεραίνεσαι.

—Και τι θα γένει, κερία μου; της λέω εγώ. Θα αφήσουμε δηλαδή τους παράνομους να αλωνίζουν; Δεν κατάλαβα...

—Ναι, αλλά εγώ βαριέμαι όλη τη μέρα κλεισμένη μέσα μονάχη μου, μου λέει.

—Υπεμονή, της λέω εγώ. Όταν με το καλό τελειώσει αυτό θα σ’ έχω βασίλισσα.

Και μακάρι, Θε μου, να μην τελειώσει ποτέ. Καθόσον υπάρχουν και τα τυχερά —ποικιλοτρόπως.

Σταματάμε, ας πούμε, τον τυπάκο που ξεπόρτισε και δείχνει ένοχος.

—Για να δω φύλλον πορείας, του λέμε.

Μας τα μασάει.

—Ξέχασα το κινητό στο σπίτι και...

Βγάζουμε το μπλοκάκι.

—Είσαι ο...;

—Κυρ-αστυνόμω μου... μήπως μπορούμε να τα βρούμε αλλέως πως; μας ρίχνει τη σπόντα ο παραπτωματίας.

—Δηλαδή, πώς αλλέως; τον ρωτάμε εμείς (δῆθεν που δεν ξέρουμε).

Μας πασάρει ο τυπάκος υπογείως ένα πενηντάευρο —ούτε επίσκεψη σε γιατρό.

—Για τελευταία φορά στη χαρίζουμε, ένεκα προτέρου εντίμου βίου, του λέμε εμείς τσεπώνοντας επιτηδείως τον διακαλονισμό. Την επομένη όμως θα φας προστιματάρα που θα 'ναι όλη δικιά σου. Άντε... ράους τώρα!

Ή —το καλύτερο— τραχάρουμε γκομενίτσα με συμπτώματα ενοχής από ένα χιλιόμετρο μακριά.

—Η δεσποινίς; της λέμε ευγενώς.

—Μεταβαίνω εδώ πλησίον προκειμένου να εξυπερετήσω συγγενικό μου ηλικιωμένο άτομο, μας λέει σαν βρεγμένη γάτα.

—SMS;

—Αχ, καλέ... το ξέχασα! αναφωνεί αυτή.

Βγάζουμε το μπλοκάκι, ακολουθεί η απαραίτητη προβλεπόμενη στιχομυθία, μας πασάρει τον αριθμό του κινητού της, δείχνουμε εμείς κατανόηση, πάει στην ευχή του Θεού η ξεχασιάρα γκομενίτσα κι εμείς, προσεχέστατα, στον παράδεισο.

Η μεγαλύτερη απόλαυση όμως είναι όταν πέφτουμε σε κανέναν αμφισβητία.

—Όπα! του λέμε. Μάσκα;

—Δεν μπορώ, έχω άσθμα, μας λέει.

—Ο νόμος λέει «απαξάπαντες», του υπενθυμίζουμε και βγάζουμε το μπλοκάκι. Δεν λέει τίποτις για άσματα και βιολιά.

—Ο νόμος είναι αντισυνταγματικός, μας αντιμιλάει ανερυθριάστως ο παραπτωματίας.

—Μπα; του κάνουμε εμείς. Κι ελόου σου τι είσαι, αν επιτρέπεται; Συνταγματολόγος;

—Τορναδόρος είμαι, αλλά ενημερώνομαι, απαγγέλλει το ποιηματάκι του το κομμούνι.

—Το οποίο συνδικάλας του κώλου, συμπεραίνουμε εμείς. Ταυτότητα, ΑΦΜ, ΑΜΚΑ και τα αποδέλοιπα.

—Η μάσκα δεν κάνει δουλειά μας είπαν πρώτα οι πλερωμένοι σας παπαγάλοι, επιμένει ο αντάρτης. Μετά μας είπαν ότι κάνει... για να ματσωθούν οι ημέτεροι παναπεί. Όπως γίνεται κάθε βολά. Και ο λαός, το κορόϊδο, πλερώνει.

—Πλερώνει και θα πλερώνει, του λέμε εμείς ζωγραφίζοντας τα στοιχεία με απόλαυση. Αυτή είναι η συντεταγμένη κενωνία κι αν δεν σου κάνει να πας στην Κούβα και στη Βόρεια Κορέα, να κόβεις ζαχαροκάλαμο.

—Η Κούβα έχει γιατρούς και νοσοκομεία, δεν πεθαίνει ο κοσμάκης στα ράντζα, όξω από τις ΜΕΘ, αντιμιλάει ο συμμορίτης.

—Α, πουλάκι μου! αναφωνούμε εμείς. Πε μας ότι είσαι κομμούνι του κιαρατά, να καταλάβουμε!...

—Ό,τι θέλω θα είμαι, δικαίωμά μου, απαντάει ο ερυθρός εαμβούλγαρος.

—Δικαίωμά σου εσένα να είσαι ληστοσυμμορίτης και δικαίωμά μας εμάς να σε τυλίξουμε σε μια κόλλα χαρτί και να σε στείλουμε συστημένο στον εισαγγελέα, του λέμε εμείς χαρωπά.

—Με τι δικαιολογία;

—Με τη δικαιολογία της αντίστασης κατά της αρχής, του εξηγούμε σημειώνοντας στο μπλοκάκι.

—Ποια αντίσταση; διαμαρτύρεται το δασκαλεμένο κομμούνι. Πότε αντιστάθηκα;

—Αντιστάθηκες λεκτικώς, κατ' επανάληψη. Εξύβρισις οργάνου... κομμουνιστική προπαγάνδα... άρνησις συμμόρφωσης προς τους νόμους του κράτους... αμφισβήτησις της λαοπρόβλητης κυβέρνησης... και δεν συμμαζώνεται.

Κι άστον να προσπαθεί να αποδείξει ότι δεν είναι ελέφαντας! Έχουμε κράτος, κύριε, έχουμε έννομη τάξη, δεν παίζουμε τις τσιλικουδιές!

Προφές έπεσα σ' ένα γερόντιο που κουβάλαγε σακούλες γιομάτες από το σουπερμάρκετ. Ευγενέστατος εγώ του κάνω σήμα «στοπ».

—Μπάρμπα, φοράς τη μάσκα λάθος, του λέω. Η μύτη λείει ο κανονισμός πρέπει να είναι μέσα.

—Θα σκάσω, μου απαντάει ο παππούς. Δεν μπορώ να ανασάνω.

—Αυτό είναι δικό σου πρόβλημα, μάστορα, τον πληροφορώ εγώ ανασύροντας το παντοδύναμο μπλοκάκι. Είσαι ο...;

—Μπίμπικας Αχάκιος, συνταξιούχος εφέτης, μου απαντάει με αυθάδεια το ραμολί. Κι αντί να παρενοχλείς τους φιλήσυχους και νομοταγείς ελληνόφρονες πολίτες καλά θα κάνεις να μαντρώσετε τα μουσουλμανικά κατακάθια των λαθρομεταναστών, τα οποία ευθύνονται για τα χάλια μας.

—Θα μου υποδείξεις εσύ ποιο είναι το καθήκον μου, κύριος; του κάνω εγώ αυστηρά. Για συμμαζώξου μην σε στείλω συστημένο στην ψειρού.

—Υπέρβασις καθήκοντος! αναφωνεί το ρετάλι. Θα σε αναφέρω στους ανωτέρους σου και θα φας φύσημα για το Σουφλί. Ξέρεις, ρε, ποιος είμαι εγώ;

—Ξέρω, πώς δεν ξέρω, του λέω εγώ. Ο Μέγας Τίποτας είσαι. Αυτός είσαι. Και... για έλα να πάμε μια βόλτα μέχρι το τμήμα...

—Με ποιο δικαίωμα; ωρύεται το ερείπιο.

—Αντίσταση κατά της εξουσίας, απειλή και εξύβρισις οργάνου εν τη τελέσει της υπερεσίας του, διασπορά ψευδών ειδήσεων και δεν συμμαζεύεται, τον πληροφορώ εγώ υποχρεωτικότητα. Για προχώρει...

—Αυτό είναι ανήκουστον! Απαράδεκτον! Μία κατάφωρος αυθαιρεσία! ξανα-ωρύεται ο παππούς.

—Προχώρει λέμε... μην βγάλω το γκλομπ..., του κάνω.

Κι άντε μετά να ξεμπλέξεις, κυρ-δικαστή μου, που νομίζεις ότι κάνεις ακόμα κουμάντο από καθέδρας, στέλνοντας εξαίρετους συναδέλφους στη μπουζού, επειδής συμπλήρωναν το πενιχρό τους εισόδημα με εξωτερικές απασχολήσεις. Τώρα να σε δω... που είσαι ο Τίποτας, πώς θα ξεμπλέξεις.

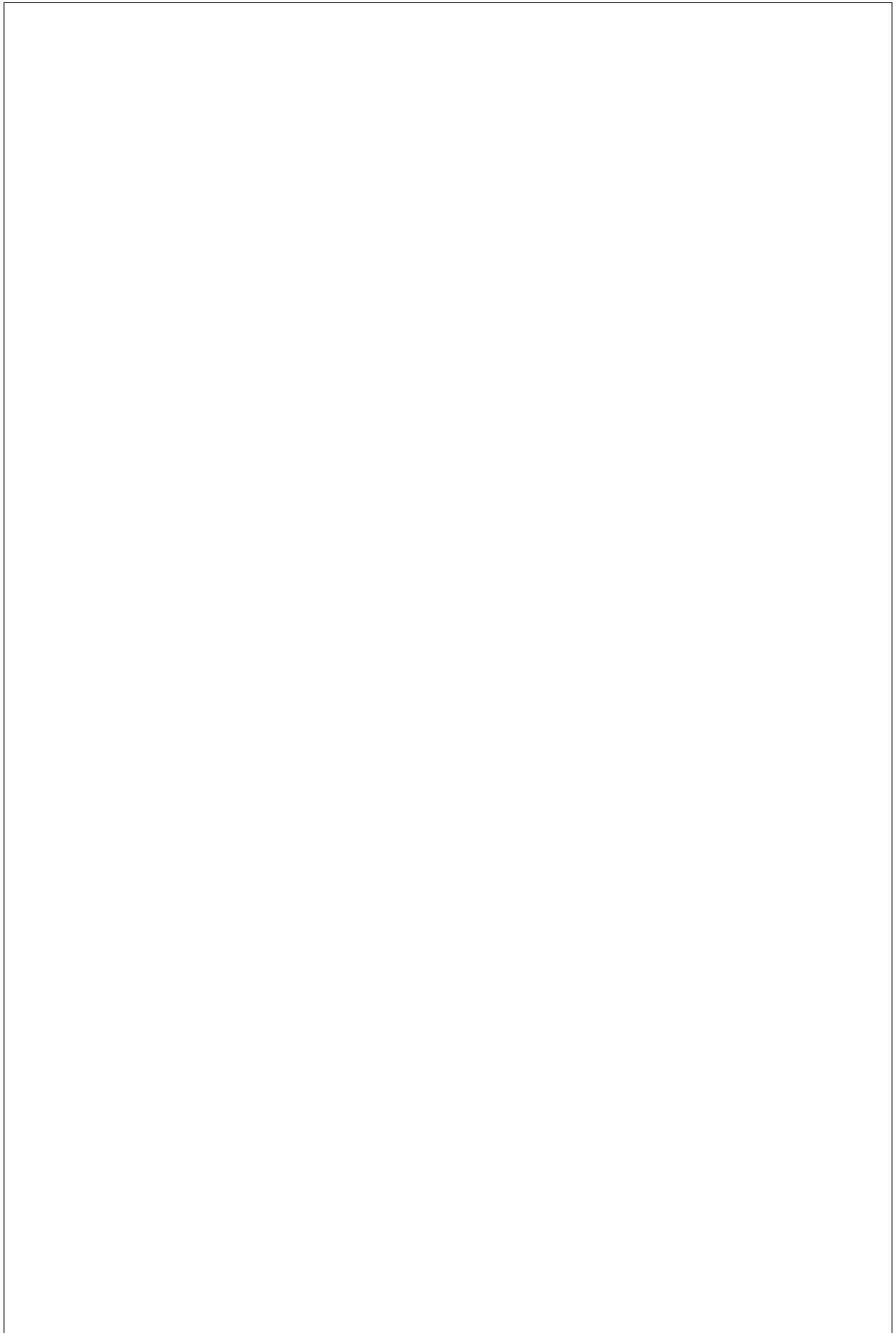
Είναι μια υπέροχη εποχή αυτή που ζούμε, με τον Μωϋσή στα πράγματα. Η στολή ανέκτησε την αίγλη που της αρμόζει και τα κομμούνια έχουν λουφάξει, μακάρι δια παντός. Χρεια-

ζόταν μια επιδημία (του κώλου) για να μπουν τα πράγματα στη σωστή τους θέση. Πώς μας το έλεγαν στη Σχολή... “Όλοι είναι εν δυνάμει ένοχοι, ακόμα και με την απόδειξη του αντιθέτου. Ο πολίτης είναι γεννημένος για να παρανομεί κι ο αστυνομικός για να τον επαναφέρει –και βιαίως αν χρειαστεί– εις την τάξιν!”. Το Ευαγγέλιο!

Αυτό θα πει Σύγχρονη Παιδεία!

Βύρων Γιουρούσης, ετών 35,
Καθηγητής Γυμνασίου

Ένα είναι σίγουρο. Αν δεν είχα κληρονομήσει το δωράκι στα Πετράλωνα από τη συχωρεμένη τη θειά μου την Ευτέρπη ή στου Βελγίου τις στοές θα βρισκόμουν, τώρα που μιλάμε, ή θα είχα σαλτάρει από την Ακρόπολη, σαν τον Μιμίκο, αλλά χωρίς τη Μαίρη. Γιατί όποιος νομίζει πως ένας καθηγητάκος Γυμνασίου μπορεί να ζήσει (και να πληρώνει νοίκι) στην Ελλάδα του ζαβού ή μακριά νυχτωμένος είναι ή πληρωμένο τομάρι των ΜΜΕ.

Η καραντίνα με βρήκε στα 60 τετραγωνικά, ευτυχώς χωρίς συγκάτοικο, γιατί σίγουρα θα σκοτωνόμασταν. Έχετε δοκιμάσει να ζήσετε στο ίδιο κελί με κάποιον για πάνω από ένα Σαββατοκύριακο; Έχετε ε; Ε, τότε ξέρετε, από πρώτο χέρι, πώς είναι. Στο χειρότερο βέβαια, γιατί εδώ, μαντρωμένοι με απόφαση του πολυχρονεμένου μας πασά, δεν μπορείτε καν να ξεπορτίσετε, να σας φυσήξει ο αέρας το μυαλό και να διώξει τα δαιμόνια. Μακριά από μας να λέμε, κι ευτυχώς, παρά το κάποιο ζόρι που τραβάμε στον σεξουαλικό τομέα –νέα παιδιά γαρ και με το αίμα μας να βράζει, στη σωστή θερμοκρασία.

Όχι ότι δεν έχει τα καλά της η καραντίνα.

Και πρώτα απ' όλα, μετά από πολλές διαβουλεύσεις και μπρος-πίσω, κολλάει-δεν κολλάει, κλείσαν επιτέλους τα σχολεία! Μας έβγαλε την ψυχή το υπουργείο του Μωϋσή και οι υπερειδήμονες συμβουλάτορες, αλλά στο τέλος πρυτάνευσε η λογική (;) και τα σφαλίσαν τα ρημάδια. Θα διδάσκαμε, λέει, τα ξεφτέρια μας διαδικτυακώς. Δηλαδή μεταξύ *facebook*, *tiktok* και *instagram*. Υπέροχα και ζήτω τους και μπράβο τους, όμως υπάρχει ένα μικρό προβληματάκι... Βλέπεις στις πάμπολλες προγραμμαμένες και διαχρονικά φτυσμένες οικο-

γένειες δεν υπήρχε ούτε κομπιούτορας, ούτε τάμπλετ, ούτε τίποτις. Πρόβλημα είπατε; Μηδέν πρόβλημα, διότι το κράτος (δια της κυβερνήσεως του ζαβού αυτοπροσώπως) θα φρόντιζε και γι' αυτό τάχιστα, δια της δωρεάν παροχής συσκευών στους μη έχοντες και κατέχοντες. (Όλο και κάποιος ημέτερος θα καρπωθεί τη μπίζνα –με απευθείας ανάθεση φυσικά, όπως έγινε με τις μάσκες και με όλα εκείνα που αποφέρουν μπικικίνια). Αλλά για την ώρα... υπομονή. Το μελετάμε το πράγμα. Άλλωστε οι «πλατφόρμες» μας δεν δουλεύουν ακόμα καλά οι ρημάδες (όχι βέβαια από δική μας υπαιτιότητα)... κολλάνε, σε πετάνε έξω... θα το φτιάξουμε κι αυτό (κάποιον ημέτερο θα βρούμε να το κάνει)... υπομονή.

Και στο μεταξύ εμείς αραχτοί και ψύχραιμοι... με τον μισθό (εντάξει, της πλάκας) να τρέχει και να περιμένουμε πότε ο Μωϋσής θα μας περάσει ξανά, στεγνούς, από την Ερυθρά Θάλασσα.

Επί του καναπέως το λοιπόν, να χαζεύουμε τις σειρές και τα έργα στο *Netflix* (με τον κωδικό εύπορου φίλου εννοείται) και να εντρυφούμε στην τέχνη της αρπαχτής της σύγχρονης κινηματογραφίας. Όπου μιλάμε ασφαλώς για δουλειές φτιαγμένες στο πόδι πλην συμφώνως των επιταγών της παντοδύναμης «woke agenda».

Παναπεί... στο έργο πρέπει οπωσδήποτε να υπάρχει μαύρος (όσο πιο πολλοί τόσο πιο καλά), ασιάτης (όσο πιο λίγοι γίνεται), Εβραίος (απαραιτήτως) και ομοφυλόφιλος (άρρεν εννοείται, τα θήλεα τα αποφεύγουμε), απαγορεύεται δια ροπάλου το κάπνισμα, αλλά επιτρέπεται (μεθ' επαίνων) το πιστό και το χόρτο, κι άλλα τέτοια προοδευτικά.

Μετά από λίγο σκυλοβαριέσαι.

Βγαίνεις –με το 13033 φυσικά– για «ατομική άσκηση»... έξω ερημιά... μόνο οι μπάτσοι, που μοιράζουν πρόστιμα στους παραβάτες... ξαναβαριέσαι, γυρίζεις πίσω, πέφτεις για ύπνο... αύριο πάλι.

Τη Μαριγούλα μου την έστειλε ο καλός Θεός –στο σουπερ-μάρκετ, που είναι ο νέος οίκος λατρείας Του. Ήταν φορτωμένη σακούλες η γυναίκα κι εγώ –κύριος!– προσφέρθηκα να τη βοηθήσω.

Σαραντάρα χτυπημένη η κυρα-Μαριγούλα και τροφαντή, όπως όλες οι υπανδρες κυράτσες αυτής της ηλικίας, που το 'χουν ρίξει στις μακαρονάδες, αλλά με τα πιασίματά της τα σωστά και με την τσαχπινιά της κι απ' όλα τα ωραία. Μου δήλωσε πως τύγχανε «σύζυγος αστυνομικού» και πως τώρα, με την επιδημία και τις απαγορεύσεις, ο συμβίος είχε ξαμοληθεί, να γράφει παραβάτες, με το σπίτι του και την ίδια να μην τον βλέπουν παρά σπανίως –και μόνο για έναν ύπνο (αυτό το τελευταίο τονίστηκε ιδιαιτέρως).

—Ε, το καθήκον..., προσπάθησα εγώ να παρηγορήσω τη στερημένη γυναίκα.

—Το καθήκον, δεν λέω..., μου απάντησε μορφάζοντας με δυσαρέσκεια απολύτως κατανοητή. Πλην όμως υπάρχει και το άλλον καθήκον, το συζυγικό λεγόμενο, για το οποίο τι κάμνουμε, κύριέ μου; Σας ερωτώ.

—Υπομονή κάμνουμε, τι άλλο να κάμνουμε; της λέω εγώ.

—Υπομονή κάνουν οι ισοβίτες στις φυλακές και οι άγιοι, στα μοναστήρια, μου απαντάει διδακτικά η κυρα-Μαριγούλα. Οι νέες γυναίκες όμως πόση υπομονή να κάνουν; Σάματι θα πάρουν κανένα βραβείο;

—Δίχιο έχετε, της λέω. Αλλά...

—Αλλά... «υπομονή», γελάει η γυναίκα του μπάτσου.

Για να μην τα πολυλογώ, η φιλοσοφική μας συζήτηση έφερε άλλες συζητήσεις και οι άλλες συζητήσεις άλλες και στο τέλος καταλήξαμε στην αναπόφευκτη λύση προς το αμοιβαίο καλό, όπου κωλύομαι φυσικά να δώσω περαιτέρω γαργαλιστικές πληροφορίες.

Θα πω μόνο αυτό που είπε στην τελευταία σκηνή της «Καζαμπλάνκα» ο μεγάλος Μπόγκαρτ: “This is the beginning of a wonderful friendship”.

Κι αυτή η υπέροχη φιλία ήρθε στην καταλληλότερη στιγμή, με όλη την κοινωνία στριμωγμένη και μαντρωμένη και τις σχέσεις των ανθρώπων –προβληματικές από πριν εννοείται– να δοκιμάζονται ακόμη περισσότερο.

Παραμόνευε το λοιπόν η κυρα-Μαριγούλα πότε θα ξεκουμπιστεί ο μπάτσος σύζυγος για να κόψει πρόστιμα στους απεί-

θαρχους παράνομους φυλακισμένους και στα γερόντια, που δεν καταλάβαιναν πώς λειτουργεί αυτό το ρημάδι το 13033, και ξεπόρτιζε κι εκείνη, διανύοντας την μικρή απόσταση που χώριζε τα αντίστοιχα κελιά μας, επικαλούμενη στον ρουφιάνο του 13033 πότε επίσκεψη σε σουπερμάρκετ και πότε «ατομική άσκηση» (που αυτό το τελευταίο ανταποκρινόταν άψογα στην αλήθεια, αν το καλοξετάσουμε) και όλα ήταν ωραία και καλά.

Όσο για την «τηλεκπαίδευση» είχα επινοήσει μια ιδιοφυή πατέντα, που ίσως να άξιζε πιστοποιητικό ευρεσιτεχνίας, κάτω από άλλες συνθήκες. Τι έκανα; Έφτιαχνα ένα βίντεο με το μάθημα της ημέρας και το έπαιζα στην πλατφόρμα, σαν να επρόκειτο για ζωντανή παρουσία! Τα τρελαμένα μαθητάκια έμπαιναν –υποχρεωτικά– έκαναν ότι άκουγαν ενώ αντάλλασσαν μηνύματα στο *facebook* και στα άλλα σόσιαλ, κανείς δεν είχε όρεξη να κάνει ερωτήσεις στον δάσκαλο, οπότε όλοι περνάγαμε ωραία και πιο ωραία απ’ όλους ο εκπαιδευτικός, που τη στιγμή εκείνη εκπαίδευε, με τη μούφα πατέντα, τη μαθητιώσα νεολαία (υποχρεωτικώς) και με φυσική παρουσία την κυρα-Μαριγούλα (προαιρετικώς μεν, ενθουσιωδώς δε).

—Βύρων, είσαι ο ανώτερος δάσκαλος, μου έλεγε. Δεν είναι μόνο που προσφέρεις γνώση, έχεις και σπάνια μεταδοτικότητα. Όσα έμαθα από σένα σε μια βδομάδα δεν τα έχω μάθει σ’ όλη μου τη ζωή από τους πιο τσίλικους καθηγητές!

—Αμ τι νόμιζες, κυρα-Μαριγούλα μου, της απαντούσα εγώ μετριοφρόνως. Το τιμούμε το ρημάδι το λειτούργημα!

—Και με το περιπλέον, δεν μπορώ να πω, παραδεχόταν η επιμελής μαθήτρια. Κι ό,τι απορίες τυχόν μου προκύπτουν μου τις λύνεις αμέσως –και με παραδείγματα. Όχι σαν κάτι άλλους, που παραδίδουν το μάθημα παπαγαλιστί και σ’ αφήνουν να αναρωτιέσαι το πώς και το γιατί και να τρέχεις μετά στα φροντιστήρια... άλλα έξοδα, άλλη ταλαιπωρία...

—Μα πιστεύουμε ότι όλη η δουλειά πρέπει να γίνεται στο σχολείο, εξηγούσα εγώ. Διότι όταν ο δάσκαλος έχει διάθεση και εξηγεί καταλεπτώς τι να το κάνεις το φροντιστήριο; Άχρηστο είναι.

—Εμ αυτά να ακούνε κάποιοι-κάποιοι και να παραδειγματίζονται, έλεγε εκείνη.

—Τι τα θες, λίγοι είναι πια οι ευσυνειδήτοι στην ψεύτικη κοινωνία που ζούμε, αναστέναζα εγώ. Ο καθείς κοιτάζει πώς να κοροϊδέψει τον άλλον και να πορευτεί στη ζωή με τον λιγότερο δυνατό κόπο. Όμως, τι έλεγε το αρχαίο ρητό;... «Τα αγαθά κόποις κτώνται».

—Δυστυχώς ξεχνάμε τη σοφία των προγόνων μας, αναστέναζε η κυρα-Μαριγούλα. Γι' αυτό και πάμε κατά διαόλου ως έθνος.

Σοφή η γυναίκα, αλλά ποιος να το εκτιμήσει την σήμεραν ημέραν, όπου μόνο το χρήμα μετράει και οι χρήσιμες γνωριμίες, που σε βοηθούν να βγεις από τη μετριότητα... τι λέω;... από την ανυπαρξία πες καλύτερα... και να διεκδικήσεις τη θέση που σου αρμόζει ανάμεσα στους «έχοντες και κατέχοντες», εμπλουτίζοντας το «πόθεν έσχες» σου. Πικρές αλήθειες, που όμως πώς να τις μεταδώσεις στα παιδιά, που οι ηλίθιοι γονείς τα έχουν κάνει να πιστεύουν ότι «μόνο με τα γράμματα θα πάνε μπροστά»;

Και ναι, αυτό μπορεί να ίσχυε εκατόν πενήντα χρόνια πριν, αλλά τώρα; Με το σύστημα που υπάρχει και μ' αυτή τη δομή της κοινωνίας; Όπου το παιδί περνάει από τη Μέση Εκπαίδευση (της συμφοράς) παπαγαλίζοντας και παπαγαλίζοντας μπαίνει —εντελώς αγράμματο— στο πανεπιστήμιο (της συμφοράς); Κι όχι εκεί που θέλει ή που νιώθει ότι έχει κλίση... Για τη Φιλοσοφική πάει, ας πούμε, και καταλήγει σε μια Γεωπονική, στου διαόλου το κάγκελο. Με συνέπεια να έχουμε φουρνιές ολόκληρες διπλωματούχων αγράμματων, που είναι καταδικασμένοι να κάνουν μια δουλειά που μισούν —εκτός κι αν ανοίξουν τυροπιτάδικο, να νιώσουν «επιχειρηματίες», με δίπλωμα κορνιζαρισμένο και άχρηστο στον τοίχο του σαλονιού των γονέων.

Τι να του πεις του πιτσιρικά, που του έχεις κλέψει τα καλύτερά του χρόνια εκτός από το «φύγε να σωθείς»; Και πώς διάολο να το κάνουν αυτό όταν δεν υπάρχει μία και η οικογένεια αδυνατεί να βοηθήσει; Γκαρσόνι στην Ελλάδα (εποχιακό) ή γκαρσόνι στη Σουηδία (μόνιμο); Αυτές είναι οι επιλογές;

Βεβαίως τα παιδιά αυτών που φτιάχνουν τους νόμους (για τον συρφετό) τέτοια προβλήματα και διλήμματα δεν αντιμετωπίζουν. Φεύγουν στα Χάρβαρντ και στα Καίμπριτζ και τις Σορβόνες, περνάνε ζωή και κότα και επιστρέφουν —αν επιστρέφουν—

να τα διορίσει ο μπαμπάς «συμβούλους» έναντι παχυλών μισθών –χώρια τα bonus– και να μας καθίσουν στον σβέρκο κι αυτά, όταν έρθει η σειρά τους, διαιωνίζοντας μια κατάσταση που πάει έτσι από τότε που το Ελλαδιστάν γίνηκε ανεξάρτητο (λέμε τώρα) κράτος.

Κι εσύ δασκαλάκο, του βασικού μισθού της πείνας, κλείσε το στόμα σου και δίδαξε την ύλη που σου ορίζει το υπουργείο και τρέχα μετά στα απογευματινά φροντιστήρια και στα ιδιαίτερα μαθήματα, να βγάλεις κάνα φράγκο, να τα φέρεις βόλτα όπως-όπως.

Μην απορείς λοιπόν, δουλοπάροικε, που τα πράγματα πάνε όπως πάνε –κατά διαόλου δηλαδή– γιατί για να αλλάξουν πρέπει να σηκωθείς από τον καναπέ και να πιάσεις μια βρεγμένη σανίδα. Μπορείς να το κάνεις; Αμ δεν μπορείς.

Επέστρεφα από μια πρωινή συνεδρία με τη κυρα-Μαριγούλα, στο σπίτι της, όταν έπεσα πάνω στον συμβίο, που τον αναγνώρισα από τις γαμπριάτικες φωτογραφίες που είχαν στον μπουφέ του σαλονιού.

—Ωπ! μου κάνει σηκώνοντας το χέρι επιταχτικά, σαν τροχονόμος πεζών. Για πού το βάλαμε, να 'χουμε το καλό ρώτημα;

—Για το σπίτι μου, του λέω.

—Και πού ήσανε, αν επιτρέπεται;

Τι να του πεις τώρα; “Στη γυναίκα σου, ρε κόπανε”;

—Στο σουπερμάρκετ, του λέω αυθορμήτως.

—Και πού είναι οι σακούλες;

—Θα μου τις στείλουν στο σπίτι με το παιδί, του εξηγώ εγώ ετοιμόλογα.

—Α, μπα; Και πού 'ναι η απόδειξη;

—Την πέταξα, του λέω. Γιατί, εκπίπτει από τους φόρους;

—Το SMS;

—Ξέχασα το κινητό σπίτι, εξηγώ.

Κάγχασε ο κερατάς κι έβγαλε το μπλοκάκι.

—Είσαι ο...;

—Μα...

—Είσαι ο...;

—Βύρων Γιουρούσης.

—Κι εγώ πού το ξέρω; Ταυτότητα...

—Την έχω στο πορτοφόλι.

—Για φέρτην να τη δούμε;

—Άφηκα το πορτοφόλι στο σπίτι...

—Και πώς πλέρωσες, ρε, στο σουπερμάρκη;

—Με κάρτα.

—Να τη δούμε.

Τι να έκανα; Του έδωσα την κάρτα.

—Διεύθυνση κατοικίας;

—Σοφρώνων 15.

—Επάγγελμα;

—Καθηγητής Γυμνασίου.

Άστραψε χαμόγελο ευδαιμονίας ο μπόγιας!

—Και τι γυρεύεις στο δρόμο εν ώρα μαθήματος, μάστορα; με ρωτάει.

—Ε... είχαμε κενή ώρα...

Κούνησε το κεφάλι του το όργανο και βάλθηκε να γράφει στο μπλοκάκι.

—Τζάμπα σας πλερώνουμε, κηφήνες, μου λέει. Μια ζωή εσείς κοροϊδεύετε την κενωνία.

Ε, τώρα, πες μου... Υπάρχει Θεός ή δεν υπάρχει; Του αξίζει το κέρατο του μπαλούρδου ή αδίκως του φύτρωσε στο χοντρό του κούτελο;

Της Μαριγούλας δεν της είπα τίποτα για την αναπάντεχη συνάντηση, όμως απόρησε και η ίδια με το ιδιαίτερο ζήλον που επέδειξα στην επόμενη συνεδρία.

—Σιγά, παληχάρι μου, μου λέει στο τέλος ξεμπερδεμένη η

καλή γυναίκα. Δεν πάμε να πάρουμε την Πόλη και την Αγιά Σοφιά πια! Κι αύριο μέρα είναι.

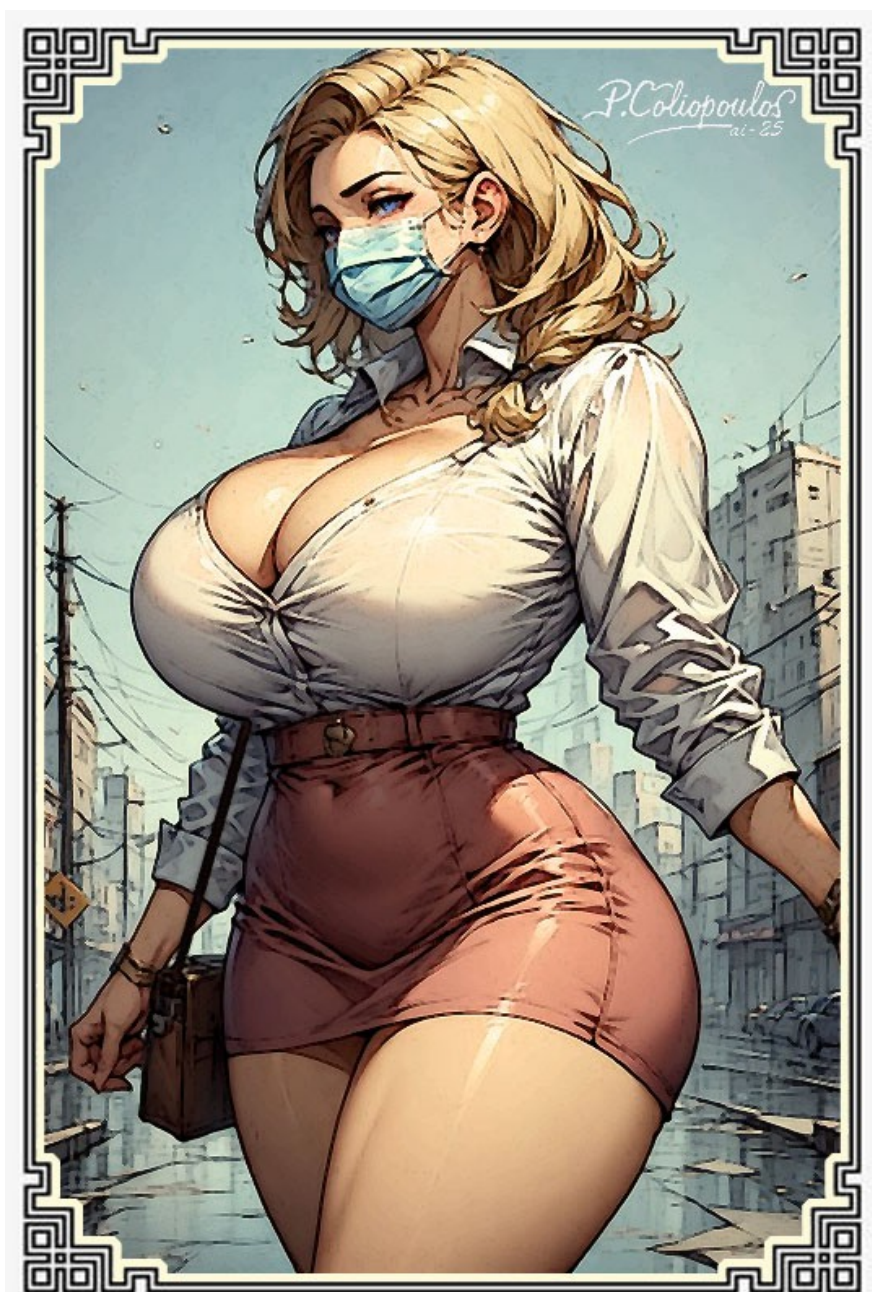
—Αύριο, κυρα-Μαριγούλα μου, ποιος ζει και ποιος πεθαίνει, έτσι που έχουν τα πράγματα, της λέω εγώ. Γι' αυτό, ό,τι φάμε, ό,τι πιούμε κι ό,τι αρπάξει ο κώλος μας, που λέει ο λόγος.

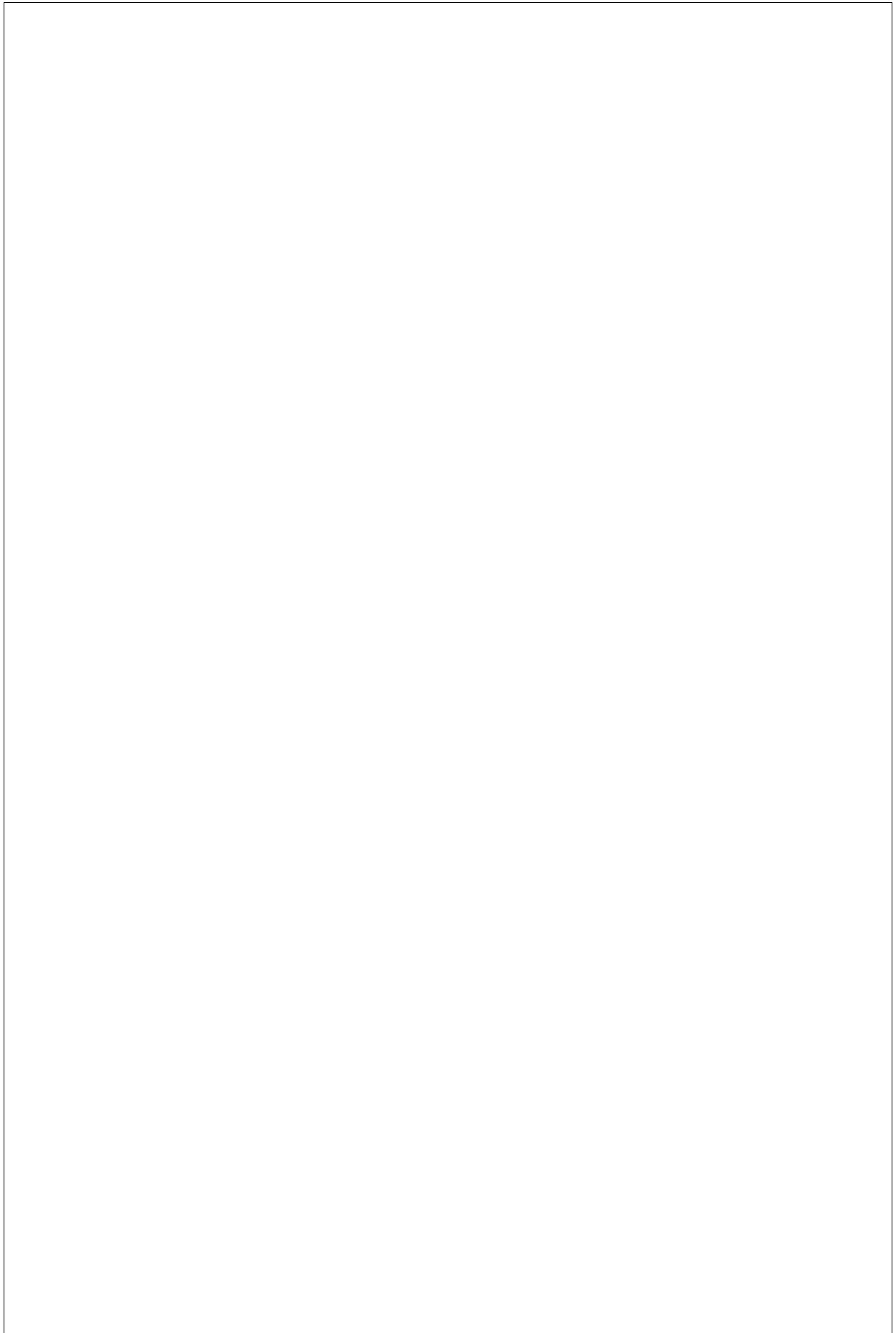
Επιχείρημα με το οποίο δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει η καλή γυναίκα.

Τελικά, βρε παιδί μου, καλά λέει το λαϊκό απόφθεγμα ότι όλα εδώ πλερώνονται. Υπάρχει μια κάποια συμπαντική ισορροπία στον κόσμο ετούτο τον ψεύτικο και τον σκάρτο.

Καλέ ποια πανδημία;

Ντία (Αδαμαντία) Σερσέμη, ετών 28, Escort

 εν ξέρω τι λένε οι διάφοροι επαγγελματίες, που κλαίγονται ότι καταστρέφονται με την καραντίνα, αλλά τον δικό μας τον κλάδο όχι μόνο τον έχει ωφελήσει, τον έχει εκτινάξει άνωθεν θα έλεγα. Διότι ο τυπάκος που βρίσκεται φυλακωμένος σε τέσσερις τοίχους τι θα κάνει; Πόση τηλεόραση και πόσες σειρές στο *Netflix* θα δει; Πόσα SMS να στείλει και να λάβει από και προς τους άλλους έγκλειστους; Πόσες παπαριές να διαβάσει και να γράψει στα social; Πόσα μοναχικά γλέντια να κάνει, τη ευγενή χορηγία του *PornHub*; Έρχεται μια στιγμή που τα μπουχτίζει όλα. Του χρειάζεται η ανθρώπινη επαφή, κι όχι οποιαδήποτε επαφή (που έτσι κι αλλιώς, δια νόμου, απαγορεύεται). Μιλάμε για ένα συγκεκριμένο είδος επαφής.

Εκεί ακριβώς είναι που ερχόμαστε εμείς, ως από μηχανής θεές, να επιτελέσουμε το λειτούργημα μας. Λέγε με Escort.

Ένα τηλεφωνηματάκι στην κυρία Ντέπη, τη «μάννα του λόχου» όλων εμάς... “Στείλτε μου τη Ντία... τη Μία... τη Λία...”, SMS στο 13033, Νο 4 «Κίνηση για παροχή βοήθειας σε ανθρώπους που βρίσκονται σε ανάγκη» (που δεν είναι ψέμα, διότι σε ανάγκη βρίσκεται ο άνθρωπος), και “Hello you there, σε τι μπορώ να σας εξυπερετήσω;”.

Θα μου πεις... με το 30% που σου δίνει η κυρία Ντέπη (όσα παίρνει κι ο συγγραφέας από τον εκδότη) βγαίνεις; Δεν βγαίνεις, αλλά μην ξεχνάμε ότι υπάρχουν και τα τυχερά, τα φιλοδωρήματα και τα έξτρα, που δεν χρειάζεται να τα ξέρει η κυρία Ντέπη, έτσι; Άλλωστε σε ποια δουλειά ο μισθός είναι περισσότερος από τα μαύρα; Μην τρελαθούμε κιόλα –στη χώρα των μαύρων ζούμε.

Το πρόβλημα είναι από τότε που μας περιόρισαν τις εξόδους σε δυο ημερησίως, οπότε πρέπει να προσέχουμε μην πέσουμε σε κάνα μπλόκο των Ες Ες, όπως επί Κατοχής, ή αν πέσουμε να κάνουμε τον κουτό... “Α, δεν ήξερα... δεν έμαθα... δεν άκουσα... καλέ από πότε ισχύει αυτό;” και να τη σκαπουλάρουμε, εκτός κι αν έχουμε την ατυχία να πέσουμε σε κάνα στραβόξυλο ή κάνα βλαχαδερό, που το παίζει εξουσία... όπως μου έτυχε εμένα προψές που πήγαινα την τρίτη επίσκεψη της ημέρας, στον κύριο Σάκη –εξαιρετικό πελάτη και γαλαντόμο.

Με το που με σταμάτησε ο κόπανος με την καραμουστάκα και τα γαλόνια κατάλαβα ότι θα είχαμε κακά ξεμπερδέματα.

—Ιέπ! Για πού το βάλαμε; μου κάνει.

—Βοήθεια σε άτομο χρήζον βοήθειας, του λέω εγώ.

—Για δείχνε SMS...

Τι να 'κανα, του έδειξα το τελευταίο.

—Εδώ λέει 13:30, μου λέει ο μπάτσος. Τώρα έχουμε... τι ώρα έχουμε;...

—Τι ώρα έχουμε; κάνω την κουτή εγώ.

—Τώρα έχουμε 18:45, με πληροφορεί ο τύπος βάζοντας το ρολοϊ του στα μούτρα μου. Από πού ξεκίνησες και δεν έφτακες ακόμα, από τη Λαμία;

—Παρουσιάστηκε και πάλι ανάγκη, του λέω εγώ (και σάματι έλεγα ψέματα;).

—Σίγουρα, μου λέει σαρκαστικά ο γορίλας και βγάζει το μπλοκάκι του. Είσαι η...;

—Καλέ, γιατί με γράφετε; διαμαρτύρομαι εγώ.

—Σε γράφω γιατί άμα σε πλακώσω στις φάπες θα βγουν τα κομμούνια και θα φωνάζουν για κατάχρηση εξουσίας, μου εξηγεί ο μπάτσος.

—Μα γιατί, τι έκανα;

—Πρώτα απ' όλα παρανόμησες, μου λέει ο γκάου. Δεύτερον, πήγες να με ξεγελάσεις με το άκαιρο SMS. Και τρίτον, αν συνεχίσεις έτσι σε γλέπω να σε γράφω και για αντίσταση κατά της εξουσίας.

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς ήταν που εμφανίστηκε, από το πουθενά, ο άγγελος Κυρίου που με έσωσε. Ένας τυπάκος, που δεν τον έπιανε το μάτι σου, ο οποίος βλέποντας τη σκηνή μπήκε κατευθείαν στο νόημα.

—Άντε, βρε κορίτσι μου, τι γίνηκες; μου φωνάζει. Σε περιμένει ο παππούς για την ένεση. Θα του ανέβει πάλι το ζάχαρο και θα τρέχουμε...

Κόκαλο ο μπάτσος. Έμεινε με το μολύβι στον αέρα.

—Εσύ ποιος είσαι πάλι; λέει του τυπάκου.

—Εγώ βγήκα ν' αναζητήσω τη νοσοκόμα που την περιμένουμε να κάνει την ινσουλίνη στον παππού, του απαντάει αυτός ατάραχος.

Μπερδεύτηκε το όργανο.

—Μπα; Νοσοκόμα είσαι ελόου σου; με ρωτάει.

—Αμ τι...

—Έτσι, με τα μίνια, σας έχουν τώρα;

—Για ν' ανεβάζουν το ηθικό των ασθενών, του λέει ο τυπάκος χαμογελαστά.

—Αμ δεν μου τα 'πες αυτά..., μουρμουράει ο μουστάκιας και κλείνει το μπλοκάκι με πάταγο. Τέλος πάντων...

—Άντε, την ένεση..., μου λέει ο τυπάκος πιάνοντας με από το μπράτσο, δήθεν αγχωμένος.

—Για ένα λεπτό..., του κάνει ο μπάτσος σαν κάτι να θυμήθηκε την ύστατη στιγμή. Εσύ SMS έχεις;

—Έχω, του λέει ο άλλος.

Κοιτάει ο ντουλάπας το κινητό... στραβομουτσουνιάζει.

—«Σωματική άσκηση»;

—Ε, δεν είχε προβλεφτεί «αναζήτηση νοσοκόμας», τι να 'κανα; απαντάει ο άλλος ετοιμόλογα.

—Τέλος πάντων... Για τελευταία φορά... Εξαφανιστείτε, διατάζει η Αρχή. Κι από το πεζοδρόμιο...

Απομακρυνθήκαμε αλά μπρατσέτα.

—Ευχαριστώ πολύ, λέω του έτσι που μ' έσωσε. Ντία.

—Ναπολέον Κομποδέτας, μου συστήνεται αυτός. Καλά που πέρναγα, γιατί με τούτο εδώ το καθήκι δεν θα την έβγανες καθαρή.

—Ευτυχώς, του λέω κι εγώ.

—Μα κι εσύ, βρε κορίτσι μου... χωρίς 13033 πού πας; μου λέει.

—Καλέ είχα, αλλά πάλιωσε, του λέω. Πού να πρωτοπάω άλλωστε που είναι τόσοι παππούδες που χρειάζονται την ένεση τους;

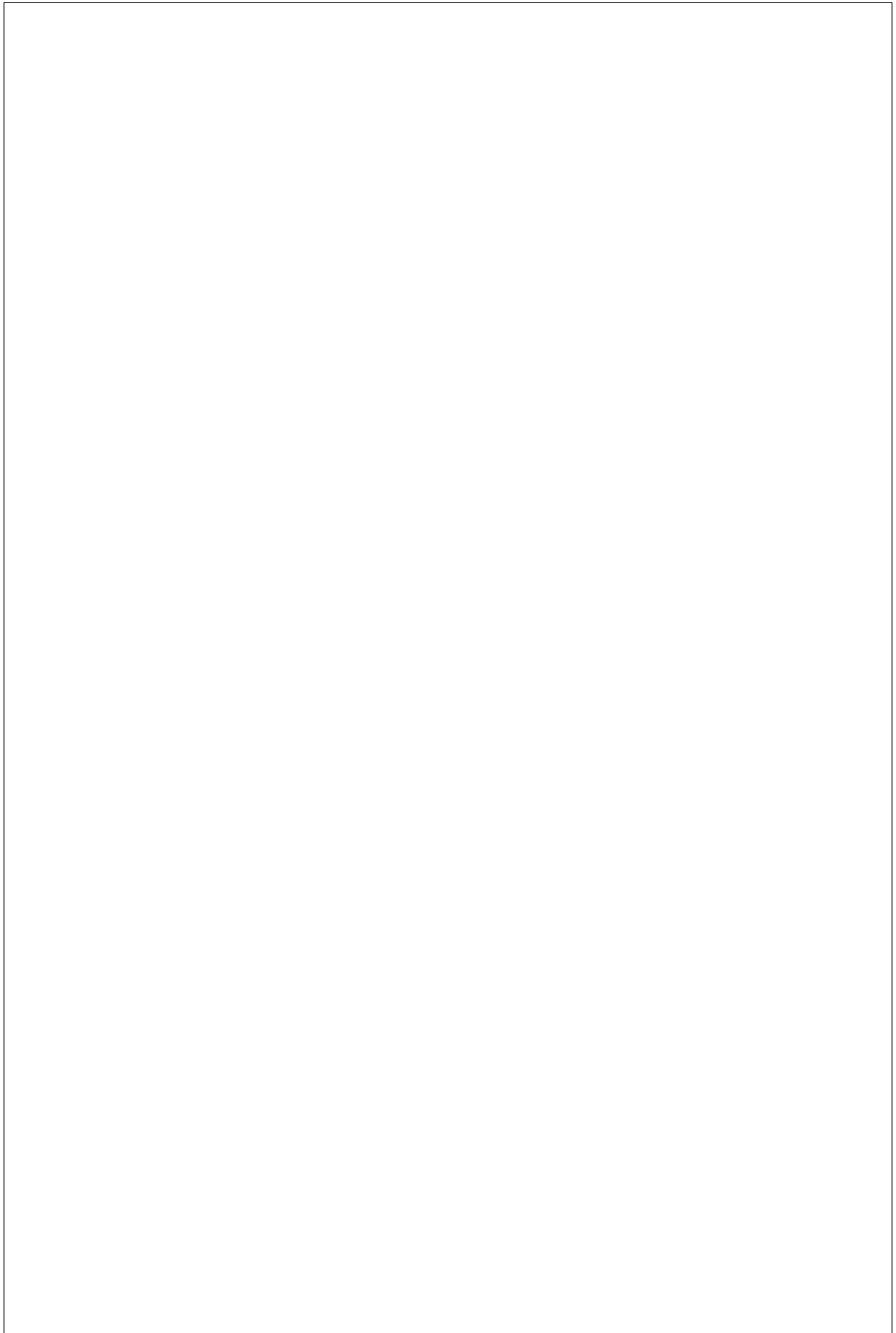
Γελάσαμε με το καλαμπούρι –γιατί δεν ξέρω τι λένε για τις γυναίκες, αλλά εγώ έχω πολύ χιούμορ– κι έτσι κουβεντιάζοντας ευχάριστα με συνόδεψε μέχρι την πολυκατοικία του κυρίου Σάκη, ανταλλάξαμε αριθμούς κινητών και συμφωνήσαμε αύριο πάλι, πρώτα ο Θεός, να βρεθούμε, μήπως και πιούμε μαζί έναν καφέ, ένα ποτό, ένα κατιτίς τέλος πάντων, αν οι ανάγκες του λειτουργήματός μου το επιτρέψουν.

Και πού ξέρεις... μπορεί στα τελευταία κάτι καλό να βγει απ' αυτή την ιστορία της καραντίνας –εκτός από τα όβολα εν-νοώ.

Όλα εδώ πλερώνονται!

Δαμιανός Βουρλάρης, ετών 78,
Συνταξιούχος

Και νά που μας μαντρώσανε κι εμάς, τους εθνικόφρονες, που κάθε χρόνο ανελλιπώς εορτάζουμε τη συντριβή των κομμουνιστοσυμμοριτών εαμοσλαύων στον Γράμμο και το Βίτσι! Και ποιοι μας μάντρωσαν περικαλώ; Τα σταλινικά αποβράσματα, που ονειρεύονται εκδίκηση; Όχι, κύριε, αυτά φρόντισαν να μας αδειάσουν ληστρικά τις τσέπες και να μας κουτσουρέψουν τις συντάξεις με τα λεγόμενα μνημόνια – τα ερυθρά καθάρματα! Οι δικοί μας μας μάντρωσαν, αυτοί που στέχονται εξαπανέκαθεν στη σωστή μεριά της Ιστορίας. Ζήσαμε να το δούμε κι αυτό!

Και για ποιο λόγο; Χωρίς λόγο! Υπάρχει, λέει, πανδημία και πεθαίνει κόσμος και πράσινα άλογα! Διότι, λέει, κάτι μαστόρευαν οι σχιστομάτηδες στην Κίνα και τους ξέφυγε, λέει, ένας ιός και ιστορίες για αγρίους. Και καραντίνα, λέει, για να γλυτώσουμε. Λες κι αν υπήρχε στ' αλήθεια ιός θα ντρεπόταν να μπει στα σπίτια αν τα 'βρισκε κλειδωμένα!

Θες να γλυτώσουμε, κύριε; Θα σου πω εγώ πώς θα γλυτώσουμε μια και καλή. Πιάνεις και ρίχνεις δέκα ατομικές βόμπες στους κόκκινους πίθηκες της Κίνας, τους το κάμεις το σπίτι καλοκαιρινό και λύθηκε το πρόβλημα άπαξες δια παντός. Κι όχι μόνο για τον «ιό», αλλά για όλα! Που ξαμολήθηκαν και στήνουν μαγαζιά σ' όλον τον κόσμο, να πουλάνε τα τσόλια τους κοψοχρονιά και να κόβουν τη δουλειά από τους τίμιους επαγγελματίες. Μπουμ! κι όξω από την πόρτα –δια παντός.

Αντί γι' αυτό έρχονται και με κλείνουν εμένα μέσα, παρέα μ' αυτή τη συφορά, τη Βαλσαμία, να μου γανώνει το μυαλό όλη μέρα με την γκρίνια και τη μιζέρια της. Αλλά δεν φταίει αυτή, εγώ φταίω που στραβώθηκα –όχι από την ίδια, από την

προίκα της— και ζαλώθηκα κόρη ελασίτη! Ας πρόσεχα. Αλλά δεν ήξευρα τότε το ποιον της οικογένειας... ήξευρα; Μετά τα έμαθα, όταν μου τα σφύριξε ο φίλος μου ο Φανούρης, που ήταν στην Ασφάλεια —καλή του ώρα του ανθρώπου, αν ζει. “Δαμιά-νέ, πρόσεχε διότι η σύζυγος σου δεν στέκει καλά φρονηματικώς” μου είπε. Πλην τι να το κάμω τώρα που μου το λες, βρε Φανούρη; Πριν κάνω τη βλακεία ήπρεπε να μου το πεις. Τώρα είναι αργά. Το ερυθρό μίasma μπήκε στο σπίτι μου και πάει. Αν το έδιωχνα θα ήπρεπε να δώσω πίσω και την προίκα.

Λοιπόν, ακούστε με καλά και βάλτε το στο μυαλό σας. Επιδημία δεν υπάρχει. Το λένε και το παραδέχονται και τα μεγαλύτερα κεφάλια της επιστήμης, μην κοιτάτε που δεν τους βγάνουν στην τηλεόραση. Επίτηδες το κάνουν, για να σας αποκοιμίσουν. Εδώ ολόκληρος πλανητάρχης Τράμπ (Γεια σου λεβέντη μου με τα ωραία σου! Επιτέλους, ένας σωστός άνθρωπος στην Αμερική —όπου μέχρι και μαύρους προέδρους βγάζουν τελευταία, ήμαρτον Κύριε!) σου λέει ότι δεν τρέχει τίποτις. Τι άλλο θες; Δεν ξέρουν οι Αμερικάνοι, που ξέρουν μέχρι και τι σώβρακο φοράς, και ξέρουμε εμείς;

Και τότε, θα μου πεις, τι μας λένε οι δικοί μας; Και θα σου πω εγώ ότι παρασύρθηκαν από τους κομμουνιστάς που λυμαίνονται την Ευρώπη. Δεν ξεύρω πώς γελάστηκε ένας άνθρωπος ιδιοφυής, όπως ο πρωθυπουργός μας Κυριάκος Μητσοτάκης, φορέας του υπέροχου DNA των Μητσοτακαίων, αλλά και οι άλλοι εξαιρετικοί υπουργοί, όπως ο κύριος Άδωνις, ο κύριος Βορίδης, ο κύριος Πλεύρης, για να αναφέρω μερικούς. Ελπίζω και εύχομαι όταν αντιληφθούν το λάθος τους να μην είναι αργά.

Και όλα αυτά που μας δείχνουν στην τηλεόραση; θα μου πεις. Τους ασθενείς στις ΜΕΘ, τα φέρετρα στην Ιταλία κλπ.; Ηθοποιοί όλοι τους θα σου απαντήσω εγώ. Όπως στα σήριαλ. Τους πλερώνουν για να παίξουν ρόλους, για να μας φοβίσουν και να κάνουμε αυτό που θέλουν αυτοί. Τι σχέδιο υπάρχει πίσω απ’ όλα αυτά τα καραγκιοζιλίκια δεν ξεύρω, αλλά θα μάθουμε σίγουρα, προσεχώς.

Ως τότε καραντίνα, με την κυρία Βαλσαμιά.

Η οποία δεν βάνει γλώσσα μέσα και μου ’χει κάμει το κεφάλι κουδούνι.

—Σκάσε, μωρή, της λέω. Νισάφι πια! Μπούρου-μπούρου, μπούρου-μπούρου... δεν κουράστηκες;

—Ο Θεός μας έδωσε το στόμα για να μιλάμε, μου αντιμιλάει η απόγονος των κατσαπλιάδων.

—Άμα σου σβουρίξω μια ανάποδη θα σου πω εγώ γιατί σου 'δωσε ο Θεός το στόμα, που δεν έχεις την τσίπα, να μην Τον πιάνεις στο στόμα σου, Εαμβουλγάρα, της λέω εγώ.

—Αμ δεν το ξέραμε να είμαστε δωσίλογοι και ταγματσαφλίτες, μου λέει αυτή.

—Ποιος είναι, μωρή γκιόσα, δωσίλογος, που αν σας αφήναμε τότε θα είχατε κάμει την πατρίδα σοβιέτ; την αποστομώνω εγώ.

—Αν την κάναμε σοβιέτ κάτι σαν ελόου σου θα έσπαγαν αγκωνάρια στη Σιβηρία, μου πετάει αυτή με θράσος. Αλλά έννοια σου... έχει ο καιρός γυρίσματα. Στον επόμενο γύρο τα λέμε.

—Αμ δεν σε σφάζω στο γόνατο, ερυθρό κάθαρμα; βάνω τις φωνές εγώ.

—Λαοκρατία! Ο λαός στην εξουσία! μου φωνάζει το μίاسμα και πάει να πιάκει την πάρλα με τις άλλες γκιόσες, τις φιλενάδες της, στο κινητό.

Αυτά τραβάω καθημερινά από το κατακάθι που έμπασα στο σπίτι μου —εν αγνοία μου, το τονίζω— και δεν μπορώ να ξεφύγω κιόλα, με το μάντρωμα που μας έχουν επιβάλει οι σκοτεινές δυνάμεις —για το τίποτα.

Θα μου πεις τώρα σάματι όξω είναι καλύτερα, έτσι ζούγκλα που έχουμε γίνει;

Βγαίνω προψές, «δια σωματικήν άσκηση», με γραπτό σημείωμα, διότι εγώ αυτά τα SMS του διαβόλου δεν τα καταλαβαίνω, και βλέπω ένα παιδάριο, απ' αυτά τα αξούρηγα και κουρεμένα με την ψιλή, να περιφέρεται ασκόπως χωρίς μάσκα. Σπεύδω πάραυτα να του κάμω την παρατήρηση.

—Εσύ, νεαρέ, γιατί κυκλοφορείς χωρίς μάσκα; τον ερωτώ αυστηρά.

—Κι εσύ, μπάρμπα, τι ζόρι τραβάς; μου απαντάει ο αυθάδης. Έχαψες το παραμύθι δηλαδή ότι υπάρχει κορώνα;

—Εγώ δεν έχαψα κανένα παραμύθι, του λέω. Αλλά άπαξ

και υπάρχει η εντολή άνωθεν να φοράμε μάσκα, συμμορφούμαι προς τας υποδείξεις, ως οφείλει ο κάθε νομοταγής πολίτης.

—Κι άμα σου πούνε παναπεί «άνωθεν» να πας να πνιγείς εσύ θα πας; συνεχίζει το βιολί του το αλάνι.

—Ναι, ρε, θα πάω! αναφωνώ εγώ. Διότι για να μου το ζητήσει η πατρίς σημαίνει ότι υπάρχει λόγος. Δεν θα κάμει ο καθένας ό,τι του καπνίσει, να γίνει το κράτος Αμέρικαν Μπαρ.

—Εγώ δεν θα πάω, μου λέει ο αυθάδης. Θα πνίξω καλύτερα αυτόν που μου λέει να πάω να πνιγώ.

Ακούς, κύριε πρωθυπουργέ; Ακούω να λες. Αυτή είναι η κατάντια της σημερινής νεολαίας. Αυτά είναι τα χάλια της και η προκοπή της. Αλλά δεν φτάνει αυτά, τα παρλιακά, εσείς φταίτε, που τους έχετε χαλαρώσει το λουρί και αλωνίζουν. Έλα εδώ, αλητάκο... Παρανόμησες;... θα πας να σπας πέτρες στη ΜΟΜΑ, μέχρι να βάνεις μυαλό.

Αλλά πού; Αντί να μαζώξετε όλα αυτά τα κατακάθια της κοινωνίας, κλείνετε εις τας φυλακάς αγνούς εθνικόφρονες πατριώτες, όπως σύσωμον την «Χρυσή Αυγή» για παράδειγμα. Θα μου πεις σας πιέζουν οι κομμουνιστάι και οι λοιποί σοσιαλίζοντες. Κι εγώ θα σου πω ότι δεν σας ψηφίσαμε για να σας πιέζουν οι κατσαπλιάδες, κύριε πρωθυπουργέ, αλλά για να τους πιάχεις όλους αυτούς τους εαμοσυμμορίτες και να τους στείλεις συστημένους στα ξερονήσια, να βάνουν μυαλό και να συμμορφωθούν. Τους κομμουνιστάς, κύριε πρωθυπουργέ, όχι τους εθνικόφρονες, τρομάρα σου.

Και ορίστε τα αποτελέσματα! Αυθάδεια, απείθεια και ανυπακοή! Αλλά τι να σου κάμω; Βρίσκετε και τα κάνετε. Δεν υπάρχει, μωρέ, ένας Πάγκαλος, ένας Κονδύλης, ένας Μεταξάς, ένας Παπαδόπουλος έστω, να βάνει τάξη σ' αυτή τη χώρα που γέμισε σκούρους μουσουλμάνους κι αραπάδες και περπατάμε στον δρόμο κι ακούμε αυτές τις βάρβαρες γλώσσες, λες και είμαστε στο Ισλαμαμπάντ!

Ποια πανδημία και πράσινα άλογα; Άλλα είναι τα προβλήματα τα δικά μας. Εκείνες τις συντάξεις, που μας κουτσούρεψαν οι συμμορίτες του Τσίπρα, πότε θα τις αποκαταστήσετε; Ε; Δεν μιλάς; Τι να πεις, καχομοίρη, έτσι που κατάντησες την εθνικόφρονα παράταξη, δέσμια της Ερυθράς Διεθνούς;

Και να 'χω στο ίδιο μου το σπίτι την τσαούσα, την εγγονή του Στάλιν, να μου τραγουδάει αсуστόλως την «Παντιέρα Ρόσα» και να μην μπορώ να της αστράψω δυο φούσκους, να συνέλθει, διότι θα πάω κατηγορούμενος για (άκουσον άκουσον!) βιαιοπραγία.

Άει σιχτήρ.

εν υπάρχει μεγαλύτερη κατάρρα από το να βρίσκεται κανείς φυλακισμένος σ' ένα δυάρι 70 τετραγωνικά και μάλιστα μ' ένα φασιστόμουτρο σαν τον Βουρλάρη. Ο οποίος, εκτός των άλλων, είναι από κείνους τους ψεκασμένους που πιστεύουν πως δεν υπάρχει κορωνοϊός και πως όλα είναι μια συνωμοσία του... διεθνούς κομμουνισμού, λέει, προκειμένου να υπαρπάξουμε την Εξουσία. Λες και η Εξουσία είναι καμιά γχόμενα, που κάθεται με σταυρωμένα χέρια, περιμένοντας να την υπαρπάξουν.

Αλλά, όπως λένε –και το επιβεβαιώνω προσωπικώς– «ου μόνον έρχεται». Όχι πως πριν ήταν καλύτερος, ο μικροτσούτσουνος, δηλαδή. Πάντα τα ίδια σκατά. Γκρίνια, μιζέρια, κακομοιριά και φασιστίλα. Θα μου πεις... στραβώθηκες και τον πήρες, κοπέλα μου; Αμ δεν στραβώθηκα. Διότι, τότε που μιλάμε, ήταν Διευθυντής τμήματος, με προοπτικές ανέλιξης και μισθό που εμείς, τα σκλαβάκια, ούτε στον ύπνο μας... Αλλά πού να 'ξερα τι θα μου 'βγαινε; Ήξερα; Δεν ήξερα.

Χάλιας ήταν πάντα κι αν του καθόμουνα καμιά φορά, στη χάση και στη φέξη, το έκανα για λόγους υγείας (δικής μου) και για να μη λένε οι γχιόσες, οι αδερφάδες του, στις οποίες τα λέει όλα, χαρτί και καλαμάρι, αλλά από τότε που βγήκε στη σύνταξη έχει γίνει ακόμα πιο ανυπόφορος. Γκρίνια και των γονέων! Και τώρα με την καραντίνα, που τον τρώω όλη μέρα στη μάπα, σκέτη απελπισία!

Για να πω την αμαρτία μου, έφτασα στο σημείο να ζητάω ρουσφέτι από τον Θεό, να του στείλει μια κορώνα εξηγημένη, να ησυχάσουμε. Όχι τίποτις οριστικό κι αμετάκλητο δηλαδή, δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος εγώ... αλλά νά... κάτι λίγο βαρύ...

κάτι σε εγκεφαλικό φερ' ειπείν, να τον μουγγάνει τουλάχιστον, να ησυχάσουν τ' αυτάκια μας, κι ας τον ξεσκατίζω μετά, δεν με πειράζει. Πόσο ζουν τα φυτά άλλωστε;... έξι μήνες;... ένα χρόνο;... παραπάνω;... Μπα...

Και να δεις που ο Πανάγαθος τους καλούς ανθρώπους τους ακούει κι άμα έχει κέφια τους κάνει όλα τα χατήρια. Τρίτη μεσημέρι, μόλις έχουμε φάει, κι ο έτσι αρχινάει τα γκουχ και τα γκουχ.

—Βαλσαμιά δεν είμαι καλά, μου λέει. Νιώθω έτσι σαν μια κατάρρευση... μια αδιαθεσία... ένα ίνκουμπο.

—Τίποτις δεν έχεις, του λέω εγώ. Ο κακός σου ο χαρακτήρας είναι. Πάρε μια ασπιρίνη και ξεφορτώσου με.

Πήρε ασπιρίνη ο μίζερος, αλλά τίποτις. Η γκρίνια, γκρίνια. Του βάνω θερμομέτρο... 38.8.

—Πούντα άρπαξες, του λέω. Φτιάξε ένα τίλιο.

Αλλά τα γκουχ-γκουχ να μην σταματάνε και η ώρα πέντε ο πυρετός πήγε 39.4.

—Βρε λες να τον άρπαξες τον ιό; λέω εγώ.

—Τίποτις δεν άρπαξα, μου λέει αυτός. Κρύωμα είναι. Ιός δεν υπάρχει είπαμε.

—Υπάρχει, δεν υπάρχει εγώ θα ειδοποιήσω το Κέντρο Λοιμώξεων, του κάνω. Δεν έχω καμιά όρεξη να κολλήσω κι εγώ αυτόν τον διάλογο.

Τηλεφωνώ στο νούμερο που μας έδωσαν στην τηλεόραση κι αφού με άφησαν να περιμένω μιάνμιση ώρα —και με μουσική πλίνγκ-πλόνγκ— βγαίνει μια ενοχλημένη τσουράπω.

—Το και το της λέω, έχουμε ένα κρούσμα εδώ.

—Πώς το ξέρετε, κυρία μου; μου λέει αυτή ξινά. Γιατρός είσαστε;

—Γιατρός δεν είμαι, αλλά έχουμε εδώ όλα τα συμπτώματα, της λέω εγώ ξερά.

—Για πέστε μου τι είναι αυτά τα συμπτώματα, μου κάνει αυτή.

Της λέω τα συμπτώματα, καταλεπτώς, και την κουφαίνω την τηλεφωνού.

—Χμμ..., μου λέει. Τεστ έχει κάνει ο ασθενής;

—Πού να το κάνει το τεστ, κυρά μου; της λέω εγώ. Εδώ αυτός μου λέει ότι δεν υπάρχει κορωνοϊός κι ότι οι πεθαμένοι είναι ηθοποιοί.

—Α, απ' αυτούς, μου λέει η έτσι. Σας καταλαβαίνω. Έχω κι εγώ δυο γερόντια στο σπίτι μου και δεν φανταζόσαστε τι τραβάω!

—Αυτός είναι γερόντιο, σπεύδω να τη διορθώσω. Εγώ είμαι νεοτάτη.

—Μα φαίνεστε από τη φωνή, μου λέει η τσουράπω, ξαφνικά ευγενής. Τώρα τι θέλετε να κάνουμε; Να τον κρατήσετε εκεί μερικές μέρες, μήπως κι έχει ένα απλό κρυολόγημα ή να στείλω ασθενοφόρο —αν βρω— να τον πάνε στο νοσοκομείο;

—Και να τρέχω άρον-άρον στα νοσοκομεία; αναφωνώ εγώ.

—Α, όχι, μου λέει. Εσείς δεν θα 'ρθείτε. Απαγορεύεται στους συγγενείς. Μόνο του θα τον πάρουμε.

—Ε τότε το ρωτάτε; της λέω. Χτες να τον πάρετε.

—Καλά, μου λέει, με άπειρη κατανόηση το κορίτσι. Μόλις βρω ασθενοφόρο —που σπανίζουν εννοείται— θα σας ειδοποιήσουμε.

Αχ, Θεούλη μου, κάνε το καλό καθ' ολοκληρίαν κι εγώ θα σου ανάψω μια λαμπάδα ίσαμε το μπόϊ του (ευτυχώς που τυγχάνει και ζουμπάς).

—'Τοιμάσου, του λέω. Θα πας στο νοσοκομείο.

—Δεν πάω πουθενά, μου λέει. Γκουχ-γκουχ... Δεν θα γένω εγώ πειραματόζωο.

—Θα πας και θα πηδήξεις και θα πεις κι ένα τραγούδι, του λέω εγώ. Δεν ξέραμε να σε αφήσουμε εδώ, να μας στείλεις όλους στον τάφο.

—Δεν έχεις ανάγκη εσύ, μου λέει. Τα ερυθρά τομάρια δεν παθαίνουν τίποτις.

Πέντε η ώρα είχα πάρει τηλέφωνο, εξήμισι μίλησα, στις οχτώ ξαναπαίρνω. Ξανά-μανά το πλίνγκ-πλόνγκ του Χατζηδάκι (του μουζικάντη, όχι του μωλωχτού, του καραφλού υπουργού)... κατά τις εννιά παρά πέντε μου απαντάνε. Άλλη

τηλεφωνήτρια... είχε αλλάξει η βάρδια. Η οποία δεν ήξερε τίποτις για το περιστατικό. Άντε ξανά-μανά τα ίδια... άντε να εξηγώ συμπτώματα, λες και ήμουν βοηθός του Τσιόδρα!

—Εντάξει, θα στείλω ασθενοφόρο, μόλις βρω, μου λέει στο τέλος.

—Πότε; τη ρωτάω εγώ, διαολισμένη τώρα, γιατί μ' αυτά και μ' αυτά έχανα την επανάληψη του Σεφερλή στην τηλεόραση.

—Το συντομότερο δυνατόν, μου λέει αυτή. Μισή ώρα... τρία τέταρτα το πολύ...

Το ασθενοφόρο ήρθε καλές δώδεκα. Μπήκαν δυο ψωμωμένα παληκάκια, ντυμένα με σκάφανδρα, σαν αυτά που φοράνε οι αστροναύτες, μου πήραν τα στοιχεία, πακετάρισαν και το ραμολί, που έβριζε θεούς και δαίμονες, κι αφού μου είπαν, για καλό και για κακό, ν' απολυμάνω τον χώρο, με απάλλαξαν επιτέλους απ' αυτόν τον κακό βραχνά.

Άνοιξα εγώ τα παράθυρα, έκανα ένα σφουγγάρισμα με χλωρίνη, ψέκασα και με *Detol*, έβαλα και τα σκουτιά του ετοιμοθάνατου, μαζί με τα σεντόνια και τις μαξιλαροθήκες —το πάπλωμα το λυπήθηκα κι απλά το ψέκασα— σε δυο μεγάλες σακούλες σκουπιδιών και τα πέταξα στον κάδο της γειτονιάς. Επιτέλους ανάσανα κι εγώ, ελεύθερη κι ωραία και καλό του κατευόδιο του μακαρίτη —γιατί σίγουρα, τέτοιος παλιοχαρακτήρας που είναι δεν έβλεπα να τη γλυτώνει.

Έτσι, για τους τύπους, πήρα την επομένη στο νοσοκομείο —άλλη μια ώρα αναμονή— όπου με πληροφόρησαν ότι το τεστ βγήκε θετικό, κι ότι πολύ λυπούνται, αλλά να μην ανησυχώ —λες κι εγώ είχα χάσει τον ύπνο μου!

—Δεν τον διασωληνώνουμε ακόμα, μου είπαν. Περιμένουμε να δούμε πώς θα αντιδράσει ο οργανισμός. Πάρτε ξανά αύριο.

Σιγά μην έμπαινα ξανά στην ταλαιπωρία αύριο! Μεθαύριο πήρα και μου είπαν ότι δεν υπήρχε καμιά αλλαγή στην κατάσταση.

—Έχει γερή κράση, μου είπε η γιατρίνα που είχε αναλάβει την ενημέρωση.

—Κακό σκυλί ψόφο δεν έχει, είπα εγώ κάπως απογοητευμένη.

Αλλά η επιστήμων δεν κατάλαβε το πνεύμα.

—Κουράγιο, μου λέει. Ο Θεός είναι μεγάλος.

Μεγάλος μπορεί να είναι, αλλά έχει το κακό συνήθειο να κάνει μισές δουλειές. Τέλος πάντων.

Όπως και να 'χει το πράμα εγώ τώρα έχω την ησυχία μου. Κι όπως κάνουν τα παιδιά όταν οι γονείς τα αφήνουν μόνα τους στο σπίτι άρχισα τις σκανδαλιές. Έφτιαξα ένα ψεύτικο προφίλ στο *facebook*, όπου παρουσιαζόμουν σαν Σούζη-Q, ετών 15, μαθήτρια Γυμνασίου, ανέβασα και κάτι ξέκωλες φωτογραφίες που βρήκα στο *Instagram*, από ένα πορνίδιο από τα τόσα του σωρού, έφτιαξα κι ένα φανταστικό βιογραφικό, για μπάτσες, και βγήκα να κυνηγήσω μπεκάτσες.

Δεν θα το πιστέψετε αλλά σε μια ώρα μέσα έλαβα εκατόν πενήντα αιτήματα φιλίας, όλα σχεδόν από πορνοβοσκούς, μεσήλικες και άνω —φαίνονταν από τον τρόπο που έγραφαν ότι δεν ήταν τίποτις τρελαμένα εφηβάκια (ξέρω από τον ανηψιό μου, τον Λάκη). Την πρώτη μέρα είχα άνω από πεντακόσιους followers... και κάμποσες κυράτσες, σίγουρα λεσβίες που ψάρευαν τεχνά.

Ένας όμως μου έκανε εντύπωση, διότι επέμενε φορτικώς, αλλά και διακριτικά, όχι του τύπου... «Γεια, μωρό... είσαι να τη βρούμε μαζί;». Λήο Κάππα δήλωνε ο ίδιος και η φωτογραφίες του έδειχναν έναν μπρατσαρά σφίχτη. Παναγιά μου ένα παιδί! Και να μην ήταν αληθινές, χαλάλι του!

Στις τρεις μέρες πάνω πιάχαμε κουβέντα στο *Messenger*. Αργά το βράδυ, που θα πει ή ότι δούλευε νυχτοφύλακας ή ότι κάποια κυράτσα θα υπήρχε στο σπίτι και θα κοιμόταν ανυποψίαστη, κι ας δήλωνε ο ίδιος εικοσιενός και φοιτητής στο Πολυτεχνείο... Σάματι εγώ δεν ήμουν ανήλικη μαθητριά;

Σιγά-σιγά ο τυπάκος ξεθάρρεψε.

Λήο Κάππα: Δεν μου στέλνεις καμιά φωτό;

Σούζη-Q: Έχω στο προφίλ μου...

Λήο Κάππα: Όχι τέτοια... κάπως πιο «προσωπική»...

Σούζη-Q: *Nude* δηλαδή;

Λήο Κάππα: Ναι, θα σου στείλω κι εγώ.

Σούζη-Q: Εσύ πρώτα...

Και μου 'ρχεται μια μαλαπέρδα ξεγυρισμένη που μου 'φυγε ο τάκος της γυναίκας! Διότι τέτοιο πράμα μόνο στο PornHub συναντάς –που δεν αποκλείεται από κει να την πήρε.

Σούζη-Q: Πολύ WOW !!!

Λήο Κάππα: Το κατά δύναμη..Σειρά σου τώρα...

Σούζη-Q: Ντρέπομαι μωρέ...

Λήο Κάππα: Μην ντρέπεσαι. Οι δυο μας είμαστε.

Είχα βρει κάτι ωραίες από ένα άλλο ξέκωλο σε ένα «ιδιαιτέρο» site... Τον αλάλιασα τον τύπο!

Λήο Κάππα: Τι μωρό είσαι συ, μάνα μου!!!

Σούζη-Q: Εντάξει..κι εσύ δεν πας πίσω...

Λήο Κάππα: Τώρα εγώ έχω φορτώσει... Θες να τη βρούμε μαζί;

Σούζη-Q: Πού, εδώ;

Λήο Κάππα: Ναι..δεν κρατιέμαι...

Σούζη-Q: Τότε καλά.

Λήο Κάππα: Τι φορές πες μου...

Σούζη-Q: Το κυλοτάκι μου μόνο...

Λήο Κάππα: Είναι βρεγμένο;

Σούζη-Q: Μούσκεμα...

Λήο Κάππα: Αχ, αχ!!!! Τι σου κάνω, μάνα μου;!!!

Σούζη-Q: Τι μου κάνεις, άντρα μου;...

Και πήγε έτσι η δουλειά κάπου μισή ώρα, ώσπου μου ήρθε στο τέλος μια φωτό εκσπερμάτωσης, που μπορεί να ήταν κι αληθινή, γιατί ο τυπάκος ήταν πολύ πειστικός.

Θα μου πεις, πρώτη φορά σου τυχαίνει κάτι τέτοιο στο internet, όπου γίνεται το έλα να δεις τα βράδια; Ε, καλά, όχι και πρώτη φορά, αλλά άλλο είναι να φοβάσαι μην ξυπνήσει ο κωλόγερος από μέσα και άλλο να έχεις ελεύθερο πεδίο.

Από κει περάσαμε, αναπόφευκτα, στα “πώς θα γίνει να βρεθούμε;”. Εγώ έκανα φυσικά τη δύσκολη... δεν μ’ αφήνουν οι γονείς... η καραντίνα... φοβάμαι... και τέτοια σάπια. Αλλά ο Λήο επέμενε φορτικώς.

Τώρα τι γίνεται; Από τη μια ήθελα κι από την άλλη... αυτός θα περίμενε το δεκαπεντάρι και θα του προέκυπτε μια ώριμη κυρία... δεν λέω... εντυπωσιακή και σεξουάλα, άμα χρειαστεί, αλλά πάντως όχι νυμφίδιο. Κι επιπλέον... πού πας, κορίτσι μου, στα τυφλά, με έναν άγνωστο, που μπορεί να είναι ακόμα και σωματέμπορας; Δεν θα 'πρεπε κι εγώ να λάβω τα μέτρα μου;

Επιστρατεύω το ανηψούδι μου, τον Λάκη, που τύγχανε μεγάλο μούτρο στα κομπιουτερικά και μπορούσε, όπως έλεγε, να χαχέψει τα πάντα. Τηλέφωνο πάραυτα στον Λάκη.

—Λάκη, του λέω. Εσύ ήθελες να πάρεις ένα καινούργιο σούπερ-ντούπερ μηχανήμα... σωστά;

—Ναι, βρε θείτσα, ένα *X1-HQW-135*, με touch-screen και voice recognition, αλλά πού να βρεθούν τα πεκούνια; μου λέει αυτός.

—Μη σε νοιάζει, θα στο πάρω εγώ, του λέω. Αλλά θέλω μια χάρη.

—Ο,τι θέλει η θείτσα.

—Μπορείς να βρεις ποιος είναι πίσω από ένα μάλλον ψεύτικο προφίλ στο *facebook*; τον ρωτάω.

—Δύσκολα πράματα αυτά, θείτσα, μου λέει το παιδί. Αλλά στείλε μου στοιχεία να δω τι μπορούμε να κάνουμε.

Του στέλνω τα στοιχεία βράδυ και πρωί-πρωί με τη δροσούλα το παιδί ντρινγκ-ντρινγκ το τηλέφωνο.

—Σου έχω νέα, θείτσα, μου λέει. Κάθεςαι;

—Κάθομαι, του λέω εγώ.

—Το πάλεψα από 'δώ, το πάλεψα από κει... στο τέλος βρήκα την IP του τυπάκου.

—Τι είναι η IP; απορώ εγώ.

—Η ηλεκτρονική διεύθυνση απ' όπου συνδεόμαστε στο internet, αυτή που μας δίνει ο πάροχος, μου εξηγεί ο δαιμόνιος Λάκης. Όταν έχουμε την IP και ξέρουμε πώς να ψάξουμε μπορούμε να βρούμε ποιος είναι ο εν λόγω χρήστης.

—Για πε..., του κάνω εγώ, που δεν τα πολυκαταλαβαίνω αυτά τα τεχνολογικά.

—Η IP του Λήο Κάππα είναι ίδια με την IP ενός παρουσιαστή στο χαζοκούτι, μου αναγγέλλει ο Λάκης θριαμβευτικά, ως άλλος Πουαρώ.

—Τι μου λες;!!! του λέω εγώ.

—Γι' αυτό σου είπα να καθίσεις, μου λέει το παιδί. Ξέρεις ποιος είναι; Ο πολύς Κλέων Κουρδούπης!

Έμεινα κάγκελο η γυναίκα! Όλα τα περίμενα, αλλά να συνουσιάζομαι διαδικτυακώς με τον Κλέωνα Κουρδούπη δεν το περίμενα.

Και τώρα τι κάνουμε; Τώρα, κορίτσι μου, κάνουμε το σταυρό μας και ορμάμε. Σάματι τι έχουμε να χάσουμε; Θα μας μηνύσει ο πορνοβοςκός για απάτη;

Σούζη-Q: Αποφάσισα τελικά να υποκύψω...αφού και με πιέζεις αφόρητα.

Λήο Κάππα: Μπράβο, μωρό! Δεν θα το μετανιώσεις... Πότε;

Σούζη-Q: Πότε μπορείς εσύ;

Λήο Κάππα: Αύριο βράδυ, μετά το δελ... μετά τις 9;

Σούζη-Q: Αν μπορέσω... δεν ξέρω...

Λήο Κάππα: Θα μπορέσεις εξάπαντος... Πού μένεις;

Του είπα κάπου κοντά στο σπίτι και μου είπε ότι θα με περιμένει σε μια γκρίζα BMW, για να μη δώσουμε στόχο στα περίπολα.

Σούζη-Q: Φοιτητής και BMW;!!!;

Λήο Κάππα: Ε... του πατέρα μου, μωρέ...

Σούζη-Q: OK.

Και φτιάχνομαι και στολίζομαι η δική σου... όχι που να το παινευτώ, αλλά γκομενάρα! Και βρίσκω τη BMW, παρκαρισμένη με σβηστά τα φώτα... και μπαίνω μέσα, με τουπέ.

Κάγκελο ο Κουρδούπης.

—Η... κυρία; με ρωτάει.

—Η μητέρα της Σούζης, του λέω εγώ. Βρήκα τις συνομιλίες σας με την κόρη μου στο Messenger... Καλά, δεν ντρέπεσαι,

γχοτζάμ διάσημος, να την πέφτεις στα ανήλικα, αθώα κοριτσάκια; Δεν αισχύνεσαι;

—Μα εγώ... Τι δηλαδή... Ένα αστείο κάναμε...

—Αστείο με τα σώβρακα, κύριε; τον αρπάω εγώ από τα μούτρα. Να δούμε τι θα πει ο εισαγγελέας... Να δούμε αν έχει κι αυτός το χιούμορ το δικό σας...

—Μα, κυρία μου... η κορούλα σας με προκάλεσε...

—Τόσο της κόβει, του λέω εγώ. Είσαι και παντρεμένος, τρομάρα σου!

—Αυτό, κυρία μου, κι αν δεν είναι ένα δράμα! μου λέει ο άνθρωπος περίλυπος. Η γυναίκα μου με έχει φτυσμένο. Την περιποιείται ο παπάς της ενορίας... ένα κάθαρμα! Άσε... ζω μια τραγωδία!...

—Κι επειδή σε κερατώνει εσένα η γυναίκα σου πρέπει να την πέφτεις σε δεκαπεντάχρονα ανήλικα νυμφίδια; του λέω αυστηρά.

—Μα... τι να 'κανα;

—Να μου το 'λεγες εμένα. Κάποια λύση θα βρίσκαμε...

—Μα... εσάς δεν σας ήξερα!

—Με ξέρεις τώρα.

Και να δεις που τελικά κάποια λύση βρήκαμε, έστω και στριμόκωλα.

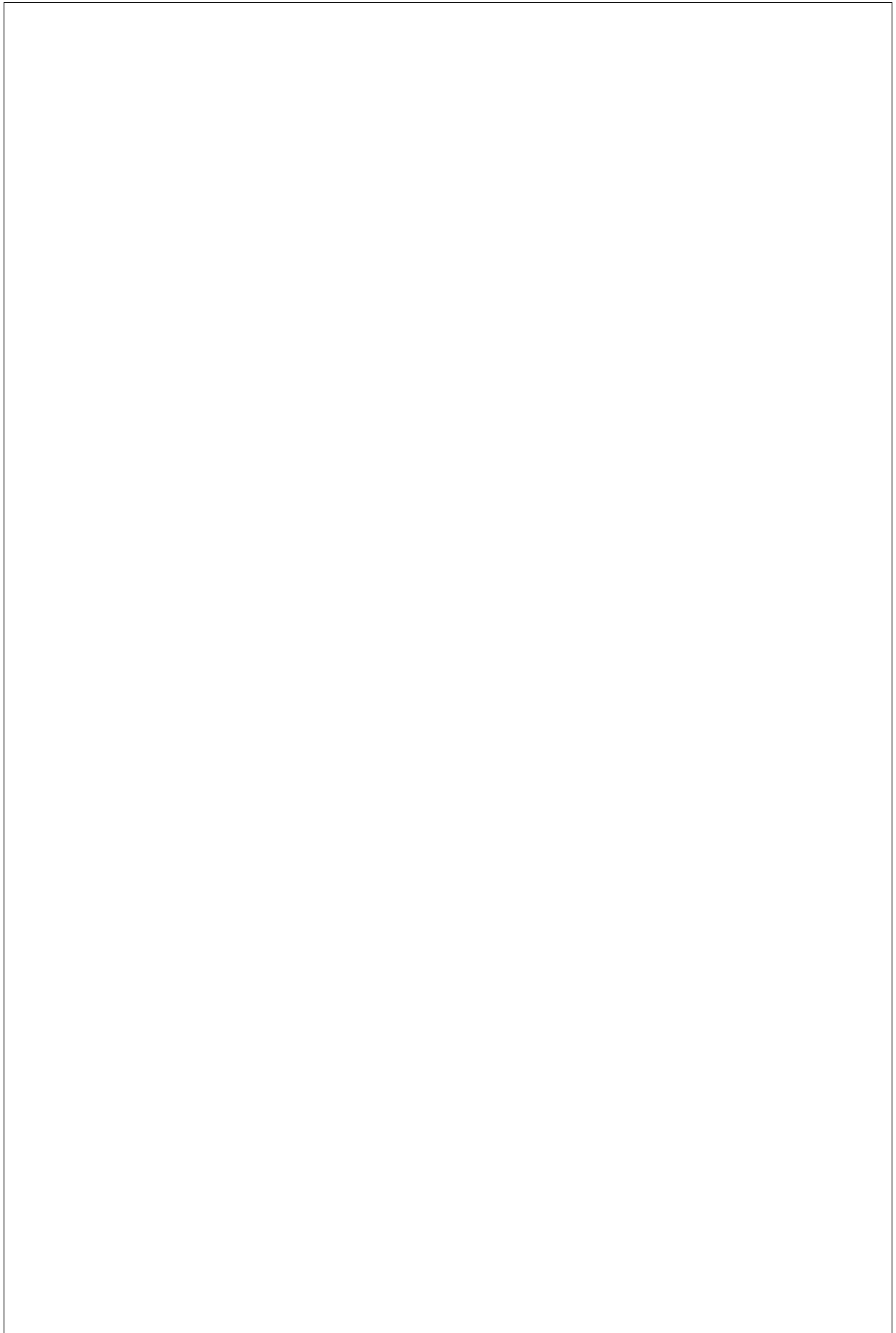
Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι η μαλαπέρδα των φωτογραφιών που έστειλε στη Σούζη ανταποκρινόταν πλήρως στην πραγματικότητα. Αυτές ήταν και οι μοναδικές αυθεντικές φωτογραφίες του πιστεύω —τα υπόλοιπα fake.

★ ★ ★

Από το νοσοκομείο με πληροφόρησαν ότι τον κωλόγερο τον διασωλήνωσαν τελικά και... “ο Θεός είναι μεγάλος”. Να ζήσουμε να μην τον θυμόμαστε λέω εγώ. Τώρα πρέπει να κοιτάξω πόση θα είναι η σύνταξη χηρείας, να δούμε αν συμφέρει να δηλωθεί η «απώλεια» ή να κάνω το κορόϊδο και να εισπράττω την κανονική... Μήπως δεν τη δικαιούμαι άλλωστε;

Και τώρα τι κάνουμε;

Ευγενία (Τζέννη) Πιτσιλιέρη-Κάγιουρα, ετών 47,
Διευγόρος

έλετε κάτι χειρότερο από τα lockdown, με ό,τι συνεπάγονται, και τον κορωνοϊό; Πολύ ευχαρίστως να σας δώσω εγώ το απείρως χειρότερο. Να παγιδευτείς, επ' αόριστον, σε ένα διαμέρισμα της Γλυφάδας με τον μαλάκα. Ορίστε; Ποιος είναι ο μαλάκας; Ένας είναι ο μαλάκας, κυρία μου, και δυστυχώς τον νέμομαι εγώ κατ' αποκλειστικότητα – τουλάχιστον έτσι νομίζω.

Και μην μου πεις ότι δικιά μου επιλογή ήταν και κανείς δεν με πίεσε να τον ζαλωθώ, γιατί θα σου επισημάνω ότι στον επαγγελματικό μας κύκλο –απ' όπου αντλείται αναπόφευκτα ο σύντροφος– όλοι μαλάκες είναι, εγώ απλά διάλεξα τον ανώτερο μαλάκα, γιατί είναι του χαρακτήρος μου το μέτριο να με απωθεί.

Αλλά άλλο να υπάρχει ένας μαλάκας εκεί έξω κι εσύ, ελεύθερη κι ωραία, να τον υφίστασαι επ' ολίγον κάθε βράδυ –και όταν...– κι άλλο να τον έχεις μπροστά σου όλη μέρα, να περιφέρεται με φανέλες και σώβρακα και το κινητό στο χέρι, να κλάνει θορυβωδώς και να βλέπει παλιούς αγώνες του Βάζελου, σαβουρώνοντας πατατάκια και μπύρες. Και το χειρότερο, να θέλει και τρελίτσες όταν πέφτουν να ξεραθούν τα βλαμμένα.

Τώρα εμένα, φιλενάδα, με ξέρεις. Μπορεί να είμαι γκομενάρα με τα όλα μου και να με κυνηγάνε μέχρι... να μην πω ποιοι κι εκθέσουμε κόσμο, αλλά με το «βασικό ένστικτο» δεν το έχω, ρε γαμώτο. Δεν ξέρω γιατί. Δεν λέω ότι δεν το χρησιμοποίησα δι' ίδιον όφελος, το χρησιμοποίησα και με το παραπάνω, διότι πώς αλλιώς θ' ανελιχθείς σε μια ανδροκρατούμενη κοινωνία όταν είσαι γυναίκα, με την αξία σου; Χαχαχά... εδώ γελάμε. Όμως, ρε παιδί μου, δεν μου λείει και τίποτα. “Αντε,

ρε φίλε, τελείωνε γιατί έχουμε και δουλειές” σκεφτόμουν πάντα όταν ο άλλος πάλευε, με νύχια και με δόντια, να εντυπωσιάσει τα πλήθη και να πάρει το Κύπελλο. Πόσο μάλλον να έχεις από πάνω σου τον Κάγκουρα, που δεν το κατέχει κιόλας το άθλημα, τρομάρα του, και πρέπει να τον καθοδηγείς. “Πιο δεξιά... πιο αριστερά... όπως είσαι... βάλε πρώτη... αμπραγιάζ, ρε μάλαχα... θα σπάσεις το κιβώτιο των ταχυτήτων... πρόσω ηρέμα τώρα... ηρέμα λέμε, ζών...” Ξέρεις τώρα.

Και δεν λέω... υπό κανονικές συνθήκες του θυμόταν όποτε του θυμόταν... του Αγίου Ποτέ δηλαδή, αλλά τώρα με τον εγκλεισμό, δεν έχει που δεν έχει τι να κάνει μας βγήκε οικιακός γαμίκουλας... ποιος, ο Κάγκουρας!

—Άσε με, έχω πονοκέφαλο, του λέω.

—Γιατί, ρε μανάρι μου;... και χθες είχες, μου λέει.

—Κι αύριο θα έχω, του λέω.

—Έτσι, μωρέ, λίγο... ούτε που θα το καταλάβεις...

—Αν δεν το καταλάβω τι το θέλω;

—Που λέει ο λόγος...

—Έχω να διαβάσω δικογραφίες.

—Μα... αφού δεν κουνιέται φύλλο!

—Ναι, αλλά εγώ πρέπει να προετοιμαστώ...

—Ρε μάνα μου, κι όταν μας αμολήσουν, με το καλό, όλες οι δίκες θα πάνε για του Αγίου Πι ανήμερα, που είναι και κινητή εορτή.

—Έτερον εκάτερον...

—Μα... αφού εγώ έχω όρεξη!...

—Και με την όρεξη θα μείνεις.

Η αλήθεια είναι ότι αυτή η κατάσταση μ' έχει βγάλει τελείως έξω από τα νερά μου. Είχα το γραφείο μου, τους πελάτες μου, τις υποθέσεις μου... καλά, μην φανταστείς τίποτα του τύπου «Ζαμαί Κορωπί», αλλά εγώ μια χαρά βολευόμουν, και φράγκα έβγαζα –και μαύρα όπου μ' έπαιρνε, μη νομίζεις...– κι όλη τη μέρα αλώνιζα, εκτός, εντός και επί τα αυτά. Κι από τη μια στιγμή στην άλλη να βρεθώ ισοβίτισσα, υπηρέτρια του

Κάγκουρα και των βλαμμένων, που δεν σηκώνουν τη μύτη τους από τάμπλετ και κινητό;... Έλεος!

Αλλά ευτυχώς που ο Πανάγαθος, και στο lockdown, δεν κοιμάται ποτέ, και τον καλό τον άνθρωπο δεν τον αφήνει να χαθεί...

Τις προάλλες... βράδυ και βγάζω (δήθεν) το κοπρόσκυλο τη Λούλα για περίπατο, στα πλαίσια του 13033. Να πάρω τον αέρα μου η γυναίκα και να ξεφύγω από την «οικογενειακή θαλπωρή», που κοντεύει να μου συμπαραλιάσει το νευρικό σύστημα.

Όπου συναντώ την κυρία Νάση... του γνωστού μεγαλο-προμηθευτή... γειτόνισσα, που γνωριζόμαστε από το κομμωτήριο της Στάσας. Χαιρετιόμαστε... τι κάνετε... πώς είστε... τι να κάνουμε... κατάδικες σε χρυσή φυλακή... Λέμε τα δικά μας... το μαλλί απεριποίητο, να έχει βγει η ρίζα κάρβουνο... τα νύχια χάλια... Απελπισία!

Και της λέω εγώ, στη ρύμη του λόγου, για τον μαλάκα που ανέχομαι, και μου λέει αυτή για τον δικό της τον μαλάκα, που φαίνεται να κάνει νερά... Όπα!...

—Όταν λέμε «κάνει νερά»; ρωτάω εγώ διακριτικά (από επαγγελματική περιέργεια).

—Μάλλον έχει σπιτωμένο ένα τσουλί, μου λέει αυτή. Κι όχι τίποτις άλλο, αλλά βρίσκεται σε ηλικία που οι άντρηδοι χάνουν τα μυαλά τους και φοβάμαι μην έχουμε άλλα και τρέχουμε και δεν φτάνουμε...

—Α, μα αυτό είναι σοβαρό, της λέω εγώ. Τι σκοπεύεις να κάνεις;

—Ε, εντάξει... κάπως βολεύτηκα κι εγώ, εδώ που τα λέμε, μου λέει αυτή. Ας είναι καλά το παληκάρι, ο Βασίλης, ο Αλβανός, που έχουμε για κηπουρό.

—Όχι περί το γκομενικό, βρε, της λέω εγώ. Περί του πρακτικού σε ρωτάω.

—Δηλαδή τι; Να τον χωρίσω; απορεί το βλίτο.

—Εξαρτάται σε τι κατάσταση βρίσκονται τα περιουσιακά στοιχεία, της λέω εγώ. Τι είναι γραμμένο στ' όνομά σου και τι αποκτήθηκε κατά τη διάρκεια του γάμου, εκ των οποίων, έχει υπόψη σου ότι δικαιούσαι τα μισά.

Άνοιξε κάτι μάτια πελώρια η μανδάμ. Εγώ της τα άνοιξα δηλαδή.

—Αμ, αν είναι από έτσι συμφέρει, μου λέει.

—Αυτό ακριβώς λέμε, μάννα μου! της λέω. Λοιπόν άκου... Φτιάξε μου μια λίστα της ακίνητης περιουσίας, τραπεζικών λογαριασμών, οχημάτων, αντικειμένων αξίας κλπ., να το διερευνήσω εγώ το πράγμα επιστημονικώς και να σου πω τι θα κάνουμε. Θα του πάρουμε και τα σώβρακα του λέχρου!

—Τζενούλα μου με σώζεις! αναφωνεί το θύμα.

—Ειδικότης μου, της λέω εγώ.

Κι έτσι, από το πουθενά, βρέθηκα με μια υπόθεση, που αν καθίσει, όπως το περιμένω, και γιατί να μην καθίσει;... θα γίνει το έλα να δεις! Τον γαμίκουλα τον βλέπω να φεύγει νύχτα!

Άρχισα αμέσως τις εις βάθος έρευνες, προκειμένου να διερευνήσω το ποιον του αντιδίκου —που δεν έχει ιδέα ακόμα πως είναι αντίδικος. Σ' αυτό βοήθησε τα μάλα, η αλήθεια να λέγεται, και η Μπούλα (Μίκα τη λένε, εγώ την έβγαλα Μπούλα χαϊδευτικά), ένα δαιμόνιο πλάσμα, που έχω στο γραφείο σαν ασκούμενη και που έχει τον διάολο μέσα της με τους κομπιούτορες. Εννοώ πολύ το διάολο μέσα της —έτσι και μας πιάζουν καμιά φορά μ' αυτά που κάνει το παρλιακό, μας βλέπω να ξανανοίγουν τον Άη Στράτη για μας ειδικώς, να σπάμε πέτρες με τη βαριά μέχρι να σβήσει ο ήλιος (και να πέσει το ζαβό),¹ αλλά ποιος να μας πιάκει, τα βλαμμένα τα σκλαβάκια της ΔΔΗΕ,² που αν τους κολλήσει το μηχανήμα φωνάζουν μάστορα από τα ΙΕΚ;

—Μπούλα, μανάρα μου, της λέω στο *Viper*. Σου έχω μια δουλειά απ' αυτές που σ' αρέσουν. Δουλειά με φούντες!

—Φούντες Καλαματιανές ή από τις καλές των Ζωνιανών; με ρωτάει το πλάσμα.

—Όχι, μωρή... που έχεις το νου σου συνεχώς στην παρανομία. Για κανονική υπόθεση σου μιλάω.

—Ποιον θες να ψαχουλέψω; μπαίνει επιτέλους στο νόημα το παιδί.

¹ Λογοπαίγνιο εδώ με τη δήλωση του φωστήρα «δημοσιογράφου» του ΣΚΑΙ που είχε πει το περίφημο «Μητσοτάκης μέχρι να σβήσει ο ήλιος!».

² Διεύθυνση Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος.

—Έναν έτσι κι έτσι, της εξηγώ εγώ (με ονόματα και διευθύνσεις). Ψάχνεις τα πάντα! Μέχρι τι νούμερο σώβρακο φοράει μιλάμε. Ξέρεις εσύ.

—Ξέρω, μου λέει. Άσε, θα το κοιτάξω και θα σε πω.

Η Μπούλα είναι Σαλονικιά, ξέχασα να το αναφέρω. Να την ακούς είναι απόλαυση. Κι όχι μόνο να την ακούς... αλλά μην μπλέξουμε τώρα με τα γχομενικά και ξεστρατίσουμε...

Ούτε δέκα ώρες δεν της πήρε η έρευνα.

—Κλέβουμε εκκλησία, μου ανακοίνωσε. Ο τυπάκος δεν το έχει με τα ηλεκτρονικά. Τα συστήματα ασφαλείας που του 'χουνε βάλει είναι της πλάκας. Του τύπου «περάστε, σκουπίστε, τελειώσατε».

—Για πε..., της λέω.

—Υπάρχει μεγάλη επιφάνεια, μου λέει η Μπούλα. Κι ακόμα μεγαλύτερο βάθος, του τύπου «πουν 'το, πουν 'το το δαχτυλίδι, ψάξε, ψάξε δεν θα το βρεις».

—Αλλά εσύ το βρήκες;

—Εσύ τι λες; Κρύβεσαι από τη Μπούλα;

—Δεν κρύβεσαι, ε;

—Να σε θυμίσω εκείνο το παραπάτημα κάποιας... ονόματα δε λέμε, οικογένειες δε θίγουμε... με μια πατσούρω Εισαγγελέα Εφετών, ονόματι Κούλα, πέρσι τέτοια εποχή;...

—Έλα, βρε κούκλα μου, τώρα... Τι πας και θυμάσαι!... Δεν τα 'παμε;... για επαγγελματικούς λόγους παραστρατήσαμε... πταίσμα ήταν... Ούτε καν!...

—Δεν ξέρω... Αυτά γράφονται στο ποινικό μητρώο σαν ει δεχθή εγκλήματα και να 'χεις υπόψη σου ότι δεν παραγράφονται.

—Εντάξει... άστα αυτά όμως... Στο θέμα μας...

—Ο τυπάκος είναι μέγας αλεπουδιάρης, με πληροφορεί η Μπούλα. Από πού να τον πιάσεις και να μην λερωθείς!...

—Μου τα στέλνεις;

—Τι να σε στείλω, βρε βλαμμένη; εξανίσταται αυτή. Στέλνονται αυτά; Δεν έχουμε πει ότι παραμονεύουν λύκοι εκεί όζω; Θα στα τυπώσω, να 'ρθεις να τα πάρεις —ιδιοχείρως.

Προσπάθησα να ελιχθώ.

—Μα, ρε μάνα μου... η καραντίνα...

—13033 «προσωπική άσκηση», μου πετάει απτόητη. Και δεν θα πεις ψέματα.

Τι να 'κανα η γυναίκα; Υπέκυψα. Το καθήκον πάνω απ' όλα.

Δεν ξέρω αν το λέει το Ευαγγέλιο, αλλά αν δεν το λέει θα 'πρεπε να το πει. «Ο ψάχνων βρίσκων». Και αν βρίσκων εγώ... τέλος πάντων, η Μπούλα... με τα πενιχρά μέσα που διαθέτουμε, σκέψου τι θα βρίσκων οι αρμόδιες ενδιαφερόμενες αρχές. Αρκεί να ψάχνων. Αλλά φαίνεται ότι δεν ψάχνων, διότι το ζαβό κάτι τέτοιοι το κάναν μάγκα... και οι γριούλες, εντάξει... κι άμα βρίσκων θα έπρεπε να τα πιάνων και να τους τα παίρνων, οπότε μετά ποιος θα υποστηρίζων το μαγαζί;

Όμως το έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνεται, δεν λέει η παροιμία; Και ποιος το πιάνει; Μα η Τζενούλα, χρυσή μου, ποια άλλη;

Καπάκι τηλεφωνώ στο θύμα, τη φουκαριάρα τη Νάση, την απατημένη εντολοδόχα μου.

—Έχω κυρίως καλά νέα για την υπόθεση που μας ενδιαφέρει, της λέω. Μην λέμε ονόματα, γιατί με τα *Predator* και τα κόλπα του ζαβού, δεν ξέρουμε ποιος μας ακούει.

—Και πώς θα συνεννοηθούμε; απορεί η Νάση, που δεν την κόβω να διαθέτει IQ Αϊνστάϊν.

—Θα λέμε «ο λεγόμενος» και θα καταλαβαινόμαστε, της λέω.

—Όταν λες «ο λεγόμενος» εννοείς τον επίσημο λεγόμενο ή τον άλλο, που βρίσκεται στο σπιτάκι του κήπου;

—Τι δουλειά έχει με την υπόθεσή μας ο άλλος λεγόμενος; απορώ εγώ. Εμάς ο κυρίως λεγόμενος μας ενδιαφέρει.

—Ε, όχι και μας ενδιαφέρει, διαμαρτύρεται η σπιρτοκούμπουρη. Κάποτε... ναι, δεν λέω... μπορεί και να μας ενδιέφερε, αλλά τώρα μας ενδιαφέρει ο άλλος, δεν είπαμε; Ο Αλβ...

—Ο Σουηδός, την προχάνω εγώ έντρομη. Τον άλλο θα τον λέμε «ο Σουηδός»...

—Μα δεν είναι Σουηδός το παιδί...

—Σουηδός είναι, Νάση, της λέω εγώ αυστηρά. Τι είπαμε; Συνθηματικά μιλάμε.

—Αααα!

—Λοιπόν, άκου... Διερεύνησα τον λεγόμενο...

—Τον τέως λεγόμενο, με διορθώνει η Νάση.

—Ναι, ρε μάνα μου, τον τέως. Όπως λέμε τον τέως βασιλέα.

—Για τον τέως βασιλέα μιλάμε;

—Νάση! Συγκεντρώσου! Λοιπόν, διερεύνησα τον τέως...

—Τον βασιλέα;

—Τον λεγόμενο.

—Αααα!

—Και βρήκα πράγματα και θάματα! Το καλό για μας είναι ότι όλα του τα ακίνητα, πλην ενός-δύο, που τα εξετάζω, είναι στο όνομα σου ή στο όνομα των παιδιών, για φορολογικούς λόγους. Αυτά δεν χρειάζεται να τα δεσμεύσουμε καν, διότι ευρίσκονται στην κυριότητα μας. Το πρόβλημα είναι στους τραπεζικούς λογαριασμούς, οι οποίοι, εκτός ενός, είναι εταιρικοί. Υπάρχουν όμως και δυο-τρεις στα Καϊμάν, που είναι προσωπικοί δικοί του. Αυτοί είναι που μας ενδιαφέρουν, διότι οι εδώ είναι λογαριασμοί κίνησης κι απ' ότι είδα είναι σχεδόν πάντα στο κόκκινο —υποθέτω επειδή, λόγω της κατάστασης, οι πελάτες του χρωστάνε.

—Α, ωραία.

—Εκείνο που μας ενδιαφέρει λοιπόν είναι να βρούμε τους κωδικούς των λογαριασμών στα Καϊμάν.

—Α, ξέρω πού είναι, αναφωνεί χαρωπά η Νάση. Τους φυλάει μέσα στην «Ιερά Σύνοψη», γιατί, λέει, εκεί δεν θα σκεφτεί κανείς να ψάξει.

—Καλώς. Μην κάνεις τίποτα αν δεν σου πω. Την κίνηση μας θα την κάνουμε μόλις λήξει η καραντίνα κι ανοίξουν τα δικαστήρια. Στο μεταξύ εσύ να είσαι διακριτική με τον Σουηδό.

—Ποιον Σουηδό;

—Συνθηματικό, βρε κοπέλα μου!
—Α, ναι... Εντάξει... όσο μπορώ θα συγκρατηθώ...
—Να συγκρατηθείς. Μην δώσουμε πάτημα στον αντίδικο.
—Ποιον αντίδικο;
—Τον λεγόμενο...
—Τον... Σουηδό;
—Τον άλλον, χρυσή μου! Τον τέως.
—Αααα!

Με το που κλείσαμε το κινητό με την ατυχήσασα, που τη βλέπω ευτυχήσασα συντόμως (και με το 20% που θα τη χρεώσω για τις υπηρεσίες μου, φιλικώς, ε;... πάλι ευτυχήσασα θα είναι), χτυπάει το σταθερό.

—Τέκνον μου, Ευγενία, ο πατήρ Δανιήλ είμαι, ο σεβαστός σου εφημέριος, έρχεται από την άλλη άκρη της γραμμής η γνωστή ψαλμουδιάρικη φωνή του παπα-μπήχτη.

—Παπα-Δανίλη μου, οποία ευχάριστη έκπληξη! του λέω.

—Για ευχάριστη δεν ηξεύρω, τέκνον μου, έρχεται η κατηφής απάντηση. Διότι, φευ, δεν σε παίρνω για καλόν.

Όταν έχει κανείς τη μύγα μυγιάζεται. Και η αλήθεια είναι ότι η πρώτη σκέψη που μου πέρασε από το μυαλό ήταν ότι ο αυστηρός σε θέματα θρησκευτικών καθηκόντων εφημέριος μας, με πήρε να με κατσαδιάσει για την κάπως αδικαιολόγητη αποχή μου από το μυστήριο της εξομολόγησης. Διότι μπορεί να τυγχάνω γυναίκα επιστήμων, χειραφετημένη και μορφωμένη, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είμαι και αφοσιωμένη χριστιανή και τακτικότητα εκκλησιαζόμενη, πλην, εννοείται, από την απαγόρευση κι εντεύθεν, λόγω του κορωνοϊού.

—Πάτερ μου, χίλια συγγνώμην, του απολογούμαι. Αλλά με τούτα και με κείνα, τις καραντίνες και τις απαγορεύσεις των αθέων που μας κουμαντάρουν, παραμέλησα –ακουσίως βεβαίως– τα θρησκευτικά μου καθήκοντα.

—Αυτό θα το κουβεντιάσουμε άλλη στιγμή, τέκνον μου, μου λέει ο καλός ιερέας αυστηρά. Έννοια σου και δεν θα ξεφύγεις με μίαν απλήν τιμωρίαν. Πλην για άλλο λόγο σε παίρνω.

Έλαβα προ ολίγου μίαν πρόσκλησιν όπως μεταβώ πάραυτα εις το οικείον αστυνομικόν τμήμα «δι' υπόθεσιν μου».

—Ωχ! λέω εγώ αυθορμήτως. Θα έγινε καρφωτή από κάποιον ρουφιάνο καλοθελητή ότι λειτουργείς την εκκλησία λαθραία κι ότι πηγαίνεις στα σπίτια για ευχέλαια κι εξομολογήσεις... παρά την απαγόρευση.

—Απαγόρευση της λατρείας του Κυρίου;!!! αστράφτει και βροντάει ο αγανακτισμένος ιερέας. Πού ευρισκόμεθα, εις την Σοβιετίαν;! Αλλά όχι... μάλλον δεν πρόκειται περί τούτου και μόνον. Μία ευσεβής ενορίτισσα, ήτις τυγχάνει σύζυγος αστυνομικού, με πληροφόρησεν δια τον πραγματικόν λόγος της κλητεύσεως μου.

—Ο οποίος είναι;...

Ο παπα-Δανίλης σαν να κόμπιασε λίγο μου φάνηκε.

—Πρόκειται περί μιας τερατώδους πλεκτάνης, είπε μετά. Κάποιος αναίσχυντος καταδότης με κατήγγειλεν διότι, λέγει, εις την εκκλησία όπου ιεουργώ —λαθραίως βεβαίως, όπως επί Τουρκοκρατίας, από την απαγόρευσιν κι εντεύθεν— συμβαίνουν τα μύρια όσα Σόδομα και Γόμορρα, τέκνον μου. Με παρομοίωσεν να φανταστείς με αυτόν τούτον τον αείμνηστον ιερομόναχον Ρασπούτιν, της πάλαι ποτέ Τσαρικής Αγίας Ρωσίας!

Δεν ξαφνιάστηκα. Διότι, παρ' ότι κακόβουλος και ψευδестаτή η παρομοίωση, ωστόσο δεν εστερείτο κάποιας αληθοφανείας. Οι ιστορικοί που ασχολήθηκαν με την περίπτωση του εν λόγω καλόγερου μας διαβεβαιώνουν ότι ο συχωρεμένος ετύγχανε εξαιρετικά προικισμένος, ως άρρην και εραστής. Μπορώ δε να πιστοποιήσω υπευθύνως ότι και ο δικός μας εφημέριος δεν υπελείπετο εις τον τομέαν αυτόν, και μην ζητάτε να σας δώσω τις πηγές μου για την πληροφορία αυτή, διότι προστατεύεται από το δικηγορικό απόρρητο.

—Τι μου λέτε, πάτερ μου! ανέκραξα. Αυτό είναι σοβαρό!

—Σημεία των καιρών, τέκνον μου, απάντησε προβληματισμένος ο συκοφαντηθείς ιερέας. Ο Αντίχριστος έβαλε την ουρά του, κατά το κοινώς λεγόμενον, προκειμένου να μας δοκιμάσει.

Εννοείται πως έσπευσα να συνοδεύσω τον αθώο —το υπογραμμίζω— πελάτη μου στο οικείο αστυνομικό τμήμα δια τα

περαιτέρω. Με μάσκες και απολυμαντικά βεβαίως, ως απαιτούν οι περιστάσεις.

Όπου μας υπεδέχθη ο ευγενέστατος ομολογουμένως κύριος διοικητής με θερμότερες εκδηλώσεις αβροφροσύνης.

—Ω, την ωραιότετη κυρία Τζένη μας! ανέκραξε. Μαύρα μάτια κάναμε να σας δούμε! Έτσι κάνει ο κόσμος; Ούτε για μια καλησπέρα, που λέει ο λόγος; Θα σας μαλώσω...

—Να μαλώσετε τους ανωτέρους σας, κύριε διοικητά, που μας φυλάκισαν, με συνοπτικές διαδικασίας και χωρίς να μας απαγγείλουν καν κατηγορία, χαριτολόγησα εγώ.

Ο κύριος διοικητής (Σάκης για τους οικείους) γέλασε βροντερά.

—Α, την φιλότατη! είπε. Πάντα με το χιούμορ! Εσείς, πάτερ μου, πώς από εδώ πάλι;

—Είμαι αθώος, δήλωσε ο παπα-Δανίλης.

—Και βέβαια είσθε, απάντησε ο διοικητής. Μέχρι της αποδείξεως του εναντίου. Χαχαχά... Είμαι κι εγώ ένας χιουμορίστας, ο άτιμος, ε;! Καφέ, να παραγγείλω;

—Να παραγγείλετε, του λέω εγώ. Αλλά να μας πείτε και για ποιον λόγο μας σύρατε εδώ άρον-άρον, ως κοινούς εγκληματίες, χωρίς κανένα σέβας δια το ιερόν μας σχήμα.

Ο διοικητής Σάκης πήρε ένα ύφος μισοκακόμοιρο.

—Μα, κυρία συνήγορε, είπε. Εγώ νομίζετε ότι το έπραξα ευχαρίστως; Αν, ο μη γένοιτο, μάθει η συμβία μου ότι εκλήτευσά υπερεσιακώς τον σεβαστό μας εφημέριο, ξεύρετε τι έχω ν' ακούσω; Ωστόσο υπήρξαν ορισμένοι καταγγελοί.

—Είμαι αθώος! βροντοφώναξε ο παπα-Δανίλης.

—Είμεθα αθώοι, επανέλαβα κι εγώ. Τι καταγγελίες;

—Έχουμε βασίμους πληροφορίας ότι διενεργείτε λειτουργίας παρανόμως και εις πείσμα της άνωθεν απαγορεύσεως. Άλλωστε σας συλλήψαμε προσφάτως επ' αυτοφόρω, εις έφοδον τινάν που διενεργήσαμεν —εάν ενθυμείστε.

—Θέλετε ν' απαγορεύσετε την πίστη μας, αντίχριστοι! ξεσπάθωσε ο παπάς. Να μας μετατρέψετε όλους σε αθέους και μουσουλμανιστές! Όμως έστι δίκης οφθαλμός ος τα πανθ' ορά!

—Εγώ, παπά μου, που κάθε Σαρακοστή αρταίνομαι και το λάδι, που λέει ο λόγος;!...

—Δεν ξέρω... Θα δώσετε όλοι λόγο στον Ύψιστο Κριτή, ανέκραξε ο παπα-Δανίλης έμπλεος ιερού μένους.

—Ναι, αλλά στο μεταξύ ο υπόλογος στον επίγειο κριτή είσαι εσύ, παπά μου.

—Είμαι αθώος!

Ο διοικητής αναστέναξε.

—Και καλά... πες πως σ' αυτό, για πρώτη και τελευταία φορά, κάνουμε τα στραβά μάτια... Αμ, το άλλο;

—Ποιο άλλο; κάνω εγώ την απορημένη –δήθεν.

—Το... «me too»...

—Τι μητού; απόρησε ο αθώος ιερέας.

—Υπάρχει μια καταγγελία... δηλαδή τι καταγγελία, που έχει βουήξει ο τόπος στα social... ότι, δήθεν λέει, παρενοχλούνται σεξουαλικά κάποιες από τις ενορίτισσες...

—Από ποιον; απόρησε ο παπάς σε ρόλο Λώρενς Ολίβιε. Από τον νεωχόρο;

Είδα τον διοικητή Σάκη να σηκώνει το μάτια επικλητικά στο νταβάνι και επενέβην αποφασιστικά.

—Ποιος είναι ο μηνυτής, κύριε διοικητά; τον ρωτάω.

—Τι μηνυτής;... δεν υπάρχει μηνυτής, απάντησε αυτός σατισμένος. Περί καταγγελίας πρόκειται... Αλλά δεν οφείλουμε εδώ εμείς, ως υπερεσία, να το διερευνήσουμε;...

—Να διερευνήσετε ψευδείς καταγγελίες, κύριε διοικητά;

—Μα... ξεύουμε σίγουρα ότι είναι ψευδείς;

—Βεβαίως και το ξεύουμε, αφού είμεθα άμεσα εμπλεκόμενοι.

—Είμαι αθώος! δήλωσε μεγαλοφώνως ο παπα-Δανίλης.

—Ορίστε, λέω του διοικητή. Υπάρχει ομολογία αθωότητος. Ως εκ τούτου έχετε να διαλέξετε ανάμεσα στον λόγο ενός σεβάσμιου και αγαπητού τοις πάσι ιερέως κι ενός αχρείου συκοφάντη.

—Αχρείος ο κύριος Κουρδούπης; αναφώνησε ο διοικητής, πέφτοντας στην παγίδα που τόσο επιδέξια του έστησα.

—Ο γνωστός Κουρδούπης, ο έγκριτος δημοσιογράφος; εξεπλάγην εγώ.

Δαγκώθηκε ο εγχώριος Σέρλοκ Χολμς.

—Αχ, κυρία Τζένη μου! είπε. Είδατε πώς μου εκμαιεύσατε απορρήτους πληροφορίες; Τουλάχιστον να μείνει αυτό μεταξύ μας, ε;

—Κι ο Κουρδούπης τι ζόρι τραβάει; ρωτάω.

—Τι ζόρι να τραβάει ο άνθρωπος, είναι παθός.

—Παθός; Δηλαδή ισχυρίζεται ότι διεφθάρη υπό του εντολέως μου; κάνω ότι δεν καταλαβαίνω εγώ.

—Θεός φυλάξοι! σταυροκοπήθηκε ο ενάρετος πολισμάνος. Αυτό μας έλειπε τώρα... ένα «me too» και για... χμμ... άρρενες!... Όχι, για την κυρία του λέει.

—Η κυρία Κική είναι αμέμπτου χαρακτήρος, πετάχτηκε στη μέση ο παπάς. Άλλο εάν ο κατάπτυστος σύζυγός της δεν δύναται να εκπληρώσει τα συζυγικά του καθήκοντα.

—Μπα; Τζούφιος κι ο Κουρδούπης; ενδιαφέρθηκε ο διοικητής. Τι μου λες; Νά που μαθαίνουμε και χρήσιμα πράγματα εδώ.

—Τώρα εμείς, κύριε διοικητά, τελούμε υπό κράτηση; τον ρωτάω εγώ, επωφελούμενη της μετρίας συγχύσεως που επικρατούσε.

—Υπό κράτηση; Προς Θεού, κυρία Τζένη μου! Μια φιλική ενημέρωση κάνουμε...

—Και το συμπέρασμα είναι ότι είμεθα αθώοι, λέω.

—Για την αστυνομία κανείς δεν είναι αθώος, όπως άριστα γνωρίζετε, κυρία Τζένη μας. Προς τούτο θα αποφανθεί ο Εισαγγελεύς.

—Μας παραπέμπετε δηλαδή;

—Μα όχι! Αλλά υπάρχει το ενδεχόμενο να επέμβει αυτεπαγγέλτως...

—Είμεθα ελεύθεροι δηλαδή;

—Αλίμονο! Μα φυσικά. Εκτός και αν προκύψουν περαιτέρω ενοχοποιητικά στοιχεία, οπότε θα ευρισκόμεθα σε επαφή.

Φύγαμε το λοιπόν από το τμήμα του Σάκη και στον δρόμο ο παπα-Δανίλης είχε μια έμπνευση.

—Μιας και είμαστε πρόχειροι, τέκνον μου, δεν περνάμε κι από την εκκλησία, να σου κάμω μια εξομολόγηση, που το έχεις παραμελήσει; μου λέει.

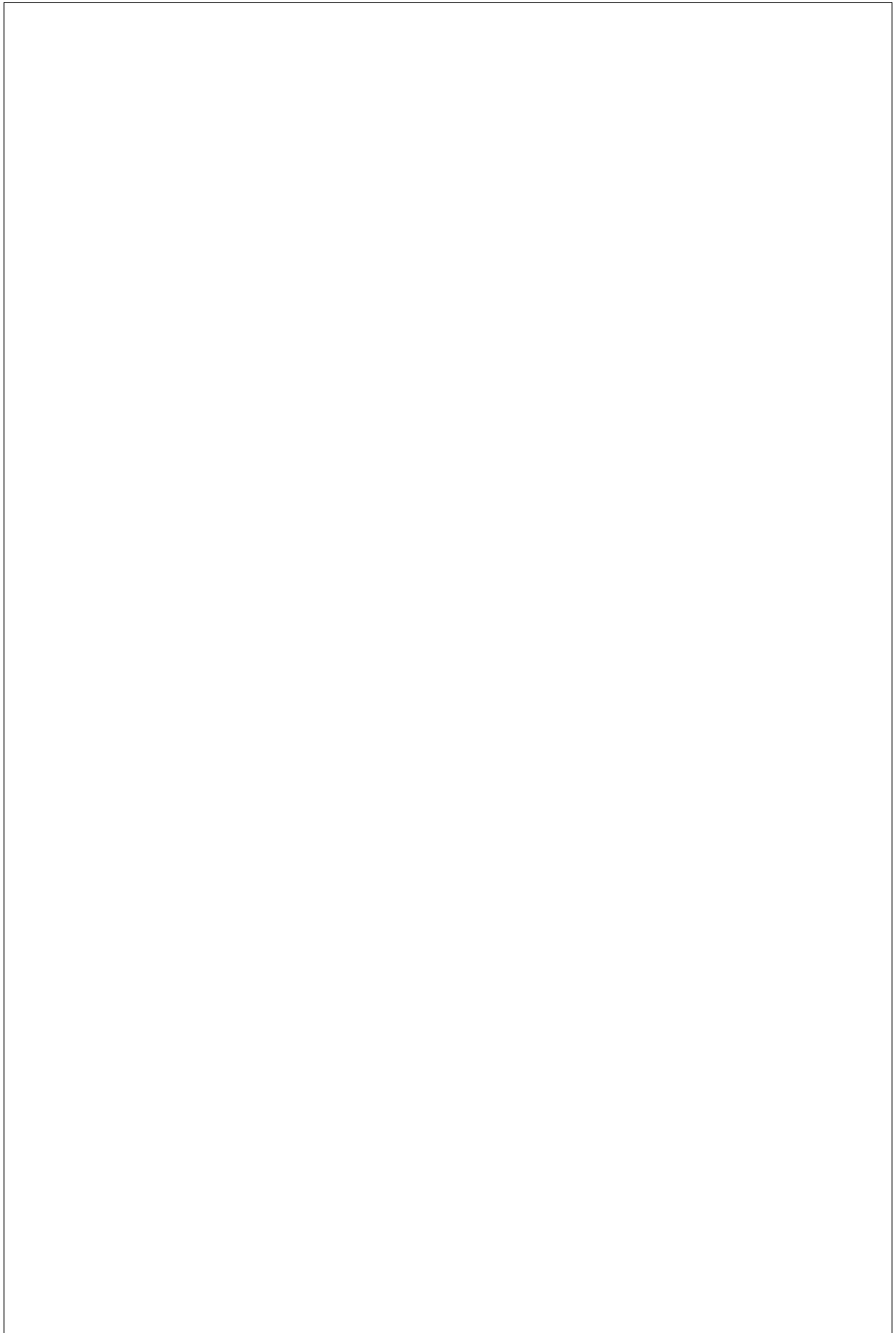
—Μα έχω αμαρτίες τώρα εγώ, η καψερή, παπά μου; του λέω. Και να 'θελα, που λέει ο λόγος, η καραντίνα με φυλάει ενάρετη.

—Οι αμαρτίες είναι σαν το κρυολόγημα, τέκνον μου, μου λέει ο καλός ιερέας. Σε χτυπάνε εκεί που δεν το περιμένεις. Ψάξε-ψάξε κάτι θα βρούμε.

—Ε, τότε να εξομολογηθούμε, παπά μου.

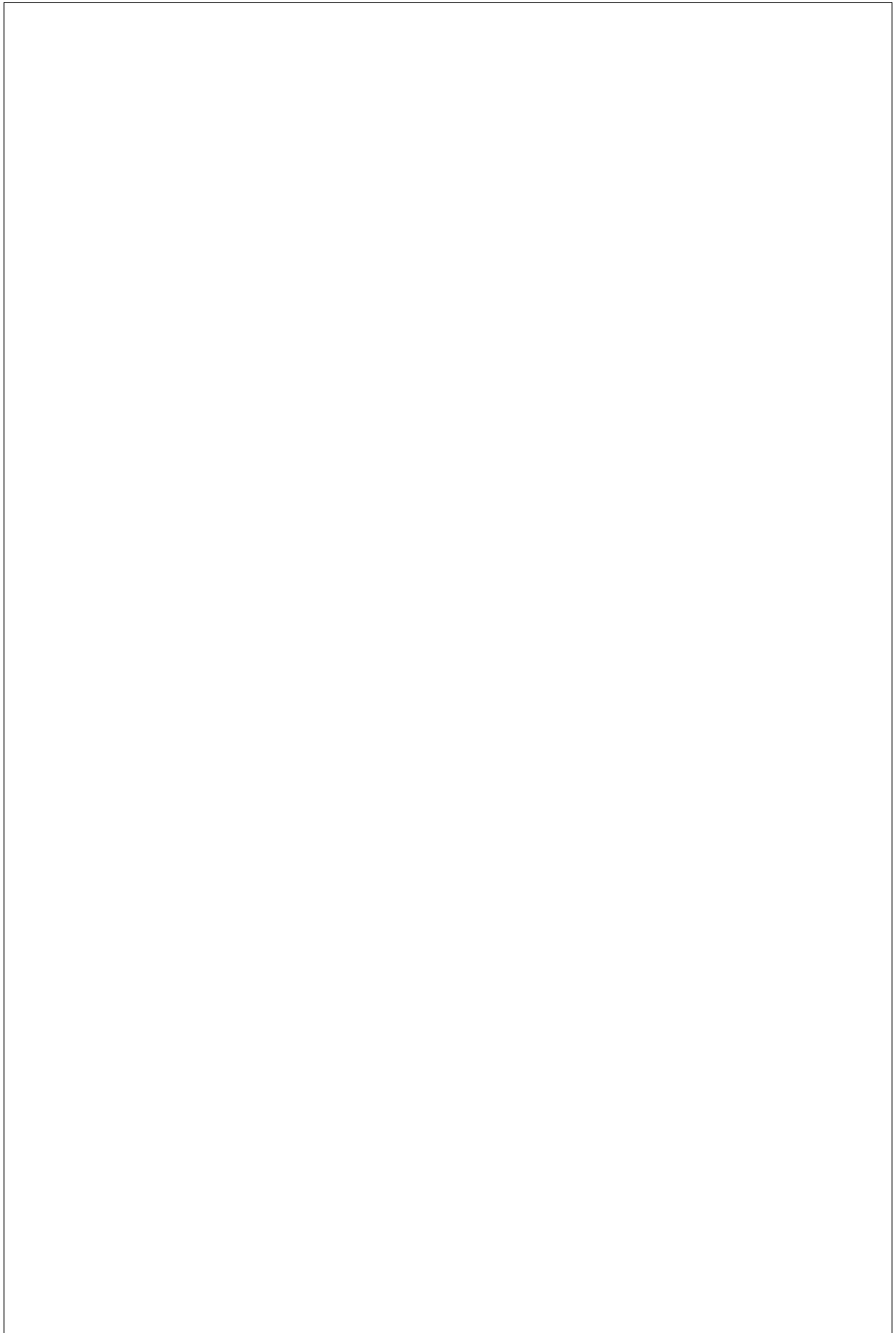
Κι εξομολογηθήκαμε.

Άμα είναι γκαντέμης ο άνθρωπος!...

 εν ξέρω τι λένε οι κάθε λογής ψεκασμένοι αμφισβητίες και οι εγκάθετοι σαμποταριστές, που ευκαιρία ψάχνουν να τορπιλίσουν το εξάίρετο έργο της υπέροχης κυβέρνησης του άφθαστου πρωθυπουργού μας Κυριάκου Μητσοτάκη, οποίος, ως γνωστόν, κοιμάται και ξυπνάει με μια έγνοια, την ευημερία των υπηκόων του και δη των λιγότερο προνομιούχων, αλλά εγώ, παιδιά, την κορώνα τη φοβάμαι. Και δεν εννοώ βεβαίως την κορώνα του βασιλέως, την οποία άμποτε να δούμε να επιστρέφει απαστράπτουσα στην ωραία μας πατρίδα, αλλά την άλλη, που μας έστειλαν οι σχιστομάτηδες κομμουνιστάι από την Κίνα, με σκοπό ενδεχομένως την κατάλυση του σαφώς ανώτερου και ακραιφνώς φιλόανθρωπου Δυτικού μας πολιτισμού.

Ναι, ομολογώ πως φοβάμαι και ως εκ τούτου λαμβάνω όλες τις προφυλάξεις που μας συστήνει καθημερινώς το άψογο κυβερνητικό μας κλιμάκιο, με επικεφαλής τους εξάιρετους ειδήμονες κ.κ. Τσιόδρα και Χαρδαλιά, έστω κι αν αυτές φάσκουν και αντιφάσκουν. Διότι δεν έχω καμιά όρεξη να βρεθώ, στο άνθος της ηλικίας μου, διασωληνωμένος –παναπεί καταδικασμένος– σε μια ΜΕΘ της συμφοράς, δίπλα σε γερόντια, τα οποία, ούτως ή άλλως, τα έχουν φάει τα ψωμιά τους και αποτελούν, όσο ευρίσκονται εν ζωή, βάρος για τον κρατικό προϋπολογισμό και κατά συνέπεια δι' όλους εμάς, τους ενεργούς πολίτες.

Και μην πεταχτεί τώρα κανένας αριστερούλης παπαγάλος του καναπέ, να μου πει ότι αυτά που λαμβάνουν από την πολιτεία τα έχουν πληρώσει στο πολλαπλάσιο, γιατί θα του θυμίσω ότι το κράτος, για να επιβιώσει χρειάζεται να εισπράττει

φόρους, άμεσους και έμεσους, από τους νομοταγείς πολίτες του και η ασφαλιστική εισφορά στην ουσία φόρος είναι, άρα υποχρέωση. Και θα μου πεις ότι η υποχρέωση αυτή οφείλει να είναι ανταποδοτική. Και θα συμφωνήσω. Ανταποδοτική όμως για το σύνολο των πολιτών κι όχι για κάθε μπάρμπα-Μήτσο ξεχωριστά. Το κράτος με τα χρήματα αυτά αγοράζει εξοπλιστικά συστήματα για την ασφάλεια της χώρας, προσλαμβάνει αστυνομικούς, προκειμένου να προστατεύσουν το καθεστώς από κάθε επίβουλο αναρχικό στοιχείο, κάνει επενδύσεις που δημιουργούν υψηλόβαθμες θέσεις εργασίας, δεν ασχολείται με την κυρα-Κατίνα, αν θα φάει φακές αντί για κρέας. Ας έκανε τα κουμάντα της η κυρα-Κατίνα όταν ήταν ενεργή πολίτης, να μαζώνει κάμποσα μαύρα, να τα βάζει στην μπάντα, για αργότερα... δεν θα δουλεύουμε εμείς για να κάθεται τώρα επί του καναπέως και να αερίζεται.

Τέλος πάντων, η ουσία είναι ότι με το κακό που μας βρήκε αναπάντεχα όλα πήγαν πίσω. Και οι δουλειές και οι ενέργειες που κάνουμε για ένα καλύτερο μέλλον και τα προσωπικά ζητήματα και όλα. Για τις δουλειές η κατάσταση, έτσι όπως έχουν κλείσει τα πάντα, είναι απελπιστική. Όποιος έχει προνοήσει για τις βροχερές ημέρες κουτσά-στραβά πορεύεται, όποιος στηρίζει τις ελπίδες του στα «επιδόματα», περαστικά του. Βέβαια με το που θα ξεμπουκάρουμε πάλι θα μπει το νερό στ' αυλάκι, αλλά το να βγαίνεις από τη σειρά σου δεν είναι καλό.

Και τι περίεργο πράμα, ρε παιδί μου, η γκαντεμιά να έρχεται πάντα εκεί που στρώνεις κατάσταση. Λες και υπάρχει ένας πούστης εκεί πάνω, δίπλα στον καλό Θεό, και μόλις πας έτσι λίγο να ορθοποδήσεις σου βάνει τρικλοποδιά και γκρεμίζεσαι. Θα σηκωθείς και πάλι, δεν υπάρχει περίπτωση, γιατί είσαι παιχτούρα και δεν μασάς, αλλά γιατί η ταλαιπώρια, ρε γαμώτη μου;!

Να πάρουμε τη δική μου περίπτωση για παράδειγμα.

Δικηγορία, ναι, και μάλιστα υψηλού επιπέδου, δεν το συζητάω και παράπονο δεν έχω, αλλά οι βλέψεις ήταν άλλες. Ένιωθα ότι ήμουν φτιαγμένος για μεγάλα πράγματα, δεν γινόταν να περιορίζομαι στα στενά όρια μιας δικαστικής αίθουσας, να υπερασπίζομαι το άδικο του κάθε μεγαλολαμόγιου και να ειςπραττώ εύγε και μπράβο και κάτι πεκούνια ευκαταφρόνητα,

που σε σχέση μ' αυτό που γλύτωνα του εντολοδόχου ήταν ψίχουλα. Η οφθαλμοφανής μου επιλογή και ο απώτερος μου στόχος ποιος ήταν επομένως; Μα φωνάζει από μόνο του!... Η πολιτική!

Άλλωστε υπήρχε και η οικογενειακή παράδοση.

Ο παππούς μου υπήρξε υπουργός στην κατοχική κυβέρνηση του αείμνηστου Ιωάννη Ράλλη, η οποία –ως γνωστόν (και σε πείσμα των αριστερών συκοφαντών)– έσωσε τη χώρα και τον λαό μας από τα χειρότερα. Ο συχωρεμένος ο πατέρας μου διέτελεσε, επί δεκαετίες, προσωπικός σύμβουλος και στενός φίλος του Εθνάρχη μας! Δεν γινόταν εγώ να παραμείνω απλός θεατής των πολιτικών τεχταινόμενων του τόπου μας. Θα ήταν τουλάχιστον λιποταξία.

Οργανώθηκα λοιπόν στην παράταξη και από τα φοιτητικά μου χρόνια ως σήμερα προσέφερα τις πολύτιμες υπηρεσίες μου αδιαλείπτως κι ενθουσιωδώς. Και βεβαίως ήρθε επιτέλους η στιγμή της ανταμοιβής και επληροφορήθην, εξ' εγκύρων κομματικών πηγών, ότι ο κύριος πρωθυπουργός με είχε υπόψη του στην κατάρτιση της λίστας των υποψηφίων για τις επόμενες βουλευτικές εκλογές.

Ανασκουμπώνομαι λοιπόν, έτοιμος να εξορμήσω για τον προδιαγραφόμενο θρίαμβο –δεν φαντάζεστε τι τρεχαλητό έχει ένας υποψήφιος βουλευτής– όταν ξαφνικά και απροειδοποίητα μας σκάει στα χέρια η βόμβα του κορωνοϊού!

Και τώρα τι κάνουμε; Τώρα τρέχουμε, νέους! Όπως στον στρατό –από τον οποίο απαλλάχτηκα λόγω εύθραυστης υγείας. Ξαμολιόμαστε να στηρίξουμε τις κομματικές μας θέσεις και να προβάλουμε το θαυμαστό κυβερνητικό μας έργο στον λαό, αποστομώνοντας επιθετικά τις αντιδράσεις και τις συκοφαντίες των αντιπάλων μας.

Ο κύριος Τόλης –image maker extraordinary– μας μάζεψε όλους, σε τηλεδιάσκεψη, και μας έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες και κατευθύνσεις.

—Ο κοσμάκης βρίσκεται σε σύγχυση, μας είπε. Διότι μια του τα λέμε έτσι και μια του τα λέμε αλλιώς. Εσείς θα υποστηρίξετε ενθέρμως και τα έτσι και τα αλλιώς. Και το «πετάει ο γαϊδαρος» και το «δεν πετάει». Όταν αναφέρεστε στην κυβέρ-

νηση δεν θα λέτε «η κυβέρνηση μας», γιατί στο μυαλό του άσχετου αυτό μπορεί να σημαίνει αορίστως την κάθε κυβέρνηση. Θα λέτε «η κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη», ώστε να συνδέεται ο θεσμός με το συγκεκριμένο άτομο. Όπως ξέρετε στην Ελλάδα δεν ψηφίζουμε ποτέ ιδέες, αλλά κόμματα. Και τι είναι το κόμμα; Ένας ιδεολογικός οργανισμός; Όχι! Το κόμμα είναι ο αρχηγός του. Αυτόν ξέρουμε, αυτόν εμπιστευόμαστε. Ως εκ τούτου και όταν αναφέρεστε στον πρωθυπουργό δεν θα λέτε «ο πρωθυπουργός» αλλά «ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης». Να γίνεται ο συνειρμός θεσμού-προσώπου.

—Κι αν μας ρωτάνε για την πανδημία τι θα τους λέμε; Μητσοτάκης πάλι; ρώτησε ένας ύποπτος από την Καρδίτσα.

—Θα τους λέτε ότι εμείς αντιμετωπίζουμε την πανδημία καλύτερα από κάθε χώρα της Ευρώπης, μην σας πω και του κόσμου, χάρη στις εύστοχες και έγκαιρες κινήσεις της κυβέρνησής του Κυριάκου Μητσοτάκη, απάντησε ο κύριος Τόλης ατάραχος.

—Κι αν μας στριμώχνουν για τις ΜΕΘ, που δεν φτάνουν και τις διασωληνώσεις στα ράντζα;

—Θα τους απαντάτε πως οι ΜΕΘ είναι υπεραρκετές και ούτως ή άλλως οι διασωληνώσεις εκτός ΜΕΘ είναι το ίδιο αποτελεσματικές, όπως δήλωσε ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης.

Ξαμοληθήκαμε λοιπόν σε τηλεοράσεις –με τηλεδιάσκεψη–, σε ραδιόφωνα, social και ειδησεογραφικά sites και σύντομα η ενημέρωση πήρε μια μορφή ομόφωνης ομοιομορφίας, τέτοιας έκτασης που ούτε στην ευλογημένη επταετία της 21ης Απριλίου δεν είχε γνωρίσει η χώρα.

Σε ό,τι με αφορά εννοείται αυτό ήταν a full time job. Σε αντίθεση με την κυρία Ευγενία, που πέραγε τις ώρες της στο κινητό ή διαβάζοντας άχρηστες δικογραφίες.

Και δεν θα μ' ένοιαζε αν αυτό δεν είχε ολέθριες επιπτώσεις στην προσωπική μας ζωή.

Όχι πως ήταν ποτέ κανένα φαινόμενο στο κρεβάτι δηλαδή η εν λόγω. Μια στο τόσο τύχαινε, και στις καλές μέρες, πάλαι ποτέ, να μην πάσχει από πονοκέφαλο, κούραση, ισχιαλγίες ή να βρίσκει στις «χρίσιμες μέρες του μηνός» (που στην περι-

πτωση της διαρκούσαν βδομάδες) αλλά και στις σπάνιες αυτές περιπτώσεις ένα κούτσουρο είχα αποκάτω και τίποτα παραπάνω.

—Ρε, μάνα μου, μήπως να σε δει κάνας γιατρός; της είχα προτείνει κάποτε.

—Γιατί; απόρησε εκείνη.

—Ξέρω κι εγώ; της λέω. Η επιστήμη σήμερα κάνει θαύματα. Μπορεί... πού ξέρεις... και η ψυχρότητα να θεραπεύεται.

—Ποια ψυχρότητα; ξανα-απορεί εκείνη.

—Η σεξουαλική, της λέω εγώ απηυδισμένος.

—Τι, πάσχεις και από σεξουαλική ψυχρότητα; μου πετάει εκείνη με θράσος.

—Για σένα λέω...

—Εγώ τι; Δεν σου κάθομαι;

—Όταν μου κάθεται. Αλλά δεν σε βλέπω και να ενθουσιάζεσαι.

—Μήπως επειδή δεν το κατέχεις το άθλημα;

Αν αυτό δεν είναι θράσος τι είναι; σας ρωτάω... Πλην εγώ... κύριος! Υπομονή.

—Ρε, μάνα μου..., της λέω με πατρική κατανόηση. Ξέρω ότι δεν είμαστε όλοι ίδιοι. Αλλά αυτή την κουβέντα που μου λες μόνο από μια γυναίκα την έχω ακούσει σ' όλη μου τη ζωή... που αποδείχτηκε λεσβία.

Απάντηση δεν πήρα όμως, γιατί το κούτσουρο είχε επιτέλους, βολικά, αποκοιμηθεί.

Καπόνι, ε; Δεν ρωτάς λέω εγώ καλύτερα τις φιλενάδες σου, να δούμε τι έχουν να πουν; Για ρώτα... Και την κουμπάρα σου τη Τούλα μην ξεχάσεις... και την ξαδέρφη σου την Τέρψη... Άντε... γχιόσα, που σου δώσαμε και σημασία!

Αλλά μη νομίζεις ότι η κυρία μου είναι η μόνη αγάμητη στο κουρμπέτι.

Τις προάλλες με έβγαλαν –τηλεφωνικώς εννοείται– σε ένα ραδιόφωνο, δικό μας εννοείται (σάματι υπάρχουν και αντίθετα που να έχουν στοιχειώδη ακροαματικότητα;), απ' αυτά που

πήραν φράγκα από τον Πέτσο για να βοηθήσουν, δήθεν λέει, στην ενημέρωση για τον κορωνοϊό. Στην πραγματικότητα για να μας λιβανίσουν και να περάσουν τη γραμμή μας στους χαχόλους, τους ψηφοφόρους. Βέβαια ο ιδιοκτήτης διατυμπανίζει την πολυφωνία του σταθμού —παλιά καραβάνα στο κουρμπέτι— και βάζει στις εκπομπές δυο-δυο τα παπαγαλάκια, εκ των οποίων το ένα υποδύεται το αντιπολιτευόμενο και το άλλο το συντηρητικό. Στη συγκεκριμένη εκπομπή η κυράτσα ήταν βαμμένη Συριζαία ενώ ο τυπάκος θα μπορούσε να είναι άνετα πιο κυβερνητικός εκπρόσωπος από τον κυβερνητικό μας εκπρόσωπο.

Πρώτη με ρώτησε η Πασιονάρια της φακής.

—Οι σύλλογοι εργαζομένων στα νοσοκομεία διαμαρτύρονται για την έλλειψη προσωπικού, τις εξαιρετικά χαμηλές απολαβές και τις εξοντωτικές υπερωρίες, μου λέει με το καλησπέρα. Τι έχετε να πείτε επ' αυτού;

Εννοείται πως όταν ένας πολιτικός ερωτάται για πράγματα που είτε δεν γνωρίζει είτε δεν τον συμφέρουν η απάντηση που δίνει είναι άρτζι μπούρτζι και λουλάς. Ειδικά αν τυγχάνει και δικηγόρος δεν ξεμένει ποτέ από μπουρδολογίες, εδώ όμως είχαμε μια ευκαιρία να εκθειάσουμε το ζαβό κι αυτές οι λεπτομέρειες καταγράφονται και εκτιμούνται αρμοδίως.

—Είναι γνωστό σε όλους ότι η κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη αντιμετωπίζει στην παρούσα φάση πλείστες όσες απροσδόκητες προκλήσεις και ανταπεξέρχεται ομολογουμένως με θαυμαστή ετοιμότητα και αποτελεσματικότητα, άρχισα να λέω. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης ηγείται με τρόπο θαυμαστό της μάχης που δίνει η χώρα μας κατά της επιδημίας του κορωνοϊού και εξετάζει ενδελεχώς κάθε πτυχή της κατάστασης, έχοντας πετύχει ως τώρα αποτελέσματα που προκαλούν τον θαυμασμό των εταίρων μας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα.

—Δεν μου απαντάτε όμως, κύριε Κάγκουρα, γκρινιάζει η έτση. Τι θα γίνει με τις ελλείψεις σε έμφυχο υλικό και υποδομές; Προτίθεστε να προσλάβετε προσωπικό που θα πλαισιώσει το ήδη υπάρχον, το οποίο εξαντλείται σε ατελείωτες και απλήρωτες υπερωρίες, ή όχι;

—Οφείλω να σας διαβεβαιώσω, κυρία μου, καθώς και τους

αχροατές του φιλόξενου ραδιοφώνου σας, πως ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης είναι εν γνώσει όλων των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η πατρίδα μας, όχι μόνο σε θέματα υγείας αλλά και εξοπλισμών, οικονομίας, εξωτερικής πολιτικής και πλείστα όσα άλλα και σχεδιάζει επιμελώς τις κινήσεις της κυβέρνησής μας, εντός των δημοσιονομικών πλαισίων βεβαίως και άνευ επιβαρύνσεως των δοκιμαζόμενων πολιτών της χώρας μας.

—Και στην κορφή κανέλα, σχολίασε η γκιόσα μουτρωμένη.

—Απαντώ σε ό,τι με ερωτάτε επιμελώς κι επισταμένως, κυρία μου, της λέω εγώ αυστηρά. Δεν περιμένετε βεβαίως οι απαντήσεις μου να εκπορεύονται από τον πολιτικό χώρο στον οποίο ανήχετε.

Κάτι άρχισε να λέει η ροζουλί συντρόφισσα, αλλά μπήκε στη μέση ο δικός μας κι έσωσε την κατάσταση από βέβαιο εκτροχιασμό.

—Είναι ευτύχημα που η πανδημία βρήκε το σύστημα υγείας της πατρίδας μας πανέτοιμο να την αντιμετωπίσει, είπε. Ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης μας διαβεβαίωσε πως ό,τι περαιτέρω κινήσεις απαιτούνται για την βελτίωση του θα γίνουν. Πιστεύετε πως ο ερχομός των εμβολίων θα βελτιώσει την κατάσταση;

—Βεβαιότατα, απαντώ εγώ κι αρχίζω μια ανάλυση περί διαγραμμάτου, που αν ήταν αγόρευση σε δικαστήριο θα είχε αποκοιμίσει έδρα κι ακροατήριο, όπως στην παλιά καλή ταινία με τον Φωτόπουλο και τον Σταυρίδη.³

Δυστυχώς δεν με άφησαν να αναπτύξω ολόκληρο το εύρος της σκέψης μου λόγω έλλειψης χρόνου, αλλά είμαι σίγουρος πως τα παιδιά στο κόμμα, που τα παρακολουθούν αυτά με σχολαστικότητα, σημείωσαν τόσο την προθυμία όσο και την ευελιξία μου προκειμένου να αποφύγω τις κακοτοπιές.

Με τόσες παρεμβάσεις που κάνω δεν υπάρχει περίπτωση να μην συμπεριληφθώ στις λίστες των υποψηφίων, αλλά ούτε και να μην προωθηθώ από τον κομματικό μηχανισμό στην προεκλογική εκστρατεία.

Κι άσε την κυρία Ευγενία, να παιδεύεται με ασφαλιστικά

³ «Ο Σταμάτης κι ο Γρηγόρης», 1962, σε σκηνοθεσία Γιώργου Παπακώστα.

μέτρα φτωχομπινέδων και περιπτώσεις αναξιοπαθούντων μπα-
τίρηδων.

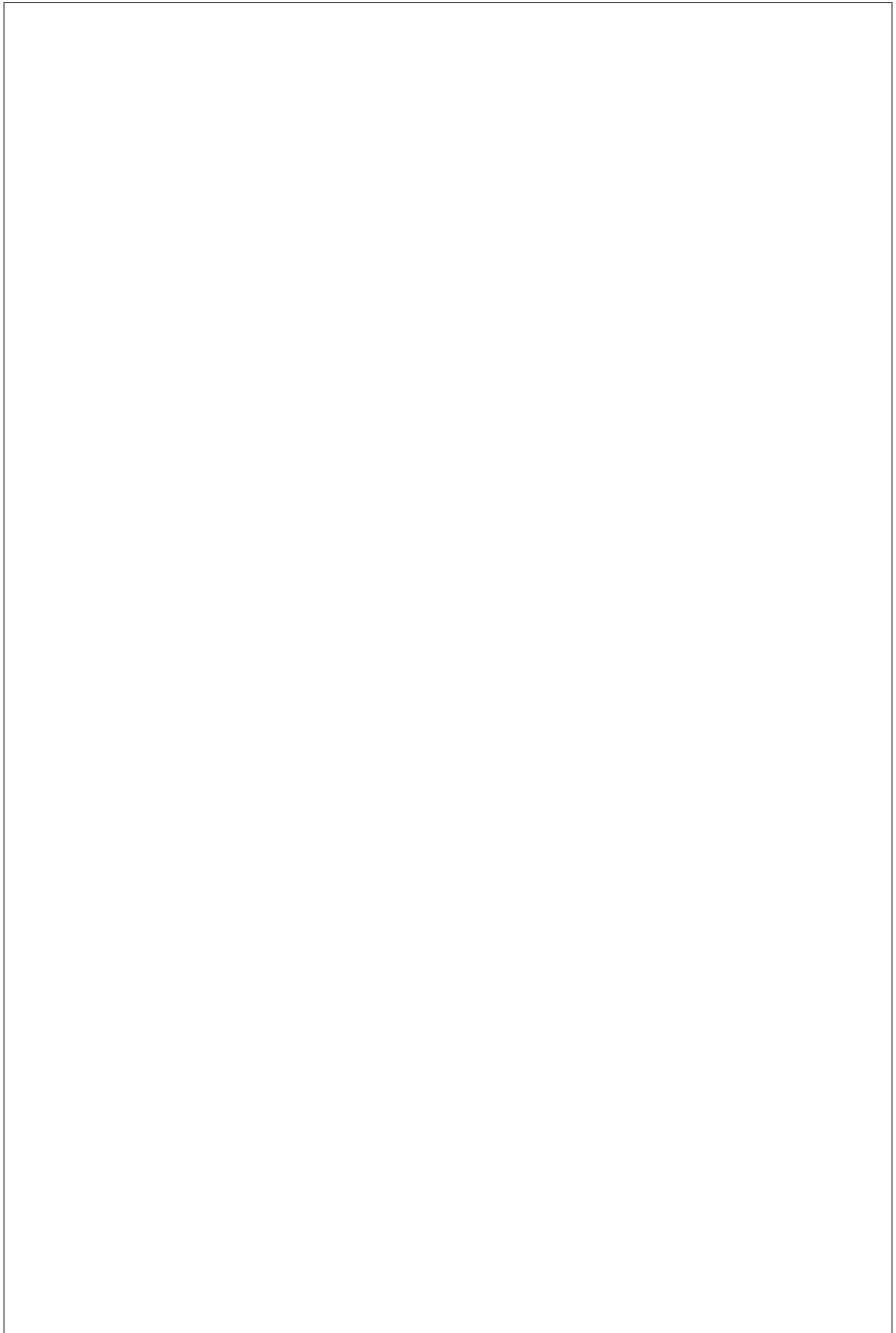
Αυτή η γκαντεμιά του εγκλωβισμού μόνο να μην τύχαινε
κι όλα θα ήταν τέλεια. Αλλά τι λέει η παροιμία; «Κάθε εμπόδιο
για καλό» δεν λέει; Ορίστε, μου δίνεται η ευκαιρία να αναδειχτώ
και να προβληθώ λιβανίζοντας το έργο μας καθώς φυσικά και
τον υπέροχο ποιμένα μας, τον ζαβό Μωϋσή, που σίγουρα θα
μας οδηγήσει σε νέους θριάμβους και σε νέα βολέματα.

Την υγεία μας να 'χουμε μόνο κι όλα τα άλλα γίνονται.

Την κάτσαμε τη βάρκα!

Τάκης Σαμπούκουλας, ετών 38+,
Μπαλαδόρος

Είναι λοιπόν παρατηρημένο. Όταν πάει να γένει το μπαμ και να πιάκεις την καλή... ρίχνει μια στραβή ζαριά ο Θεός κι αντ'ίς για εξάρεις του έρχονται ντόρτια. Αλλά δεν χάνει εκείνος, οι μεγάλοι παίχτες δεν χάνουν ποτές, εσύ χάνεις, γιατί ο Παντοδύναμος εσένα έχει μιζάρει. Όπως γίνηκε τότες, που έπαιζα στον *Κεραυνό Πλατυκάμπου* και με ζήτηξε η *Μποταφόγκο* –στη Βραζιλία μιλάμε– κι ο πρόεδρος είπε: “Όχι, μάγκες. Ο Σαμπούκουλας είναι ο δικός μας Μαραντόνας, να ’ούμ’, το άλφα και το ωμέγα. Άνευ Σαμπούκουλα *Κεραυνός* δεν υπάρχει.” Και μου ’κλεισε το σπίτι, ο μπινές, για ένα τίποτις, για ένα πείσμα μιλάμε. Έτσι γίνηκε και τώρα, με τον πούστικο τον κορωνοϊό, που ήρθε να φέρει τα πάνω-κάτω, σε ούλους, δεν λέω... αλλά εγώ για την πάρτη μου μπορώ να μιλήσω και για την πάρτη μου μιλάω.

Ως γνωστόν, μάγκες, ο μπαλαδόρος, με το που σκάει μύτη στο γήπεδο, με τα τσικό της Αγουλινίτσας μιλάμε, έχει ημερομηνία λήξης –όπως το σαλάμι. Διότι πόσο θα παίζεις, ρε αγόρι μου; Δέκα χρόνια; Δεκαπέντε; Παραπάνω δεν έχει. Κι αν βάλουμε και τ’ απρόοπτα... τραυματισμούς, τιμωρίες και τα ρέστα... χέσε μέσα Πολυχρόνη. Μην κοιτάς που κάτι Μέσιδες και κάτι Ρονάλντοι κολλάνε ακόμα ένσημα σε Σαουδικές Αραβίες κι Αμερικές (μιλάμε για την ξεφτίλα, έτσι;), η φανέλα παίζει εκεί, για να κόψουν εισιτήρια, η παιχτούρα σέρνεται.

Μέχρι τα 32, 33, βία 35, πας, όσο πας, μετά σε πάνε. Είναι η ώρα να πάρεις το καπελάκι σου και να πας στην ευχή του Θεού... “Ωραία περάσαμε, καλά τα κοινομήσαμε... γεια σας και να σας γλέπουμε σπανίως...”. Αλλιώς ταλαιπωριέσαι στις τέσσερις γραμμές του ασβέστη και σε κράζουν τα μούλικά από την κερκίδα «παλτό» και στέλνουν αγωνιστικούς χαιρετισμούς στη

μάννα σου. Αν θες σώνει και καλά γήπεδο, πιάκε δουλειά σαν φυλαρούχας ή –αν υπάρχει μέσον– να πουλάς λεμονάδες και φυστίκια στα σκαλοπάτια, για τίποτις άλλο δεν φτουράς.

Εξόν κι αν λέγεσαι Τάκης Σαμπούκουλας και στα τριανταφεύγα σου πετάς ακόμα σπίθες. Εδώ έχουμε μια εξαίρεση, που όπως όλες οι εξαιρέσεις, επιβεβαιώνει τον κανόνα. Οπότεν έρχεται που λες η πρόταση από την *Αναγέννηση Καρδίτσας*... “Πόσα θες, αγόρι μου, για ένα χρόνο και γλέπουμε;”... “Τόσα!”... “Πάρτα και κάνε παιχνίδι!”... Κι ετοιμάζεις εσύ βαλίτσες για τον Κάμπο... πάλι σου έκατσε η μπίλια στο νούμερο το καλό, κουφάλα!... κι εκεί στ’ αποχαιρετίσματα... νά την η ζαριά η σκάρτη του Μεγάλου άνωθεν που λέγαμε.

Και τώρα τι γίνεται; Τώρα, λέει, αναβάλλονται τα πάντα όλα τα πρωταθλήματα, επ’ αόριστον, σε όλα τα αθλήματα, από τα αντρικά, σαν το δικό μας, μέχρι τα φλώρικα... μπάντμινγκτον και ιστιοπλοΐα. Κι όλοι οι αθλητικοί χώροι, λέει, λουκέτο. Οπότεν προπόνηση γιοκ, εξόν κι αν κάνεις αερόμπικ από τίποτις αρχαίες κασέτες της Τζαΐν Φόντα –που ήτουνε ένα γχομενάκι τσίλικο, πάλαι ποτέ, και γίνηκε μια τσουρόγρια για φτύσιμο τώρα– και να περιμένεις, λέει, πότε θα περάσει η φούρια, ν’ ανοίξουν και πάλι τα γήπεδα και να ’ρθουμε ξανά στα ίσα μας.

Και το ευτύχημα πες που με βρήκε η καραντίνα στην Αθήνα, που είχα έρθει για δουλειές της μάντρας (μεταχειρισμένα ανταλλακτικά με τον Αλέκο τον Μπίχλα στα Φάρσαλα) και βολεύτηκα στης θειάς μου της Ντέπης, που έχει μια σπιταρώνα ατελείωτη στο Φάληρο, αλλιώς θα ήμανε να με κλαίνε οι ρέγγες, σε 35 τετραγωνικά έπαυλη στη Λαμία. Και δεν είναι μόνο ο ύπνος, είναι και το φαΐ και το χαρτζηλίκι μου, όσο να ’ναι, ένεκα που άνευ μπάλα και άνευ μάντρα... από πού; Ο Μωϋσής εμάς, τα παιδιά ενός κατώτερου θεού, δεν μας υπολόγισε. Ή πάλι μπορεί να νομίζει ότι όλοι, όσοι κλωτσάμε το τόπι, τα κονομάμε σαν τον Εμπαπέ και τον Νεϋμάρ, οπότεν ανάγκη δεν έχουμε καμία. Τι να του πεις; Ότι ολόκληρος Σαμπούκουλας, ο επωνομαζόμενος και «Γύπας των Γηπέδων», παίρνει πριμ μεταγραφής δύομιση χιλιάρικα και μισθό μια τραχοσαρού το μήνα –όταν παίζει; Θα το πιστέψει ο παμπλούσιος; Δεν θα το πιστέψει, όσο άσχετος και να ’ναι με το άθλημα, και θα ’χει δίκιο.

Είναι ζούγκλα εκεί έξω για μας, τα παραμελημένα ταλέντα, κύριε, κι αυτή είναι η πικρή αλήθεια.

Θα μου πεις “Ρε Τάκαρε, ολόκληρη καριέρα είχες... από 15 χρονώ τσικό το κλωτσάς το τόπι –με μαεστρία–, ολόκληρη την επικράτεια γύρισες, από Καλαμάτα μέχρι Οδυσσέα Κορδελιού μιλάμε... μέχρι Γάμμα Εθνική έπαιξες, ρε γίγαντα!... Πέντε φράγκα δεν μπόρεσες να βάνεις στην μπάντα για μια ώρα ανάγκης;”. Και θα σου πω κι εγώ, φιλάρα, ότι ή άσχετος είσαι ή μούχλας ή και τα δυο. Καθόσον το χρήμα έρχεται και παέρχεται, πλην όμως η δόξα μένει. Κι όταν είσαι πιτσιρικάς και τα κονομάς, όμορφα κι ωραία, δεν τα βάνεις στο σεντούκι, για τα γεροντάματα, τα κάνεις αμαξάρες και γχομενάρες και τ’ ακουμπάς κανονικά σε μπουζούκια και κωλάδικα. Μια ζωή την έχουμε, ρε τσίφτη, κι όταν σου σωθεί αυτή δεν έχει άλλη, πώς θα το κάνουμε; Ο κονομών και ξοδεύων, που λέει και το ρητό. Δεν θα πάρεις τίποτις μαζί, το τελευταίο γήπεδο που θα παίζεις είναι 1x2 και με το που θα σφυρίξει λήξη το κοράκι δεν έχει παράταση, αυτό ήτουνε και τέρμα.

Δεν λες καλά που ανοίξαμε εκείνη τη μάντρα με τον Αλέκο τον Μπίχλα και γένεται νταραβέρι; Μεταχειρισμένα ανταλλακτικά, μάγκα μου. Τι θες και δεν το βρίσκεις; Από πόμολα στις πόρτες μέχρι τσιμούχες και δισκόφρενα, μέχρι τα πάντα όλα. Η φτήνια τρώει τον παρά. Και άνευ γραφειοκρατικές αηδίες και συνεταρισμούς με τον νταβατζή-Εφορία. Προμηθευτές κάτι παιδάκια περπατημένα, Αλβανά –πού τα βρίσκουν εμάς λόγος δεν μας πέφτει. Και η ξήγα μπεσαλίδικη και τσίλικη, η δουλειά να γένεται όμορφα κι ωραία... “Έχω κάτι από Μερσεντέ” σου λέει. “Φέρτα” του λες. “Πόσο κάνει, ρε μάγκα;”... “Τόσα” σου λέει. “Πάρτα” του λες κι όλοι φχαριστημένοι. Ένας Βασίλης το κονέ, εδώ στην Αθήνα, επώνυμα δεν ξέρουμε και δεν ρωτάμε... τι ειμάστενε, ληξιαρχείο ειμάστενε;... Κηπουρός, λέει, ο τυπάκος, σ’ έναν φραγκάτο. Όμορφα! Για να τον δω ήρθα ενταύθα και μας έπιακε η καραντίνα.

—Αδερφέ, μου λέει, κάθε εμπόδιο για καλό. Μη στεναχωρεύεσαι. Τώρα που είναι όλοι μαντρωμένοι η δουλειά γένεται πιο εύκολα. Είναι ο άλλος παρκαρισμένος απόξω από το σπίτι του, κοιτάει το όχημα απ’ το παράθυρο... όλα εντάξει... και δεν του περνάει απ’ το μυαλό ότι του έχει μείνει μόνο το απόξω, καθόσον τα συνεργεία τα δικά μας δουλεύουν (αόρατα και νυχο-

ποδητί) νύχτα-μέρα. Εγώ τις παραγγελίες θα στις στέλνω κανονικά. Πάνε κι έρχονται τα φορτηγά σ' όλη την Ελλάδα. Ούτε η «Coca-Cola» να ήμασταν! Με το που θα μας αμολήσουν ξανά, πρώτα ο Θεός, εσένα η μάντρα σου θα είναι φουλαρισμένη με εμπόρευμα και θα κάνει χρυσές δουλειές. Μιλάω σωστά;

—Το Ευαγγέλιο, αδερφέ, του λέω εγώ. Και μακάρι όλα τα Αλβανά να ήσαντε μπεσαλίδικα σαν ελόου σας.

—Μας αδικεί η προκατάληψη του κόσμου, αδερφέ, μου λέει ο Βασίλης. Μας κόλλησαν τη ρετσινιά του μαφιόζου, ενώ εμείς ειμάστενε τίμιοι βιοπαλαιστές. Έχει εσύ κανένα παράπονο, για παράδειγμα;

—Θα πέσει φωτιά να μας κάψει, αν πω ότι έχω, ρε Βασίλη, του λέω. Η συνεργασία μας είναι άψογη —σαν μπενάλτυ του Ολυμπιακού ένα πράμα!

Έτσι, βάλαμε με τον Αλέκο ό,τι αποθεματικό είχαμε στην τράπεζα και φουλάρουμε το μαγαζί στο εμπόρευμα, καθόσον πέσαμε στην ευκαιρία, πλην όμως μείναμε στον άσσο και τώρα περιμένουμε πότε θα σφυρίξει ο διαιτητής την έναρξη ξανά, να παίζουμε μπαλίτσα —εντός κι εκτός γηπέδων.

Είπαμε, τη θεία Ντέπη ο Θεός την έστειλε, αλλιώς θα λέγαμε το ψωμί ψωμάκι.

Η οποία θεία Ντέπη κρατιέται πολύ καλά και οι δουλειές της πάνε πρίμα, παρά την κορώνα. Όλη μέρα με το κινητό στο χέρι βρίσκεται και διεκπεραιώνει. Τι; Θα σας γελάσω. Αποκλειστικές νοσοκόμες λέει η ίδια —ίσως και λίγο λαθραίες, δεν ξέρω.

—Τόσοι πολλοί άρρωστοι, βρε θειά;! της λέω εγώ απορώντας. Καλά λένε λοιπόν για την πανδημία, ε;

—Δόξα σοι ο Θεός να λέμε, αγόρι μου, μου λέει αυτή. Πάντα τέτοια να 'χουμε, να πορευόμαστε αξιοπρεπώς στην κοινωνία. Λειτουργήμα επιτελούμε, μη νομίζεις...

—Και βγαίνει μεροκάματο έτσι, βρε θειά; απορώ εγώ, γιατί πόσα ποσοστά να πάρεις από μια νοσοκόμα πια, δεν μαναντζάρεις και τον Μέσι, έτσι;

—Ε, κουτσά-στραβά κάτι βγαίνει, παιδάκι μου, μου λέει αυτή. Πέσαμε στην πανδημία, δεν λες, και πήρε πάνω του το

λειτουργήμα, γιατί κάτω από φυσιολογικές συνθήκες τι να σου πω... μεγάλη κρίση! Η κάθε μια που έχει έτσι ένα κάπως ωραίο κωλαράκι πάει και παρασταίνει τη... νοσοκόμα. Αμ δεν είναι έτσι... ο πελάτης... ο ασθενής εννοώ... έχει τα χούγια του κι αν δεν ξέρεις πώς να τα ικανοποιήσεις —με το αζημίωτο εννοείται— να αρχίσεις τα «μη» και τα «όχι», τα «δεν κάνει» και τα «ντρέπομαι» τον χάνεις τον μουστερή. Εδώ χρειάζεται επιστήμη κι επαγγελματισμός. Μαστίγιο και καρότο, δεν έχεις ακούσει που λένε;

—Δύσκολη δουλειά, ε θειά;

—Η δυσκολότερη, παιδάκι μου. Και δεν είναι μόνο αυτό... Πρέπει να 'χεις το νου σου, γιατί βλέπεις μας κυνηγάνε και οι μπάτσοι.

—Οι μπάτσοι γιατί, θειά; Νοσοκόμες είναι τα κορίτσια, δεν είναι τίποτις καλντεριμιτζούδες.

—Αυτό λέω κι εγώ, πασάκα μ', αλλά ποιος μ' ακούει; Εμάς τους φτωχούς βιοπαλαιστές κυνηγάνε για τα μαύρα, τους μεγάλους τους αφήνουν ν' αλωνίζουν.

—Μην δει ο φτωχός άσπρη μέρα, θειά!

—Άτιμη κενωνία, ανηψιέ μ'! Άτιμη και μπαμπέσα!

Και να δεις πόσο πιο άτιμη θα γένει αν τραβήξει σε μάκρος αυτή εδώ η συφορά και σφίξουν τα γάλατα! Που βγαίνει ο άλλος, ο λέχρος, που δεν μπορεί να πει το «ρο», και μας πουλάει το παραμύθι ότι κάθε εμπόδιο για καλό κι έτσι, και νά η ευκαιρία, να γένουμε κι εμείς Ευρωπαίοι και να δουλεύουμε, λέει, από το σπίτι κι όλα ωραία και καλά!... Κι εντάξει, ρε μεγάλε, τα τυπάκια με τους κομπιούτορες και τις τηλεδιασκέψεις, που θα 'ναι αραχτά στην πολυθρόνα και θα κοροϊδεύουν τους πεθαμένους με τη δήθεν «τηλεργασία»... Εμείς, μπορείς να μας πεις, ρε μεγάλε, πώς θα το κάνουμε αυτό; Θα κλωτσάμε το τόπι στο σαλόνι της θειάς Ντέπης και θα απεκρούει ο αίλουρος ο Γιαταγάνας, στο Αγρίνιο, με τον ρέφερη να εξετάζει από την Πλαταμώννα αν υπάρχει οφσάϊντ ή αν ο καναπές της θειάς μας κάλυπτε επαρκώς; Κι ο Μήτσουλας, από το συνεργείο, θα παραγγέλνει το ανταλλακτικό από τη μάντρα και θα το αλλάζει στο τρακτέρ εικονικά στον κομπιούτορα;

Θα μου πεις, εμάς τι μας νοιάζει; Εμείς θα φτιάξουμε τον

κόσμο τον ξεφτίλα; Εδώ απέτυχαν όλα τα μεγάλα κεφάλια... Δεν μας νοιάζει, ρε μάγκα μου, αλλά έτσι, για το γαμώτο! Μη μας δουλεύουν τα λαμόγια και λέμε και φχαριστώ από πάνω, αντί να τους ρίξουμε πέντε φάσκελα και να πάμε παραπέρα.

Καπάκι σκάει τηλεφώνημα από Θανάση.

Τι εστί Θανάσης; Θανάσης εστί αδερφός, ξηγημένος και τσίλικος και μανατζαρέος, για κάτι παιδάκια που το κατέχουν το τόπι (κι αδικήθηκαν), όπως ελόου μου.

—Τάχαρε, μου λέει. Τα νέα δεν είναι καλά.

—Για νέο μου το λες; του κάνω. Δεν γλέπω εγώ ειδήσεις;

—Δεν λέω γι' αυτό, μου λέει. Ποιος τις (μπιπ) τις ειδήσεις! Για τα δικά μας λέω.

Με ζώσανε εμένα τα φίδια τώρα.

—Τι τρέχει, ρε Θανάση; τον ρωτάω μαγκωμένος.

—Η μεταγραφή..., μου λέει αυτός. Άκυρη.

Αμ το 'χα δει εγώ το όνειρο, δεν το 'δα; Ρέφερης με ροζ, να παίζει κλαρίνο αντί για σφουρίχτρα δεν είναι καλά μαντάτα.

—Τι άκυρη, ρε Θανάση; του κάνω. Δεν δώκαμε τα χέρια; Δεν βάναμε υπογραφές;

—Βάναμε, μου λέει ο Θανάσης. Αλλά σε προσύμφωνο. Θυμάσαι που έλειπε ο πρόεδρος και θα 'ρχόταν μετά, να φτιάξουμε τα συμβόλαια; Ε, αποκλείστηκε στη Μύκονο ο άνθρωπος... και καταλαβαίνεις...

—Τι καταλαβαίνω, ρε Θανάση;

—Μύκονο είπαμε, ρε Τάκη, δεν είπαμε Αιδηψό. Άλλα τα κόζα εκεί... Είχε έξοδα ο άνθρωπος... Ως εκ τούτου αποφάσισε να ακυρώσει όλες τις μεταγραφές στην ομάδα.

—Ως εκ τούτου;...

—Ως εκ τούτου, ξέχνα την την Καρδίτσα, φιλάρα.

—Καλύτερα να μου 'λεγες ότι πέθανε η μάνα μου, ρε Θανάση, του λέω, σαν άλλος Ξανθόπουλος.

—Την κυρ-Κούλα τη χάσαμε κάτι χρόνους τώρα, Τάκη, μου υπενθυμίζει ο Θανάσης. Δεν γένεται να την ξαναχάσουμε.

—Και τώρα τι γίνεται, ρε Θανάση;

—Μα γι' αυτό υπάρχει ο φίλος σου ο Θανάσης, για να σε φροντίζει, μου λέει ο Θανάσης. Μπορεί να έχουν κλείσει τα πάντα και να ειμάστενε φυλακωμένοι, σαν τους ποντικούς, αλλά όλα εξακολουθούν να λειτουργούν υπογείως, διότι υπάρχει και αύριο, μην το ξεχνάμε, και το αύριο μας ανήκει, δικέ μου.

—Παναπεί;...

—Μου γίνηκε μια χρούση περί το άτομο σου. Αν πεις το ναι —που θα το πεις, γιατί δεν είσαι κοροϊδο— υπογράφεις πάραυτα —διαδικτυακώς εννοείται— και κάνουμε παιχνίδι.

—Πού, ρε Θανάση;

—Θύελλα Τσαριτσάνης! Ομαδάρα, με παιχτούρες και διοικησάρα. Ένα θα σου πω... προπονητής της είναι Ο Μπάμπης ο Τσιγαρίδας, ο Μουρίνιο του Κάμπου!

—Ρε Θανάση...

—Δεν θέλω ευχαριστίες. Το καθήκον μου!

—Από τη Μποταφόγκο στη Θύελλα Τσαριτσάνης, ρε Θανάση;!...

—Τα πράματα είναι στρομόκωλα, φιλαράκι. Τα ξέρεις, δεν τα ξέρεις; Κάνουμε το σταυρό μας και τρουπώνουμε όπου βρούμε. Μετά... γλέπουμε.

—Πότε μετά, ρε Θανάση; Το μετά το δικό μου έχει πατερίτσες.

—Δεν έχεις ανάγκη εσύ, είσαι σκύλος! Για άλλα πέντε χρόνια άνετα θα αλωνίζεις στα γήπεδα.

—Κι από μπαγιόκο;

—Ε, εντάξει... Ο πρόεδρος δεν είναι κάνας Μαρινάκης, έτσι; Αλλά τον τρόπο του τον έχει κι έχει και καψούρα με την ομάδα. Μας ρίχνει ένα πεντακοσάρι κολλαριστό με την υπογραφή κι ένα πενηντάρικο σε κάθε παιχνίδι. Μια χαρά. Προσωρινώς λέμε.

—Ξοδεύεται, ρε Θανάση, του λέω. Πες του να κάνει κράτει, μην χρεοκοπήσει ο άνθρωπος...

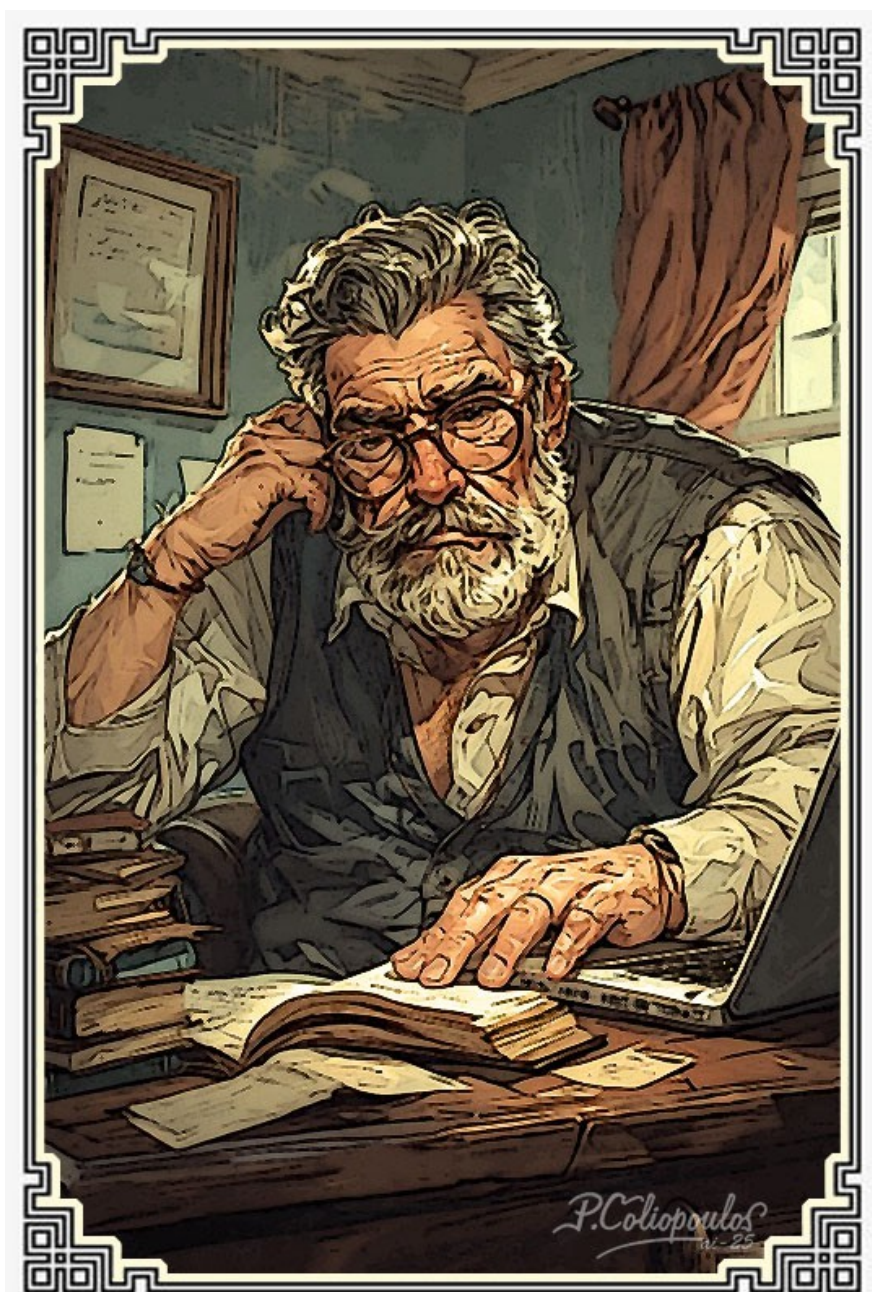
Τώρα, για να πω την αμαρτία μου, το σκέφτομαι. Δεν είπα

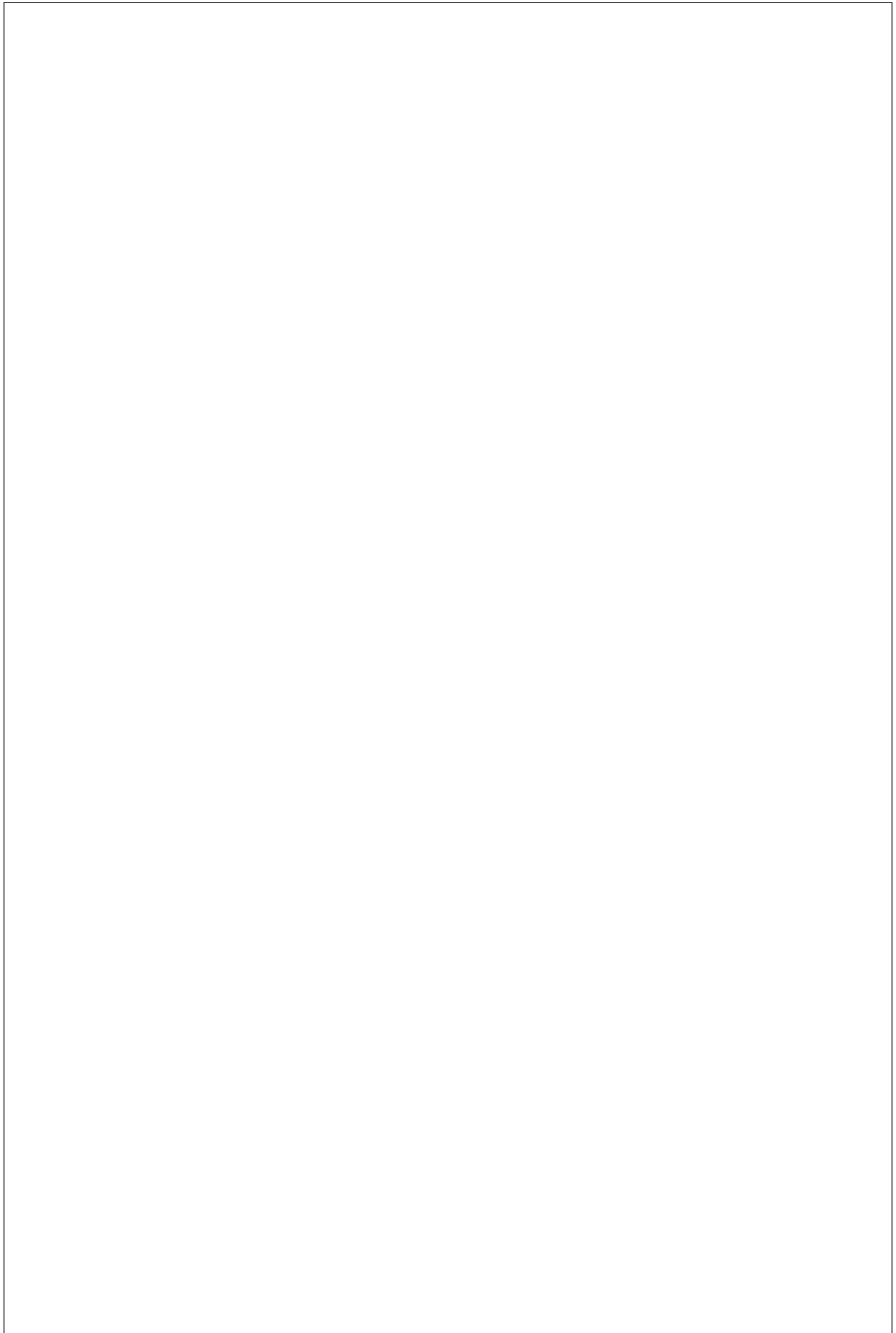
το ναι ακόμα, μην μας περάσουν για λιγούρια, αλλά τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια.

Να τελειώσει μόνο αυτή η κλεισούρα, γιατί δεν αντέχεται άλλο, ρε γαμώτη μου, να παρακολουθώ πρωτάθλημα Ταϊλάνδης, Καμπότζης και Φιλιππίνων όλη μέρα.

Τώρα στα γεράματα...

Να είσαι συγγραφέας διανοούμενος στην Ελλάδα είναι σαν να πουλάς πάγο στους Εσχιμώους και άμμο στους φελάχους της Σαχάρας. Ξέρω τι λέω. Είμαι παθός και μαθός.

Μέχρι πριν από δυο χρόνια προσπαθούσα, σαν άλλος Αλβέρτος Σβάϊτσερ του πνεύματος, να εκπολιτίσω, όσο αυτό ήταν εφικτό, τους άγριους (κι αγράμματους) ιθαγενείς αυτού του έρμου τόπου, φευ εις μάτην. Τα άπειρα κείμενα μου, πεζογραφήματα σπανίας λογοτεχνικής αξίας, δοκίμια περισπούδαστα, βιογραφίες μεγάλων του παρελθόντος, όπως του Βικέλα και του Βράϊλα-Αρμένη, ποιήματα νομπελικού επιπέδου και άλλα, δημοσιευμένα σε όλα τα έγκυρα λογοτεχνικά περιοδικά, όχι μόνο της πρωτεύουσας, αλλά και της ξεχασμένης απ' όλους επαρχίας, όπως π.χ. στον «Πόρφυρα» της Κέρκυρας και τα «Φιλολογικά Ανάλεκτα» της Αγουλινίτσας. Δεν μπόρεσαν καν να ρυτιδιάσουν τα λιμνάζοντα ύδατα της εγχώριας διανόησης.

Δυο αριστουργήματα της παγκόσμιας τολμώ να πω μυθιστοριογραφίας, το «Τραίνο που δεν σφύριξε στον σταθμό του Λεβερκούζεν» και «Η ομίχλη δεν φεύγει ποτέ από τον Πλατύκαμπο» εκδόθηκαν, με χίλια ζόρια, από τον Κερασιώτη και πήγαν άπατα, διότι δεν έτυχαν της παραμικρής προβολής. Γιατί; Μα είναι προφανές. Οι σκοτεινοί κύκλοι του λεγομένου «πνευματικού» κατεστημένου φρόντισαν να τα σαμποτάρουν.

Το ξέρω, δεν είμαι ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος των μεγάλων που αναγνωρίζονται μετά θάνατος, αλλά ο σκοπός είναι να δούμε τι κάνουμε σ' αυτήν εδώ τη ζωή, ενόσω αναπνέουμε και δημιουργούμε. Και στη ζωή αυτή φυτοζωούμε. Αν δεν υπήρχαν οι μεταφράσεις και η επιμέλεια εκδόσεων στον Κερα-

σιώτη θα είχαμε προ πολλού απονθάνει από ασитία ή ακόμα χειρότερα θα είχαμε καταντήσει ντελιβεράδες ή νυχτοφύλακες, όπως τόσοι και τόσοι αγνοημένοι καλλιτέχνες.

Πήρα το τελευταίο μου χειρόγραφο, ένα έπος 312 σελίδων, με τίτλο «Οι Γέφυρες του Βόλγα» στον φίλο (και σωτήρα μου τρόπον τινά, λόγω των μεταφράσεων και της επιμέλειας που με βάνει να του κάνω) Κερασιώτη. Πρόκειται, με κάθε μετριοφροσύνη, για ένα αριστούργημα της παγκόσμιας λογοτεχνίας, αντάξιο ενός Ντοστογιέφσκυ, ενός Τολστόϊ, ενός Γκόγκολ, στα καλύτερα τους (εξ' ου κι ο πιασάρικος τίτλος). Αναφέρεται, εν συντομία, για να πάρετε μια ιδέα, σε έναν Ρώσο ολιγάρχη, που πρέπει να φύγει από την Ελλάδα εσπευσμένως, γιατί τον κυνηγάνε μαφιόζοι και πολιτικοί αντίπαλοι, πλην όμως φοβάται το αεροπλάνο και δεν εμπιστεύεται να ταξιδέψει με το αυτοκίνητο του, μήπως και ο σωφέρ έχει εξαγοραστεί από τους κακούς. Οπότε αγκαζάρει ένα ταξιτζή, τον Ελπήνορα, να τον πάει κούρσα στη Μόσχα. Καθ' οδόν οι δυο τους ανταλλάσσουν ιστορίες από τη ζωή τους και συνδέονται με μια ειλικρινή και έντιμη φιλία. Και γαμώ τις υποθέσεις, ε;

—Τι 'ναι αυτό, ρε Ιορδάνη; μου κάνει ο Κερασιώτης.

—Το καινούργιο μου έπος, τον πληροφορώ. Διάβασε το και θα σου φύγει ο τάκος.

Σήκωσε τα μάτια στο ταβάνι ο παραδόπιστος και φραγκοφονιάς εκδότης.

—Πάλι τα ίδια, ρε Ιορδάνη; μου λέει. Γιατί παιδεύεσαι, ρε αγόρι μου, τζάμπα και βερεσέ; Ξέρεις πόσα πουλήσαμε από τα προηγούμενα δύο; Τριανταπέντε σύνολο. Πόσα όβολα έλαβες εσύ; Μηδέν. Πόσο κέρδος είχα εγώ; Ένα πέος!

—Τούτο εδώ θα πουλήσει ανηλεώς, του λέω. Σε διαβεβαιώ.

—Πίτσες μπλε,⁴ μου λέει αυτός, που τυγχάνει, ως γνωστόν, ιδιαζόντως αθυρόστομος. Ποιος διαβάζει την σήμερον ημέρα σοβαρή λογοτεχνία στην Ελλάδα, ρε Ιορδάνη; Θα σου πω εγώ... Κανένας! Γράψε κάνα αστυνομικό ή ακόμα καλύτερα κάνα θηλυκό και το ξανασυζητάμε.

—Τι θηλυκό; απόρησα εγώ, γιατί δεν είχα ξανακούσει αυτό το είδος.

⁴ Δεν το είπε έτσι, αλλά αδυνατώ να επαναλάβω την χυδαία λαϊκή έκφραση. Δεν συνάδει με την ανατροφή που έλαβα.

Αναστέναξε ο αγιογδύτης.

—Μπαίνεις σ' ένα βιβλιοπωλείο, μου λέει. Τι βλέπεις στους πάγκους;

—Βιβλία.

—Ναι, αλλά τι βιβλία; Εννιά στα δέκα είναι γραμμένα από κυράτσες για κυράτσες. Γυναικείο δράμα, αισθηματικές τραγωδίες —με αίσιο τέλος—, μπουρδουκλωμένα γκομενικά, «me too» καταστάσεις... τέτοια. Θηλυκού ενδιαφέροντος. Αποκλειστικά. Και ξέρεις γιατί; Διότι οι άντρες δεν διαβάζουν. Έχουν ξαμοληθεί να βγάλουν φράγκα, να επιβιώσουν στον σκάρτο κόσμο που ζούμε, και για να ξεδώσουν έχουν το γήπεδο, τα κωλάδικα και τα μπουζούκια. Μόνο τα θήλεα έχουν χρόνο για διάβασμα. Και τι θέλουν να διαβάσουν; σε ερωτώ... Αυτά που τα απασχολούν. Για τον γκόμενο που δεν βρίσκουν, για τον γκόμενο που τις έφτυσε, για τον γκόμενο που τις παράτησε, για τον γκόμενο που θα 'ρθει... τέτοια. Κατάλαβες τώρα;

—Μα αυτά είναι για μπάτσες! διαμαρτύρομαι εγώ. Μόνο λογοτεχνία δεν είναι!

—Χέστηκε η πελάτισσα για λογοτεχνία, μου λέει ο περπατημένος. Εκείνο που θέλει αυτή είναι φθηνή ψυχανάλυση. Να ταυτιστεί με την ηρωίδα. Να πει... “Αφού αυτό που συνέβη στην Ελεωνόρα, που τυγχάνει γκομενάρα, επιτυχημένη επιχειρηματίας και με επτά διπλώματα, πώς να μην συμβεί σε μένα; Αλλά τι περιμένεις... όλοι οι άντρηδοι είναι γουρούνια.”. Γι' αυτό σου λέω...

—Τι μου λες;

—Σου λέω καλά δεν είσαι με τις μεταφράσεις και την επιμέλεια; Τι θες και παιδεύεσαι με γέφυρες του Βόλγα και φύλλους στ' άχερα; Ποιος θα τα διαβάσει αυτά; Θες λογοτεχνία; Άλλαξε τροπάριο και κάτσε να γράψεις σαν τη Χρυσήδα... μπουρδες γυναικείες, προς τέρψη αγάμητων νοικοκυράδων... Εκεί να δεις νούμερα πωλήσεων! Να μην προκάνουμε να τυπώνουμε.

—Να γράψω σκουπίδια δηλαδή;

—Ναι, για. Κι όχι με τ' όνομα σου. Γιατί αν δουν στο εξώφυλλο οι κυράτσες άντρα συγγραφέα σιγά μην το πάρουν. Να βρεις ένα εξεζητημένο γυναικείο... πώς βρήκε η Χρυσήδα

που λέγαμε;... κι ένα διπλόκαννο επώνυμο, που να παραπέμπει κατά προτίμηση σε βυζαντινούς αυτοκράτορες... θα φτιάξουμε κι ένα αισθαντικό εξώφυλλο, για μπάτσες, κοτσάρουμε κι έναν τίτλο τριαλαρί-τριαλαρό και είσαι έτοιμος.

—Τώρα... σοβαρά;

—Σοβαρότατα. Ορίστε, σου έχω εδώ και τέσσερα-πέντε κορυφαία αριστουργήματα κυράδων, που τα σπάνε, να πάρεις μυρωδιά από στυλ και νοοτροπία... μελέτησε τα... κι εδώ είμαστε πάλι.

Δεν ξέρω γιατί τον άκουσα τον κατσαπλιά των εκδόσεων, αλλά τον άκουσα. Κάθισα να διαβάσω τα αισθαντικά «θηλυκά» και... μου 'φυγε ο τάκος! Αν αυτό είναι λογοτεχνία τότε εγώ είμαι ο χαμένος ανηψιός του Χεμίνγκουαιη! Αλλά μου είχε μπει η περιέργεια. Κάθισα κάτω το λοιπόν και στρώθηκα στη δουλειά. Σε δυο βδομάδες μέσα είχα ξεπετάξει τρακόσιες σελίδες παπαριές.

Όπου η πτωχή πλην τιμία Ελβίρα σαγηνεύεται από τον αδίστακτο πλην αισθηματία πλούσιο γόνο μεγάλης οικογενείας εφοπλιστών Φοίβο, ο οποίος όμως σαγηνεύεται από την επίσης αδίστακτη μητριά της Ελβίρας, Αναλίζα, και ακολουθούν γεγονότα για αγρίους κονίκλους, πλην στο τέλος επιστρέφει ο άτακτος στην Ελβίρα ενώ η μητριά κατηγορείται για διασπάθιση δημοσίου χρήματος και εγκλείεται στις φυλακές διαβίου. Τίτλος: «Οι άγγελοι δακρύζουν κάθε σούρουπο». Συγγραφέψ: η Γιορντάννα Κομνηνού-Τζιμούρη (για να υπάρχει και κάποιος υποδόριος υπαινιγμός συγγένειας).

Το πάω στον Κερασιώτη και σε τρεις μέρες λαβαίνω ενθουσιώδες τηλεφώνημα.

—Αγόρι μου! αναφωνεί. Θα τους πάρουμε τα σώβρακα! Αυτός είσαι! Μπήκες με την πρώτη στο πνεύμα. Δυο παρατηρήσεις μόνο... Τη μητριά κάνε την κανονική μάνα. Πόσες κυράτσες έχουν μητριά; Ενώ όλες έχουν προβλήματα με τις μανάδες τους και θα ταυτιστούν στο πιτς-φουτίλι. Επίσης... μεγάλωσε το. Όσο πιο πολλές σελίδες τόσο πιο καλά. Τουλάχιστον πεντακόσιες να τις κάνεις, αλλιώς οι αναγνώστριες θα νομίσουν ότι τις ξεπετάμε.

—Και τι διάολο να γράψω; απορώ εγώ.

—Παπαριές, έρχεται η απάντηση. Εγώ θα σου πω τι θα γράφεις; Εσύ είσαι η συγγραφέας... χαχαχά! Γιορντάννα Κομνηνού-Τζιμούρη! Πού το βρήκες ρε μπαγάσα; Θα τους πάρουμε τα σώβρακα λέμε! Εξάπαντος.

Το έπος βγήκε τελικά με 548 σελίδες. Ο Κερασιώτης το τύπωσε σε χρόνο ρεκόρ κι από την πρώτη κιόλας βδομάδα τα βιβλιοπωλεία ζητούσαν απεγνωσμένα αναπλήρωση του στοκ.

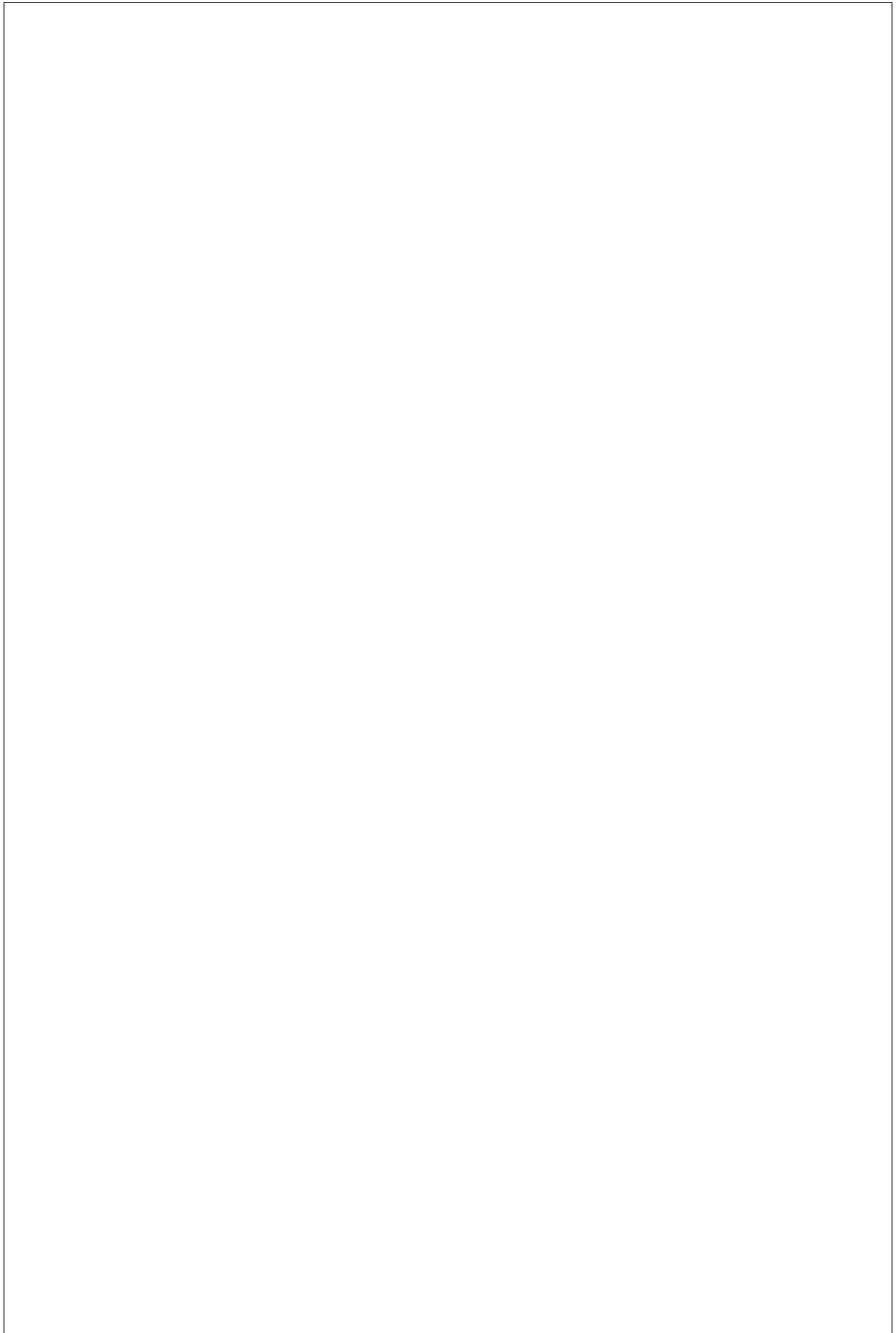
Από κει και πέρα η κατρακύλα δεν είχε πια σταματημό. Σε δυο χρόνια μέσα βγάλαμε άλλα τρία και η Γιορντάννα Κομνηνού-Τζιμούρη φιγουράριζε πλέον στις πάνω-πάνω θέσεις των μπεστ-σέλερ, παρέα με την αφρόκρεμα του είδους. Alea Iacta Est.

Πάνε και οι μεταφράσεις, πάει και η επιμέλεια. Ο Κερασιώτης είχε βρει τον μήνα που τρέφει τους έντεκα και μ' έστρωσε full time στη συγγραφή απίστευτων σκουπιδιών, που όμως πουλούσαν καλύτερα κι από ζεστά ψωμάκια.

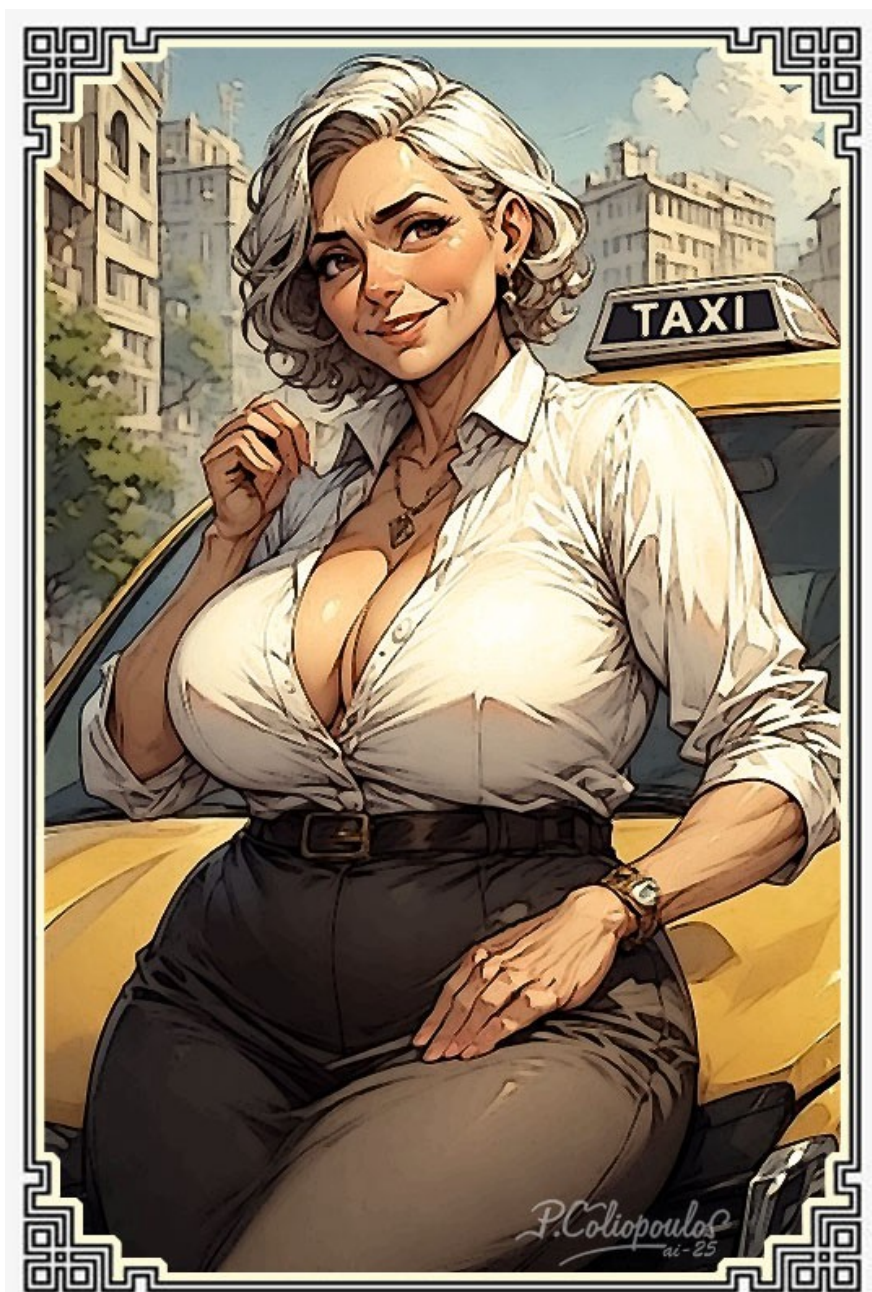
Η επιδημία και η καραντίνα εμένα μου ήρθαν κουτί. Στρώθηκα στο laptop και δημιουργούσα αβέρτα.

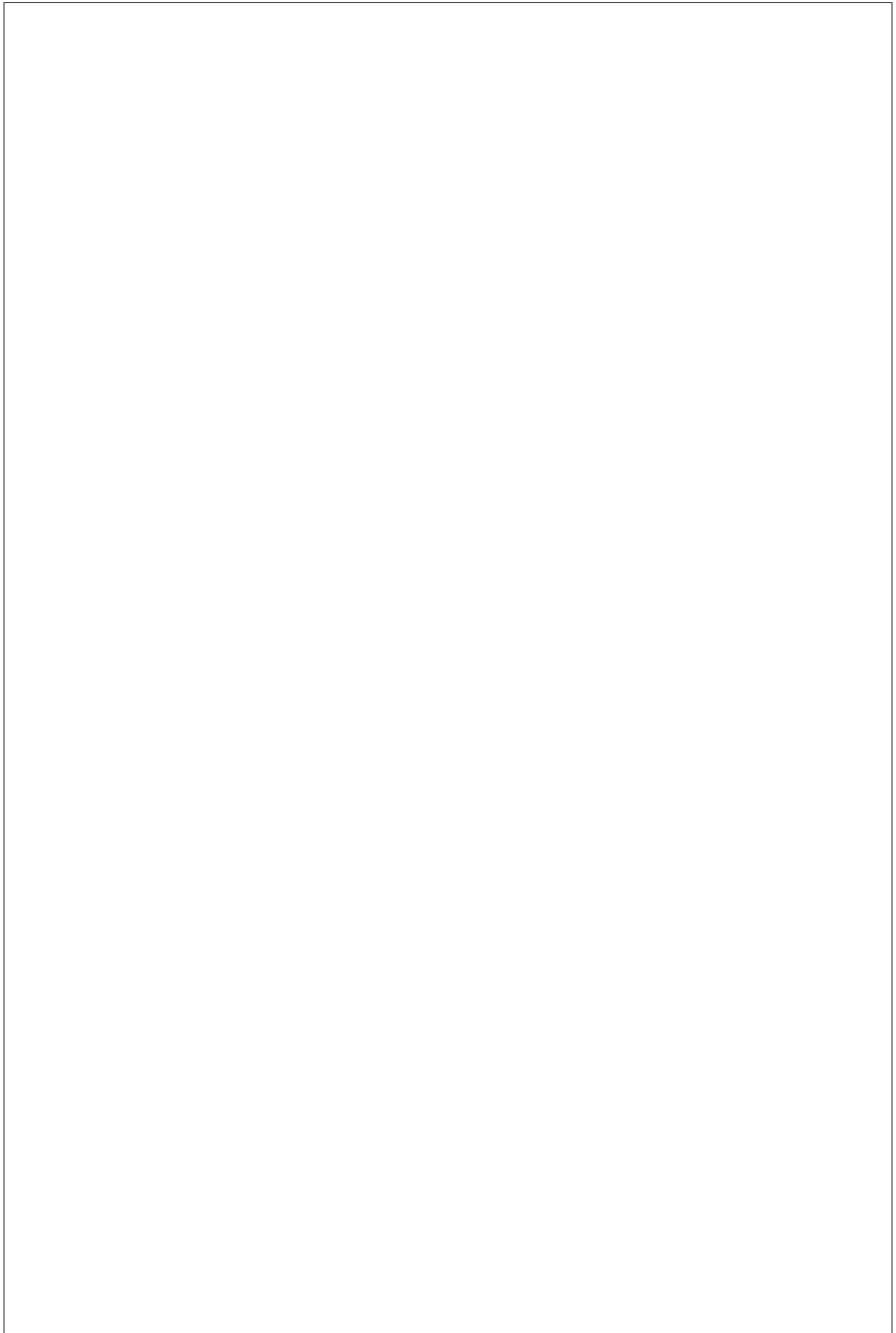
Πρώτη φορά στη ζωή μου βρέθηκα με φράγκα που περίσσευαν. Μόνο και μόνο επειδή τώρα, στα γεράματα, αποφάσισα κι εγώ ν' αλλάξω φύλο –λογοτεχνικώς εννοείται.

Πήγαινε με όπου θέλεις ταξιτζού!

 εν ξέρω τι μου λέτε εσείς, κύριε, για επιδημίες και κορώνες, εγώ τη μόνη κορώνα που γνωρίζω και αναγνωρίζω είναι του βασιλέως και καμιά άλλη. Πώς είπατε; Αν είμαι βασιλικιά; Μάλιστα, κύριε, και βασιλικιά είμαι και δημοκρατικιά κι απ' όλα. Πώς συμβιβάζονται αυτά; Μια χαρά συμβιβάζονται, τι ζόρι τραβάτε εσείς; Τι ήταν ο βασιλεύς; Εγγυητής της δημοκρατίας δεν ήταν; Και ποιος τον έδιωξε από τον τόπο των προγόνων του, θυμόσαστε; Να σας πω εγώ ποιος τον έδιωξε. Η ξεφτιλισμένη η Χούντα τον έδιωξε, γιατί ήταν ο μόνος που έκανε αληθινή αντίσταση, όχι σαν κάτι άλλους, όνομα και μη χωριό, που αντιστάθηκαν, λέει, από Σουηδίες και Καναδάδες κι έχτισαν μετά βιλάρες στην Εκάλη, με δανεικά από τον Παπούλια και τον... Κατσιφάρα!

Πώς είπατε;... αν θυμάμαι τη Φρειδερίκη; Και βέβαια θυμάμαι, κύριε, αν κι εγώ είμαι μικρή, δεν έχω την ηλικία σας. Θυμάμαι που έκανε παιδουπόλεις για τα ορφανά του συμμοριτοπόλεμου και που προίκισε άπορα κορίτσια. Ανακατευόταν λέτε στα πολιτικά κι έδιωξε τον Καραμανλή νύχτα; Εμ, τέτοιος που ήταν καλά του έκανε. Αν ήταν μάγκας ας έμενε, να δει τι εστί βερύκοκο, όχι που την κοπάνισε ως «Τριανταφυλλίδης».

Οι βασιλείς αποτελούν, λέτε, ένα ζοφερό παρελθόν; Ναι, και είδαμε ποιο είναι το χαρωπό παρόν, με όλους αυτούς τους μασκαράδες, που διορίστηκαν «ανώτατοι άρχοντες», λέει... μη χέσω –και συγγνώμη κιόλας. Ανώτατος άρχοντας ο... Κάρολος, η Φιλιππινέζα της Μιμής, κι ο άλλος, ο Βούδας, ο Πάχης! ... Τι να πω και για την κοντοστούπα με τα πατομπούκαλα που μας έφεραν τώρα;

Ορίστε;... Δεν σου αρέσει όπως μιλάω; Ξύδι, παππού, ξύδι και θα περάσει. Τι είπες;... Φασίστω; Εμένα, ρε τσόλι; Κα-

τέβα κάτω, ρε μπινέ, μην σ' αρπάξω στις γρήγορες και με πάνε μέσα για ζωοκτονία. Ξεφτίλα, ε, ξεφτίλα!...

★ ★ ★

Πού πάτε, κυρία μου; Στο Τζάνειο; Πολύ ευχαρίστως. Περάστε μέσα... Έχετε δικό σας άνθρωπο ασθενή, αν δεν είμαι αδιάκριτη; Από πέτρες στη χολή, ε; Και πώς τον δέχτηκαν, αφού μόνο από κορώννα δέχονται τώρα, λέει;... Α, μεσολάβησε δικός σας βουλευτής... Πάλι καλά να λέμε, γιατί έτσι όπως γίναμε άλλο κακό μην μας βρει... Κι εμένα, που με βλέπετε στη βιοπάλη, μη νομίζετε... δεν είναι από καλό. Βασίλισσα με είχε ο συχωρεμένος ο άντρας μου!... ταξιτζής κι αυτός, σε τούτο εδώ το αμάξι... και τον έχασα τζάμπα και βερεσέ... Όχι, όχι από κορωνοϊό... για σκωλικοειδίτη τον πήγα και τέσσερις τον σήκωσαν μετά... πενηνταδύο χρονών παληκάρι! Τι να 'κανα, να φυτοζωούσα με τη σύνταξη χηρείας και να βάνω οδηγό στ' αμάξι; Και πώς θα 'βγαίνα με τα έξοδα; Ανασκουμπώθηκα το λοιπόν και νά 'μαι.

Δεν δείχνω για χήρα λέτε;... Μερσί. Κι εσείς, έτσι που σας βλέπω στον καθρέφτη... με όλο το θάρρος... μπουκιά και συχώριο είστε! Τυχερός ο σύζυγος. Πολύ μεγαλύτερος σας, ε;... Τι μου λέτε; Κι έχει... «δυσκολίες»... Αχ, κυρία μου, τι να σας πω; Σας καταλαβαίνω... κι εγώ στη στέρηση είμαι, μη νομίζετε... Ναι, ναι... είναι βαριά η καλογερική... Τι λέτε... καθόλου δεν με σκοτίζετε. Αλίμονο... αν δεν τα πούμε τα βάσανα μας μεταξύ γυναικών σε ποιον θα τα πούμε; Στον εξομολόγο; ... χαχαχά...

Ξέρετε τι λέω; Τώρα που γνωριστήκαμε μήπως πιούμε κάποτε κι έναν καφέ μαζί, που λέει ο λόγος, να πούμε τον καημό μας, γιατί πολύ σας συμπάθησα... Α, δεν υπάρχει πρόβλημα με την καραντίνα καθόσον εμείς οι ταξιτζήδες κυκλοφοράμε ελεύθερα... έρχομαι σπίτι σας όποτε ευκαιρείτε... Φούλα;... ωραίο όνομα! Εγώ Ερασμία. Της γιαγιάς μου. Από τη Σύρα ήταν, θιος σχωρέστην... Να σου δώκω το κινητό μου, Φούλα... μου κάνεις αναπάντητη... Πού μένεις είπες; Α, εκεί που σε πήρα... Στο νούμερο 15, δεύτερος όροφος... Τέλεια!... Ναι, ναι... κι απόψε ακόμα... μόλις σχολάσω... Κατά τις εννέα είναι καλά;... Φίνα! Θα φέρω και ξηρά τροφή... Κανένας κόπος, μανάρι μου, τι λες τώρα... ξένες είμαστε;

Στο καλό και περαστικά στον άνθρωπό σου (που δεν το βλέπω).

* * *

Συγγνώμη, κύριε, σας πειράζει να βάλω λίγη μουσική;... Όχι, σας βλέπω που διαβάζετε και δεν θέλω να σας ενοχλήσω... Ποιο; «Πάμε όπου θέλεις ταξιτζού»;... χαχαχά... έχετε χιούμορ βλέπω. Το εκτιμώ. Έχω κι εγώ πολύ χιούμορ, μην ακούτε τι λένε για τις γυναίκες... Γειά σου Στράτο με τα ωραία σου!... Μετά θα σας βάλω και τον περιπτερά. Σπανίως μου τυχαίνουν πελάτες με μουσικό κριτήριο. Εμ, ναι, η μουσική είναι μεγάλη υπόθεση, πώς να το κάνουμε!... Μην κοιτάτε που μας κλείσαν τώρα τα μαγαζά και τη βγάζουμε στο ατομικό... Την ακρόαση δηλαδή, μην πάει ο νους σας σε τίποτις πονηρό... χαχαχά... Μα δεν σας είπα;... έχω πολύ χιούμορ, η κουφάλα!

Με όλο το θάρρος δηλαδή... τα χαρτιά που διαβάζετε δικογραφίες είναι; Α, όχι;... Για δικηγόρο σας κόβω... Επιμέλεια εκδόσεων;... Για μυθιστορήματα κι έτσι;... Τι μου λέτε;... Μεγάλη σύμπτωση! Γιατί εμένα που με βλέπετε είμαι πολύ διαβαστερή, κι ας μην το δείχνω. Έχω μελετήσει τα άπαντα μπορώ να σας πω της Λένας Μαντά και της Χρυσήδας Δημούλιδου... Κορυφές! Είναι κι αυτή η άλλη... μια Γιορντάνα Κομνηνού-Τζιμούρη... πολύ την πάω... Τι λέτε;!!! Εσείς κάνετε την επιμέλεια!... Πλάκα μου κάνεις!... Τέτοια σύμπτωση πια! Να της πείτε ότι τυγχάνω θαυμάστρια. Ερασμία Φουσέκη. Κι εγώ, όταν αφήσω το τιμόνι και τη βιοπάλη και συγγράψω τα απομνημονεύματά μου –δεν φαντάζεστε τι έχουν δει εμένα τα μάτια μου κι ακούσει τα αυτιά μου!– στο ίδιο στυλ θα γράφω.

Ε, ρε, κάτι συμπτώσεις! Με όλο το θάρρος δηλαδή... τυγχάνετε παντρεμένος; Α, δεν βρήκατε την κατάλληλη ακόμα, λέτε;... Ε, υπομονή, νεότατος είστε ακόμα... Κι εγώ, μη νομίζετε... χήρα τυγχάνω... Τον άντρα μου τον έχασα σε τροχαίο... θιος σχωρέστον... χαχαχά... ευχαριστώ για το κομπλιμέντο... Ε, όχι και ωραιότητα!... απλά ίσως σαγηνευτική... Είσαστε ένας εσείς!... Ε, ναι, αφού γνωριστήκαμε, και μάλιστα κάτω από τόσο αντίξοες συνθήκες, να ξαναβρεθούμε... Αχ, απόψε δεν μπορώ... έχω κανονίσει να κοιμηθώ στης κολητής μου... αλλά αύριο... ε; Εντάξει, έκλεισε.

Καλή συνέχεια...

Έλα, μωρό... Ναι, ρε κορίτσι μου, στη δουλειά είμαι, πού να 'μαι, στα μπουζούκια;... εδώ, στο ΚΑΤ απέξω, περιμένω πελάτη... όχι, μωρή, από covid, με κατάγμα είναι ο άνθρωπος... ένα γερόντιο... πάει να τον φέρει η κόρη του... Τι;... αν είναι καλή η κόρη;... Άντε πάλι!... Άσε μας, μανάρι μου, κάτω, να κάνουμε τη δουλειά μας... Καλή;... Ναι, ρε, η Πάμε-λα Άντερσον στο πιο σεξουιάρικο... Σάσα, παράτα μας... Τι δεν σου λέω;... Κι άμα σου λέω καταλαβαίνεις εσύ, με το μυαλό που κουβαλάς;... Όχι, ρε βάσανο, μια πατσούρω γεροντοκόρη είναι... ησύχασες τώρα;... Σιγά μην σου στείλω και φωτό!... Όχι, μωρή, δεν υπεκφεύγω... φαντάζεσαι να έβγαζα σέλφι με κάθε πελάτισσα που μπαίνει στο αμάξι;... και τι να τους πω;... συγγνώμη, μαντάμ, αλλά για να καθησυχάσω τη Σάσα, που πάσχει από φαντασία καλπάζουσα...;

Απόψε;... Δεν γένεται... έχω κούρσα για Πάτρα. Ε, όχι, δεν γυρίζω πίσω μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα... Το ξέρω, μάννα μου, ότι τα ξενοδοχεία είναι κλειστά... στο αμάξι θα την πέσω... έχω μαζί το sleeping bang... Εντάξει, θα σου στείλω μόλις φτάκω... Θα σου στείλω είπαμε... Τι να προσέχω, μωρή, οι δρόμοι άδειοι είναι... Α, τα παραπατήματα να προσέχω... Τι να σου πω τώρα, ρε βάσανο... εσένα το μυαλό σου δεν ισιώνει με τίποτις! Έρχονται οι πελάτες... σ' αφήνω... φιλάκια.

Μια στιγμή να σας βοηθήσω, μαντάμ, να τακτοποιήσουμε τον ασθενή... Εσείς από χει κι εγώ από 'δώ... το γύψο προσέχτε... έτσι μπράβο!... Πόσο είναι ο μπαμπάς σας, αν επιτρέπεται;... Ενεήντα πέντε!!! Να τα κατοστήσει... Και κουφός; Καλύτερα, δεν θ' ακούει αυτά που λέμε... χαχαχά... Εσείς καλύτερα καθίστε μπροστά, μαζί μου... να πούμε κιόλα τα δικά μας, ε;... να έχει και ο ασθενής την άπλα του πίσω...

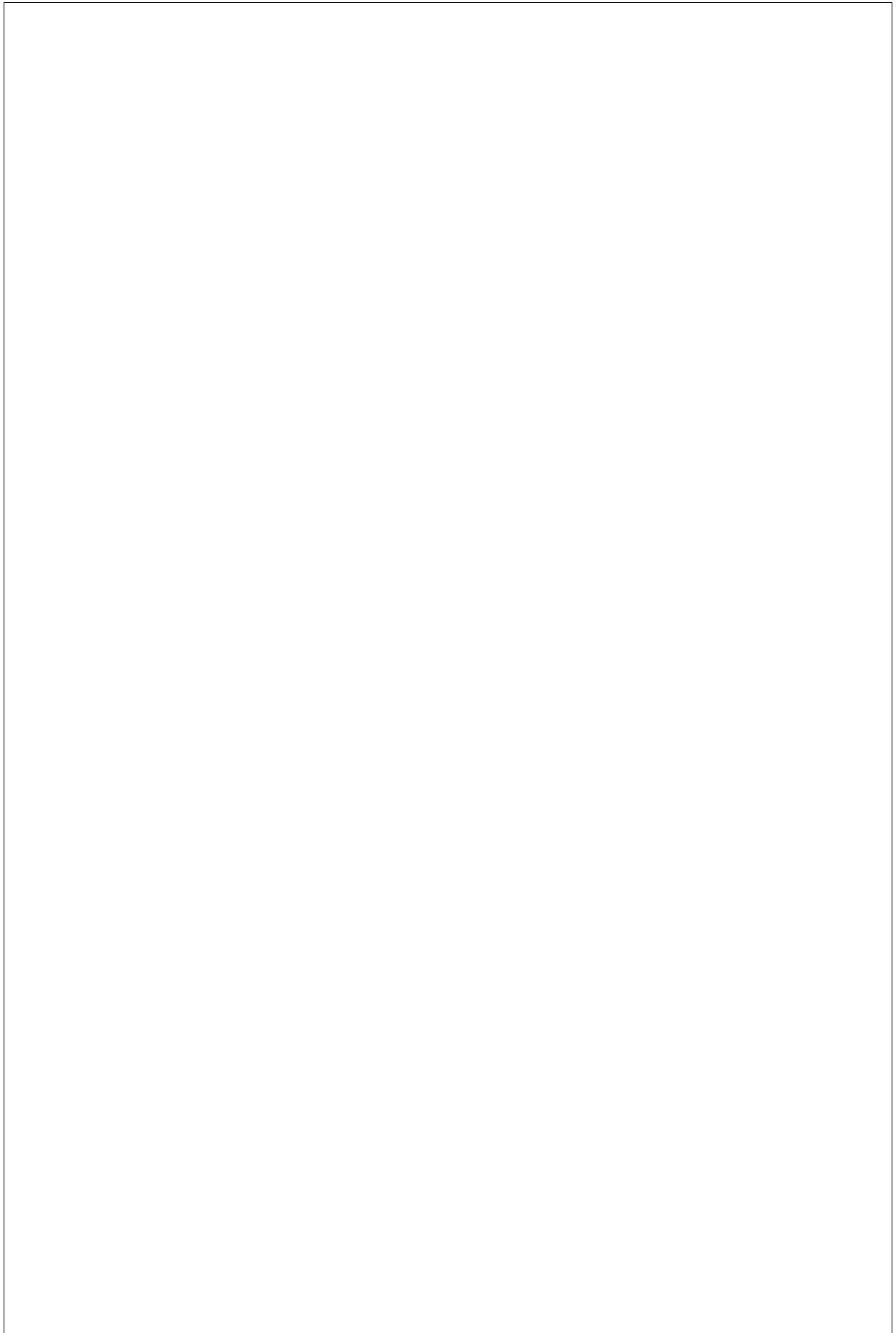
Τι θα τραβάτε κι εσείς όμως... να νταντεύετε γέρο άνθρωπο!... Σας συγχαίρω... Ναι, ξέρω... το καθήκον... αλλά όπως και να 'χει είναι μεγάλο λούκι... Κι εσείς, τόσο νέα και ωραία... α, το σωστό να λέγεται... να σκλαβώνεστε έτσι!... Α, είστε πολύ ευγενής... μερσί. Τι να κάνω... προσπαθώ να διατηρούμαι... όσο μου το επιτρέπει η βιοπάλη βεβαίως... Σούλα;... Χαίρω πολύ, Ερασμία... χαχαχά... πώς τα λέτε!... Όνομα και πράμα, ε; Δεν το είχα σκεφτεί έτσι, αλλά τώρα που το ανα-

φέρετε έχει μια βάση. Εκ του έρωτος, ε;... Τη γιαγιά μου τη λέγαν έτσι... από την Πόλη ήρθαν... πολύ καλή οικογένεια... μην κοιτάς που τώρα εγώ βιοπαλεύω στο τιμόνι για το μεροκάματο. Εσύ νυχού; Ωραίο επάγγελμα! Έχω μια φίλη νυχού, τη Σάσα... ωραίο παιδί, δεν λέω... αλλά ζηλιάρα, άλλο πράμα! ... Και να πεις ότι δίνω δικαιώματα, Σούλα μου!... Εγώ η φουκαριάρα με το ευαγγέλιο στο χέρι, που λέει ο λόγος... σπίτι-δουλειά και δουλειά-σπίτι... Ε, καλά, κάποιες φορές θα το ρίξω κι εγώ έξω, σαν άνθρωπος... προ καραντίνας δηλαδή, γιατί τώρα έχουν κλείσει τα πάντα όλα, οι μίζεροι... Ναι, βρε... τώρα που γνωριστήκαμε να τα πούμε κι από κάπως πιο κοντά... Σπίτι σου;... λόγω του τραυματία... α, έχει και άνοια και δεν καταλαβαίνει Χριστό; Τόσο το καλύτερο!... χαχαχά... Είσαι μία εσύ!... Ναι, μάννα μου... το συντομότερο... Στη βράση κολλάει το σίδερο, που λέει ο λόγος... Απόψε;... Αχ, μανάρι μου... δεν ξέρω... έχω να πάω το αμάξι στο συνεργείο, να τρίψω τσιμούχες... Κλειστά είναι, αλλά ο Νώντας έχει κανονίσει να δουλεύει στη ζούλα... Εξόν κι αν μπορείς αργά... Μπορείς;... Ό,τι ώρα να 'ναι; Μέσα! Έκλεισε το λοιπόν.

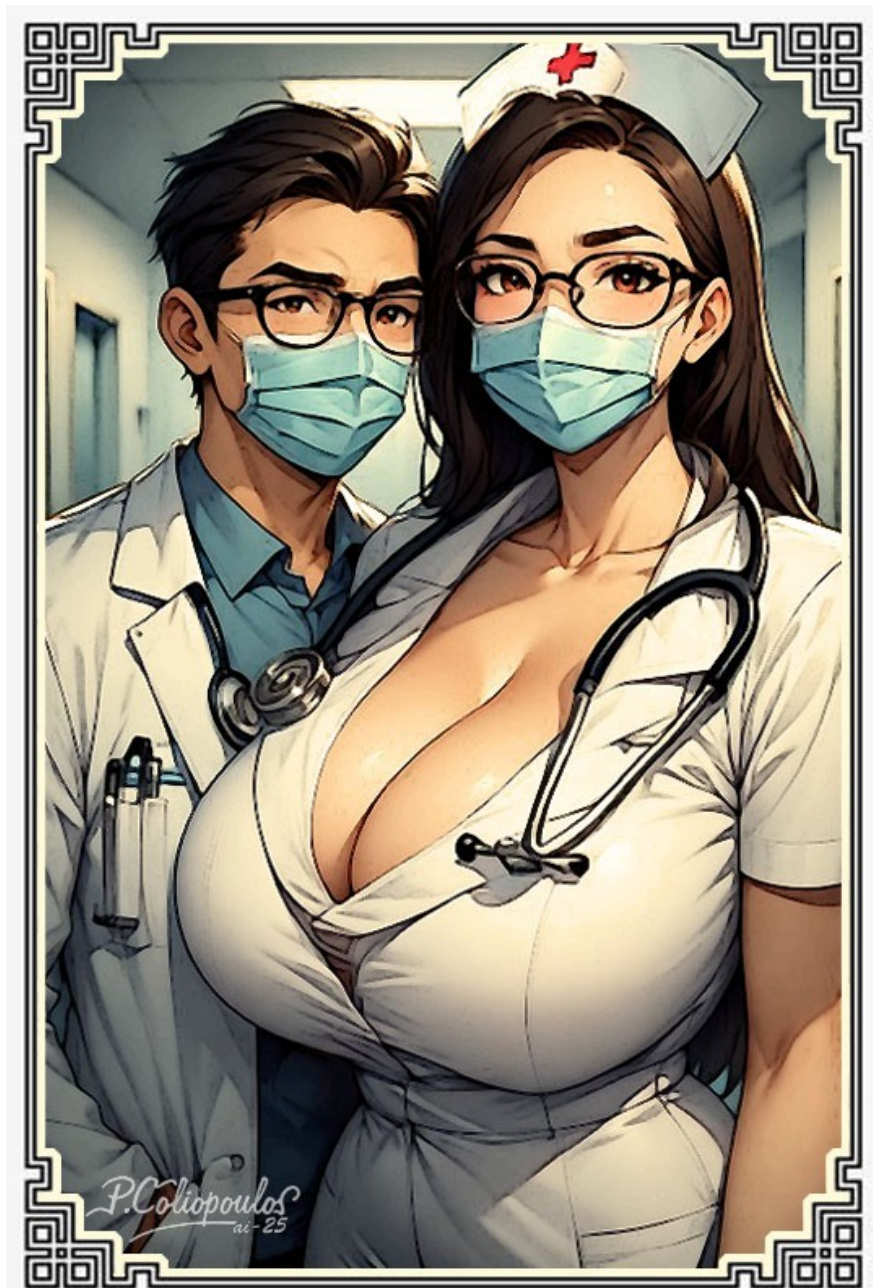
★ ★ ★

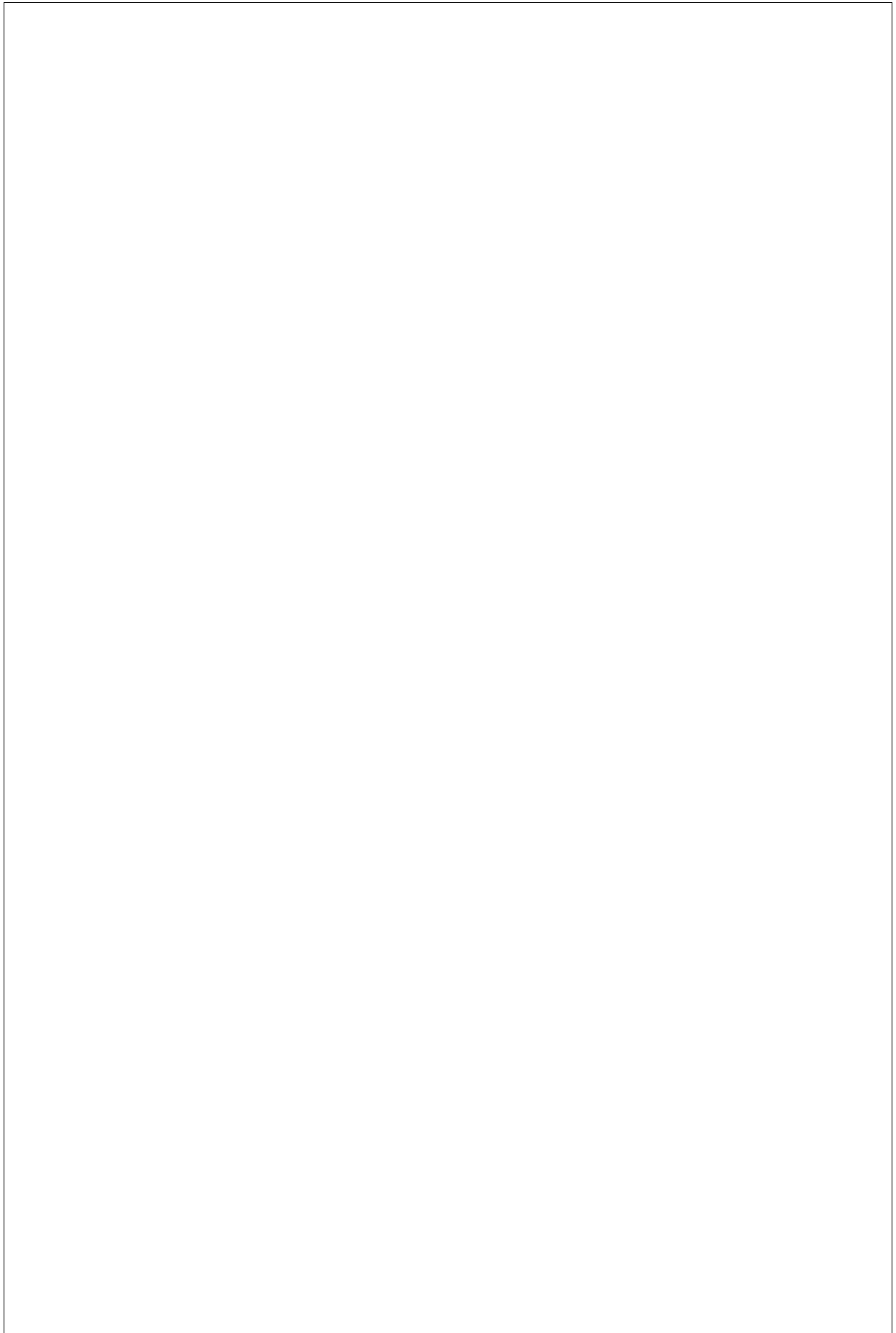
Έλα, Ιορδάνη... Ναι, βρε, η Ερασμία, η ταξιτζού... Αχ, βρε χωρατατζή!... το μυαλό σου εκεί εσένα!... Κοίτα... γι' απόψε που λέγαμε... να το κάνουμε νωρίς, καθόσον μου προέκυψε μια κούρσα τα μεσάνυχτα για Κόρινθο;... Γένεται;... Εντάξει, μανάρι μου... πλύσου και σου 'ρχομαι... χαχαχά... Φιλάκια.

«ΣΚΟΙΛ ΕΛΙΚΙΚΟΥ»

Τρία είδη ανθρώπων δεν παραδέχονται ποτέ το λάθος τους, μακάρι και να κατέβει ο ίδιος ο Θεός να τους το υποδείξει: ο βλάκας, ο κομπλεξικός και ο δικτατορικός ξερόλας. Τώρα, αν αυτές οι τρεις –καθόλου σπάνιες– ιδιότητες απαντηθούν σε ένα μόνο άτομο έχουμε γκραν-σλαμ και ο εν λόγω παίρνει το πρωτάθλημα. Εμάς μας έτυχε το λαχείο – που δεν πρόκειται για λαχείο, αλλά για κάζο πενσάτο, που θα 'λεγε κι ο χωροφύλακας στη «Βαβυλωνία».⁵ Αχούς, κυρα-Χρυσούλα, που τους ψήφισες για να περισώσεις (όπως νόμιζες, τρομάρα σου!) τη σύνταξη που σου κουτσούρεψαν οι προηγούμενοι φωστήρες; –ναι, αυτοί με τα νταούλια, που θα βάραγαν και θα χόρευαν οι ξένοι στις Ευρώπας. Τώρα κάτσε στο ράντζο, να περιμένεις πότε θα βρεθεί εύκαιρος γιατρός, να σε κοιτάξει και μη μιλάς. Πες και καμιά προσευχή, αν τα έχεις καλά με τους από πάνω, μπας και βάνουν κάνα χεράκι, γιατί με μας, τους αποκάτω, δεν σε βλέπω να πας μακριά. (Θα ξαναψηφίσεις τους ίδιους κι απονθαμένη βεβαίως –το έχουν φροντίσει αυτοί– αλλά τη φορά αυτή άλλοι θα την πληρώσουν τη νύφη, εσύ θα βρίσκεσαι πάνω στο συννεφάκι σου, να απαγγέλλεις πατερνημά, για να συχωρεθούν οι αμαρτίες σου –γιατί, εδώ που τα λέμε, κυρα-Χρυσούλα, από αμαρτίες έχεις μαζέψει κάμποσες, ε;).

Την έβλεπα τη δουλειά πού πήγαινε εγώ με το που έσκασαν τα πρώτα μνημόνια, και κατάλαβα ότι θα έπρεπε να την κάνω κατά Σουηδία μεριά τότε, αλλά ας όψεται το αίσθημα, η Σία... που δεν μου 'κανε καρδιά να την αφήσω πίσω και που μου το ξεπλήρωσε φορώντας μου τα κέρατα με τον κύριο καθηγητή –τον μπήχτη! Ας πρόσεχα.

⁵ Ταινία του 1970, σε σενάριο-σκηνοθεσία Γιώργου Διζικιρίκη, με τον Ηλία Λογοθέτη στον ρόλο του Κεφαλλονίτη αστυνόμου.

Θα μου πεις τώρα ότι στη Σουηδία πέφτουν κορμιά, λόγω του ότι το είδαν το πράγμα αλλιώς εκεί και ποντάρισαν στην «ανοσία της αγέλης» –και την πάτησαν. Σύμφωνα, αλλά σάματι εδώ, που το πήραμε αλλιώς, δεν πέφτουν κορμιά; Και δεν θα πέσουν κι άλλα, τζάμπα και βερεσέ, όπως το πάμε;

Θυμόσαστε την «υπέρχομψη» πρωθυπουργίνα μας –ναι, αυτή με τις offshore εταιρείες, που δικαιώθηκε από την «αδέσμευτη κι ανεξάρτητη» Δικαιοσύνη– όταν σας προέτρεπε να βγείτε στα μπαλκόνια, να χειροκροτήσετε «τους ήρωες μας» (εμάς δηλαδή), που δίνουν τιτάνιο αγώνα στα νοσοκομεία με το που έσκασε η πανδημία; Τη θυμόσαστε, ε; Χειροκροτήσατε κιόλας... Μπράβο σας κι ευχαριστούμε. Όμως, αναρωτιέμαι, πού βρισκόσασταν χθες που μας στούμπαγαν τα ΜΑΤ του συζύγου της «υπέρχομψης», επειδή διαδηλώναμε για το αυτονόητο. Άμεσες προσλήψεις προσωπικού δηλαδή και άμεση βελτίωση των συνθηκών που επικρατούν στα νοσοκομεία.

Όπου οι ασθενείς καλούνται να φέρουν γάζες, σεντόνια και κωλόχαρτα από το σπίτι τους και που διασωληνώνονται στα ράντζα, επειδή οι ΜΕΘ τιγκάρισαν. Κι έχεις τους γιατρούς και τις νοσοκόμες να τρέχουν σαν τον Βέγγο και να μην φτάνουν. Που έχουμε ξεχάσει τα σπίτια μας και τραβάμε τη μια υπερωρία πίσω από την άλλη σερί. Που πρέπει να φροντίζουμε οι ίδιοι για τις μάσκες και τ' απολυμαντικά μας... που δεν προφταίνουμε ούτε να φάμε... Και να 'χεις το βουβαλόπαιδο από την άλλη –το όρθιο κούτσουρο, που κι όταν έπαιζε μπάσκετ για μπάτσεσ ήτανε– να σου λέει ότι όλα βαίνουν καλώς και τα πετσωμένα παπαγαλάκια της τηλεόρασης και των ραδιοφώνων να επαναλαμβάνουν ευπειθώς και με στόμφο την ίδια επωδό –κατά λέξη.

Και κάθε απόγευμα το ίδιο τσίρκο, με τον κύριο καθηγητή να διηγείται γλυκερές διδακτικές ιστορίες και ήξεις-αφήξεις συμβουλές, που ο αυστηρός επιλοχίας από δίπλα μετατρέπει σε απειλές, έτσι και κάποιος από τους δουλοπάροικους διανοηθεί να μην συμμορφωθεί προς τας υποδείξεις.

Να φοράτε γάντια... να μην φοράτε γάντια... να φοράτε μάσκα... να μην φοράτε μάσκα... όχι, να φοράτε... αλλά όχι ό,τι κι ό,τι... αυτές που φτιάχνει ο δικός μας, που έστησε ολόκληρο εργοστάσιο ο άνθρωπος –εν μια νυκτί (fast track το λέμε σε διάλεκτο αριστείας αυτό)– και πρέπει να τον υποστηρί-

ζουμε (με το αζημίωτο εννοείται)... Πώς; Στα παιδάκια μοίρα-
σε κάτι μάσκες αντίσκηνα;... Ε, κάποιο λάθος θα έγινε... όχι
από μας βεβαίως, εμείς δεν κάνουμε λάθη... τι διάολο άριστοι
είμαστε;... από κάποιον... κάπου... κάποτε... Όλα θα διορθω-
θούν... μην ανησυχείτε... όλα καλά.

Γιατί οι θάνατοι αυξάνουν καθημερινώς;... εμ, αυξάνουν πα-
ντού... δεν βλέπετε οι Ιταλοί;... οι Σουηδοί;... οι Αμερικάνοι;...
Εμείς κυμαινόμεθα σε χαμηλά επίπεδα... χάρη στους αριστοτε-
χνικούς χειρισμούς του Μωϋσή βεβαίως... Ελλείψεις στις
ΜΕΘ;... καμία έλλειψη... όλα καλά... κι αν κάποιοι διασωλη-
νωθούν στα ράντζα δεν πειράζει καθόλου... υπάρχουν μελέτες
που λένε ότι πειράζει;... βλέπετε; δεν υπάρχουν!... Πώς;... δεν
επαρκεί το προσωπικό;... ποιος σας το είπε;... μια χαρά επαρ-
κεί... αυτές είναι διαδόσεις των κομμουνιστών... Όλα καλά,
όλα ανθηρά!

Και τα δημοσιογράφα (θυμόσαστε τη Μαλβίνα;) να επανα-
λαμβάνουν πιστά τα άνωθεν εκδοθέντα ανακοινωθέντα... προ-
σηλωμένα στο καθήκον, όπως ο σκυλάκος στην ταμπέλα των
δίσκων της «*His Master's Voice*» (πάλαι ποτέ. Ό,τι πει ο Μω-
ϋσής! Ό,τι πει ο Τσιρίδας! Ό,τι πει το Παιδοβούβαλο! Ό,τι
πει ο κύριος καθηγητής! Τι, δεν ξέρει ο κύριος καθηγητής και
ξέρετε εσείς; Πώς είπατε;... Υπάρχουν κι άλλοι καθηγητάδες
που τα λένε αλλιώς και δεν τους βγάζουμε;... Αυτό έλειπε, να
τους βγάλουμε! Για να δημιουργήσουν σύγχυση στους ήδη
συγχυσμένους υπηκόους; Δεν είμαστε καλά! Η αλήθεια είναι
μία: αυτή που σας λέμε εμείς –ομοφώνως. Συνηθίστε το γιατί
αύριο, μεθαύριο, θα χρειαστεί να σας πούμε κι άλλες αλήθειες κι
αν δεν τις πιστέψετε τι γίνεται; Αναρχία θα έχουμε; Αστάθεια;
Σε παρακαλώ!... (Ακούνε και οι μελλοντικοί επενδυτές...).

Αν υπήρχε ακόμα σάτιρα στην Ελλάδα –αν ήταν επιτρεπτή
δηλαδή– θα είχαν γραφεί έπη για το αλαλούμ των «Αρίστων».
Μακράν ωστόσο θα στεκόταν, σε δαφνοστεφανωμένο βάθρο, το
περίφημο «Σχοίλ Ελικικού».

Τι κάναν οι αθεόφοβοι Μαυρογιαλούροι;!... Για τους μι-
σθωτούς είχαν επινοήσει ένα εφ' άπαξ επίδομα –που δεν το
έπαιρναν βέβαια όσοι δεν πληρούσαν τις προδιαγραφές (άλλη
απατεωνιά ο... «κόφτης»)– και όταν και εφόσον, αλλά οι αυτοα-
πασχολούμενοι έμεναν ακάλυπτοι (ας πρόσεχαν). Και ποιος
χέστηκε για τον τυροπιτά, τον περιπτερά και τους παρόμοιους,

αλλά τους επιστήμονες ελεύθερους επαγγελματίες δεν μπορείς να τους αφήσεις έτσι, θα σε κράξουν. Επινόησαν λοιπόν το κόλπο της «κατάρτισης». Όπου ο ενδιαφερόμενος θα παρακολουθούσε, λέει, ένα πρόγραμμα επιμόρφωσης και θα λάβαινε, άμα τη ολοκληρώσει των απαιτούμενων ωρών (εν προκειμένω 100) ένα voucher για το μυθικό ποσό των 600 ευρώ, προκειμένου να πορευτεί πλουσιοπάροχα κατά τη διάρκεια της καραντίνας.

Το όλο εγχείρημα ανέλαβε να ολοκληρώσει το ΚΕΚ (Κέντρο Επαγγελματικής Κατάρτισης) και τα κονδύλια που θα χορηγούνταν θα ήταν του ΕΣΠΑ. (Να σημειώσουμε εδώ ότι ο εν λόγω ΚΕΚ θα λάβαινε 470 ευρώ για κάθε «καταρτιζόμενο», έτσι; Μαγκιά;).

Βάλαν λοιπόν τα ανηψάκια τους οι ευεργέτες να φτιάξουν, λέει, μια πλατφόρμα με υλικό επιμόρφωσης, που όχι για επιστήμονες δεν ήταν αλλά ούτε για παιδιά του Δημοτικού.

Πάμε λοιπόν να επιμορφωθούμε, οι προς επιμόρφωση επιστήμονες –όχι τίποτ’ άλλο, αλλά για να τσεπώσουμε το φιλοδώρημα που μας πέταγαν– και με το που μπαίνουμε στην εφαρμογή μένουμε κάγκελο!

Μας υποδέχτηκαν εκείνα τα συνθηματικά «σχοιλ ελικικού» και τα «μέτζη του νέουκτη» και οι τρεις ομοιόμορφες απαντήσεις πολλαπλής επιλογής, που αν διάλεγες μία απ’ αυτές έβγαινε λάθος⁶ και μόνο ο Σπύρος Παπαδόπουλος έλειπε ν’ αναρωτηθεί “Τι έγινε, ρε παιδιά;”.

Ήταν φανερό ότι τα ανηψάκια ξεπέταξαν την υποχρέωση στο γόνατο, για να πάνε να παίξουν *Playstation*, και μάλλον χρησιμοποίησαν το *Google Translate* σε κάποια ξενόγλωσσα πρότυπα που μάζεψαν από κάπου.⁷

Ξεφτίλα; Ποσώς! Διότι, ως συνήθως, κανείς δεν έφταιγε, και πώς κάνετε έτσι, μωρέ;... συμβαίνουν αυτά. Θα δούμε τι θα κάνουμε... Στην ανάγκη θα βάλουμε άλλα ανηψάκια να το διορθώσουν. Υπομονή.

Ποιος ευθύνεται για το «σχοιλ ελικικού»; Είπαμε, όχι εμείς, οι Άριστοι. Καμία ευθύνη δεν φέρει η συμπαθεστάτη και

⁶ Υπήρχε και μια άλλη απάντηση: «Όλα τα παιδιά», που όπως αποδείχτηκε αργότερα ήταν το «Όλα τα παραπάνω» σε αριστεριακή εκδοχή.

⁷ Δεν έγινε έτσι όμως. Όπως μαθεύτηκε αργότερα τα κορακίστικα προήλθαν από οπτική αναγνώριση (OCR) κακής ποιότητας που δεν ελέγχθηκε από κανέναν.

χαμογελεστάτη υπουργός, καμία ευθύνη δεν φέρει κάποιος κυβερνητικός φωστήρας και οπωσδήποτε καμία των καμιών ο Άριστος των Αρίστων, το καμάρι της λεβεντογέννας Κρήτης, μην σου πω κι ολόκληρης της Υφηλίου.

Εντάξει, περιμένω πώς και πώς να τελειώσει αυτή η παράνοια κι αν με ξαναδείτε γράψτε μου! Μας παρακαλάνε από τα εξωτερικά... κι όχι με ψίχουλα, με κανονικό μισθό. Αλλά δεν πρόκειται γι' αυτό... να γλυτώσω θέλω από την καχομοιριά και τη λίγδικη νοοτροπία του εδώ. Γαλλία, Σουηδία, Ελβετία, Αμερική... όπου να 'ναι. Έξω από εδώ. Και πέτρα μαύρη θα ρίξω πίσω μου... νά, μα την Παναγία!

Κι αυτή τη φορά δεν υπάρχει Σία, να το σκεφτώ δυο φορές —ο ηλίθιος!—, η οποία, σημειωτέον, είναι σήμερα κυρία καθηγητού, αραχτή και ψύχραιμη, στη βιλάρα της στην Πολιτεία κι άσε τους είλωτες να χτυπιούνται στα Κρατικά Νοσοκομεία, για 1200 τον μήνα και με προοπτικές μηδέν για την επόμενη δεκαπενταετία.

Θα μου πεις δεν υπάρχει Σία, υπάρχει όμως Σούλα. Ναι, ίσως... αλλά δεν είναι το ίδιο.

—Για μας τι έχεις υπόψη σου, Παντελή; μου πετάει τη σπόντα.

—Την υγεία μας να 'χουμε, κορίτσι μου, κι όλα τ' άλλα διορθώνονται, της ξεφεύγω εγώ, ως έμπειρος γενικόλογος που είμαι.

—Δεν είναι απάντηση αυτή, παρατηρεί η Σούλα.

—Τι απάντηση θες, ρε Σούλα, εν μέσω κορωνοϊού; της λέω εγώ αγανακτισμένος (δότην). Δεν βλέπεις τι γίνεται; Τρεις εφημερίες κολλητές έκανες η ίδια. Τρέχουμε και δεν φτάνουμε. Τα γερόντια μας φεύγουν μέσα από τα χέρια. Ξέρεις πόσες συντάξεις έχει γλυτώσει το ζαβό απ' αυτή την ιστορία;

—Δεν μιλάμε για τα γερόντια, για μας μιλάμε, επιμένει η Σούλα.

—Ε, κι εμείς, τι νομίζεις;... πάντα νέοι θα είμαστε; Περνάει ο καιρός αστραπιαία και μέχρι να το καταλάβεις περπατάς με το πι και παντούφλες. Τίποτα δεν είναι αιώνιο παρά μόνο η ανθρώπινη βλακεία, για να παραφράσω λίγο και τον Αϊνστάϊν.

—Τι δουλειά έχει ο Αϊνστάϊν με την υπόθεση μας;

—Ποια υπόθεση μας;

—Τη σχέση μας, Παντελή. Για τη σχέση μας μιλάμε.

“Ποια σχέση;” πήγε να μου ξεφύγει, αλλά συγκρατήθηκα εγχαίρως.

—Όλα με τη σειρά τους, μάνα μου, της λέω. Άσε να περάσει πρώτα η πανδημία και βλέπουμε.

—Και πότε θα περάσει η πανδημία;

—Πού να ξέρω, βρε κορίτσι μου; Γιατρός είμαι, δεν είμαι καφετζού. Άσε να βγουν τα εμβόλια... τίποτα φάρμακα, που επεξεργάζονται τα εργαστήρια στην Αμερική... να συμμαζευτεί λίγο το σύστημα υγείας εδώ, που έχουμε τρελαθεί στις διπλο-βάρδιες, και μετά, πρώτα ο Θεός, παίρνουν σειρά και τα προσωπικά.

—Γιατρέ..., δεν μας τα λες καλά.

—Εγώ;! Τα γεγονότα.

—Εμένα όμως το βιολογικό μου ρολόι χτυπάει... τικ-τακ, τικ-τακ.

—Υπομονή.

—Πόσο υπομονή πια;

—Είπαμε... να ξεμπερδέψουμε με την πανδημία... να πάρει ο Πανιώνιος το πρωτάθλημα...

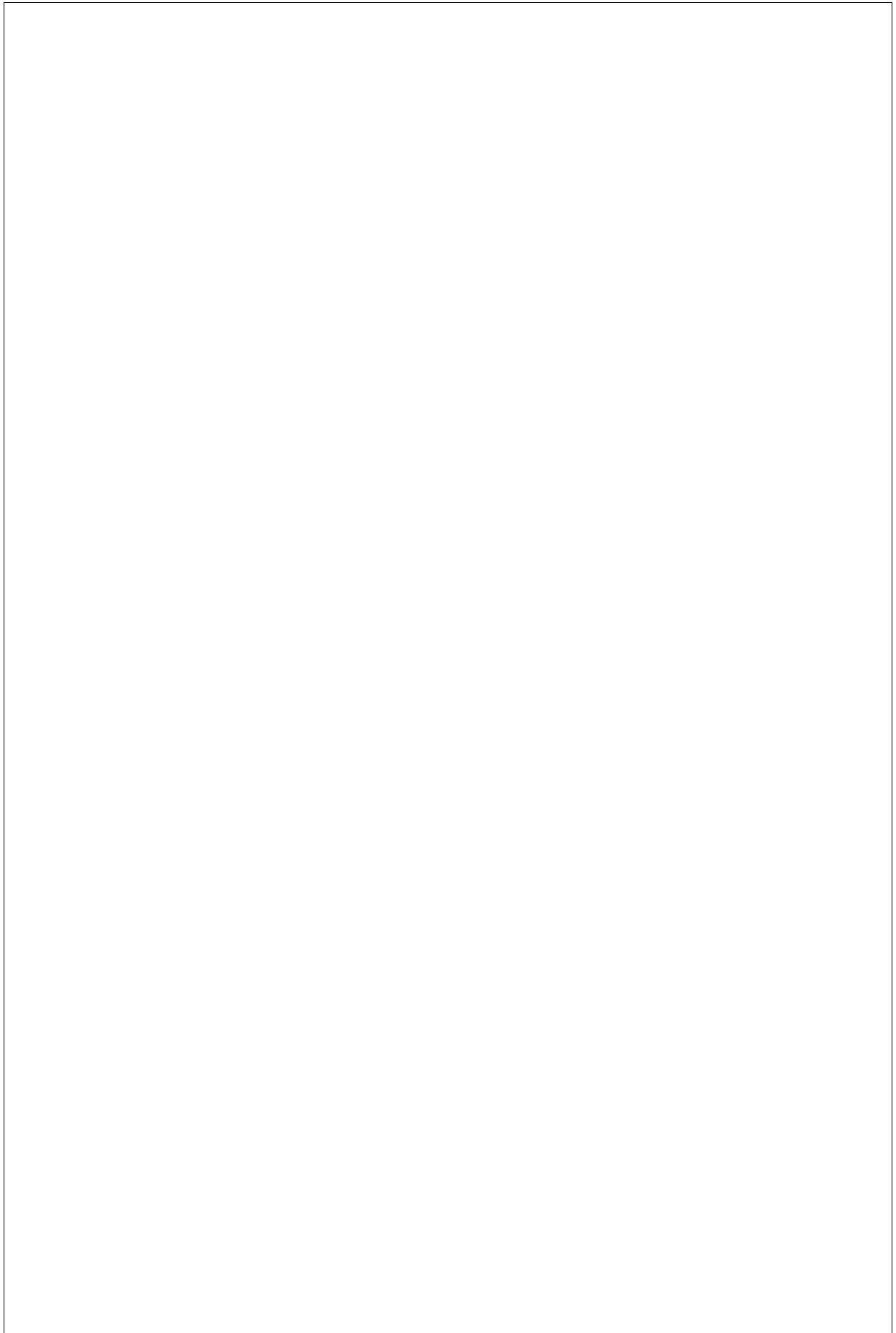
—Πότε θα πάρει ο Πανιώνιος το πρωτάθλημα;

—Θα δούμε, βρε κορίτσι μου. Τώρα παίζει στη Γάμα Εθνική... ν' ανέβούμε με το καλό στη Βήτα... μετά στην Άλφα... κι από κει και πέρα... ο Θεός!

Σωθήκαμε!

Λάζαρος Χαχόλογλου, ετών 61,
Ξενοδόχος και Σουπερμαρκετάς

Αυτή η ιστορία με τον κορωνοϊό και την καραντίνα, που για τον κοσμάκη ήταν σκέτη καταστροφή και συμφορά, για κάποιους από μας ήταν δώρο από τον καλό Θεό. Γιατί, εντάξει, τα ξενοδοχεία έτσι κι αλλιώς την εποχή αυτή κλειστά τα έχουμε, αλλά τα σουπερμάρκετ δούλεψαν στο φουλ, με όλες τις μηχανές αναμμένες, κι ο Πουλημάδης δεν πρόφτανε να στέλνει φορτηγά με προϊόντα.

Στα οποία προϊόντα τραβούσαμε εμείς κάτι ύπουλες κι επιδέξιες ανατιμήσεις, που δεν καταλάβαινε κανείς, γιατί έτσι κι αλλιώς ο κοσμάκης, τρελαμένος από την κλεισούρα και τα «απαγορεύεται», έτρεχε στα σουπερμάρκετ, σαν να πήγαινε σε συναυλία της Βανδής (με «φιλική» αρπαχτή Νταλάρα εννοείται). Ήταν το μοναδικό αποκούμπι και η μοναδική του διασκέδαση. Η ευκαιρία να δει άλλους έγκλειστους, να ανταλλάξουν δυο κουβέντες, να κλαφτούν και να γελάσουν. Αγόραζαν και πράγματα που δεν τους χρειαζόνταν καν. Σιγά μην πρόσεχαν τα ακροβατικά που κάναμε εμείς με τα ταμπελάκια των «προσφορών» και τα «καλάθια της νοικοκυράς» (άλλη παπαριά κι αυτή!). Τους παίρναμε τα σώβρακα και μας λέγαν κι ευχαριστώ.

Η χαρά του σουπερμαρκετά, μιλάμε! Δηλαδή εμού του ιδίου.

Σκέψου, ρε μάγκα μου, να είσαι το μοναδικό εμπόριο που κινείται σε μια χώρα πεθαμένη! Παίρναν τα επιδόματα του κώλου που τους έδινε (στο δήθεν και στο τάχαμου) το ζαβό κι έρχονταν να μας τ' ακουμπήσουν κανονικά, όπως ο τζογαδόρος ο εθισμένος τ' ακουμπάει στη ρουλέτα!

Και θα μου πεις, καλά, το κράτος κοιμόταν; Αν κοιμόταν

λέει! Κοιμόταν και ροχάλιζε. Στο κάτω-κάτω αυτοί εισέπρατταν... από ΦΠΑ, από φόρους, από τούτο, από κείνο, από τ' άλλο... Πλεόνασμα είχαν, τα λαμόγια, κι έτριβαν τα χέρια τους. Τι τους ένοιαζε για τους μαντρωμένους είλωτες; Τους πέταγαν εκεί ένα ξεροκόμματο, εν είδει «επιδόματος», και παρίσταναν και τους φιλόνητους!

Ποιος ο καταλληλότερος πρωθυπουργός; Ο Μητσοτάκου-λας υιός, το ζαβό! Ποιος ο δημοφιλέστερος υπουργός; Ο Άδωνις, ο τσιρίδας! Είπατε τίποτες;... Έτσι μπράβο!

Για τα μάτια, κάπου-κάπου, μας καλούν, να μας κάνουν «παρατηρήσεις».

—Ρε παιδιά... με ρέγουλο στις τιμές... Δεν λέω, να βγάλετε κι εσείς το κατιτίς σας, να βγάλουμε κι εμείς... Αν δεν βγάλουμε στην κρίση πάνω τότε θα βγάλουμε; Αλλά και λίγο κράτει, μην μας πιάνουν με τίποτες βρεγμένες σανίδες και τρέχουμε...

—Μα εμείς τι, ζημιώνουμε, κύριε υπουργέ. Από φιλανθρωπία δουλεύουμε. Μπαίνουμε μέσα, νά μα την Παναγία!

—Ναι, ξέρω, αλλά μην δίνουμε δικαιώματα στα κουκουέδια να φωνάζουν για αισχροκέρδεια!

—Ποιος τους ακούει αυτούς, υπουργέ μας; Πόσο λαμβάνουν στις εκλογές, 5%; Ε, όταν πεθάνει κι ο τελευταίος κατσαπλιάς θα πουλάνε κουλούρια έξω από τη Βουλή.

—Αυτό να μου πεις.

Κι όλα ωραία και καλά και για πρώτη φορά στα χρονικά συνεταίροι με το γκουβέρνο —που φροντίζουμε να το ρίχνουμε στη μοιρασιά εννοείται, γιατί δεν θα βγει το αλεπουδάκι να μάθει στη γρια αλεπού τα κόλπα!

Βγαίνουν μετά οι ειδικοί ημέτεροι, τα οικονομολογικά φωστήρια της κατάστασης, και εξηγούσαν στους καναπεδάτους ότι τόσο εκείνο, τόσο το άλλο... το ισοζύγιο... ο πληθωρισμός... οι επενδύσεις... η διεθνής ύφεση... πάλι καλά εμείς που βρισκόμαστε επικεφαλής της ευρωπαϊκής οικονομίας, μεθ' επαίνων.

—Ναι, αλλά εμείς πεινάμε, έλεγε το πόπολο.

—Δεν πεινάτε, αυταπάτη είναι. Διότι τα επιδόματα... οι κρατικές επεμβάσεις... το καλάθι της νοικοκυράς... τα μακρο-

-οικονομικά... η παγκόσμια κατάσταση... ορίστε και οι στατιστικές... Μια χαρά είσαστε και συντόμως, υπό την πεφωτισμένη καθοδήγηση του λατρεμένου μας πρωθυπουργού Κούλη, του Παμμέγιστου, θα είσαστε ακόμα καλύτερα.

—Μα πότε;

—Προσεχώς. Σε δυο-τρία τέρμινα... Υπεμονή.

—Αλλά στο μεταξύ τα φαντς μας παίρνουν τα σπίτια.

—Ας μην παίρνατε δάνεια.

—Μα... εσείς μας προτρέψατε.

—Σας προτρέψαμε *προ* των μνημονίων.

—Αλλά τα μνημόνια εσείς τα φέρατε.

—Μας υποχρέωσαν οι ξένοι, που, ως γνωστόν, μας ζηλεύουν και μας επιβουλεύονται, από ιδρύσεως του ελληνικού κράτους, για να μην πω από κτίσεως κόσμου.

Και δεν κουνιέται φύλλο. Σου λέει ο ραγιάς... αν διώξουμε αυτούς ποιος θα κάνει κουμάντο; Οι άλλοι, οι άχρηστοι, που μας τσάκισαν συντάξεις και μισθούς; Κάτσε καλάαα!

Υπάρχουν βέβαια και οι προμηθευτάδες, που γκρινιάζουν — μια ζωή— όπως, για παράδειγμα ο δικός μου, ο Πουλημάδης.

—Ρε μάγκα μου, μου λέει στο τηλέφωνο. Τι θα γένει με κείνα τα οφειλούμενα; Πότε θα δούμε κι εμείς φως;

—Ρε δικέ μου, του λέω εγώ. Εμένα μου λες αυτή την κουβέντα; Αφόσον την ξέρεις την κατάσταση... μέσα στην πιάτσα είσαι. Δεν υπάρχει μία. Διπλοβάρδιες πλερώνω τα σκλαβάκια, που όλο φέρε και φέρε είναι. Τι, έτσι θα σε άφηνα εγώ; Αφού ξέρεις τι αξιόπιστο προσώπατο τυγχάνω και τι όνομα έχω στην αγορά.

—Επειδής σε ξέρω φοβάμαι, μου λέει αυτός.

—Γιατί, ρε φιλάρα, με πληγώνεις; το ρίχνω εγώ στο παραπονεμένο κι έτσι. Σε άφηκα ποτέ εγώ έκθετο; Με στεναχωρείς. Δεν έλαβες το κασούνι με τις μπύρες που σου 'στειλα στη γιορτή σου ρεγάλο;

—Κι αυτό μου το χρωστάς, ρε απατεώνα, μου λέει αυτός γελώντας. Δώρο που έχω πλερώσει ο ίδιος μου έστειλες.

—Ναι, αλλά η σκέψη μετράει, μην τα ισοπεδώνουμε όλα. Κάποιες αξίες, όπως η φιλία, πρέπει να τις φυλάμε ως κόρη οφθαλμού.

—Και πότε θα δει ο φίλος σου φως στο σκοτάδι, ρε φίλε; συνεχίζει στο ίδιο τροπάρι ο τσίπης.

—Πρώτος-πρώτος, μόλις εισπράξω, τον διαβεβαιώνω. Και για να δεις τι ζηγημένο άτομο είναι ο φίλος σου ο Λάζαρος, τώρα αμέσως, μόλις κλείσουμε θα σου βάνω στο λογαριασμό σου κατιτίς έναντι –από το υστέρημα μου.

—Και τα άλλα;

—Το συντομότερο δυνατόν. Μπέσα μιλάμε.

—Να δούμε...

Πίτσες μπλέ⁸ θα δεις κόπανε! Αμ, αν ήταν να πλερώνουμε τα χρέη μας, πάει, θα το κλείναμε το μαγαζί. Καθόσον μην ξεχνάμε τον υπ' αριθ. 1 παγκόσμιο νόμο του καλού επιχειρηματία (και των κρατών, που κι αυτά επιχειρήσεις είναι, αλλά κάπως πιο μαφιόζικες από τις δικές μας), που λέει ότι δεν πλερώνουμε τίποτις, μέχρι τη στιγμή που δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Cash and flow, που λένε οι οικονομολόγοι, που κάτι παραπάνω από τον Πουλημάδη –και τον κάθε Πουλημάδη– ξέρουν από μπίζνες.

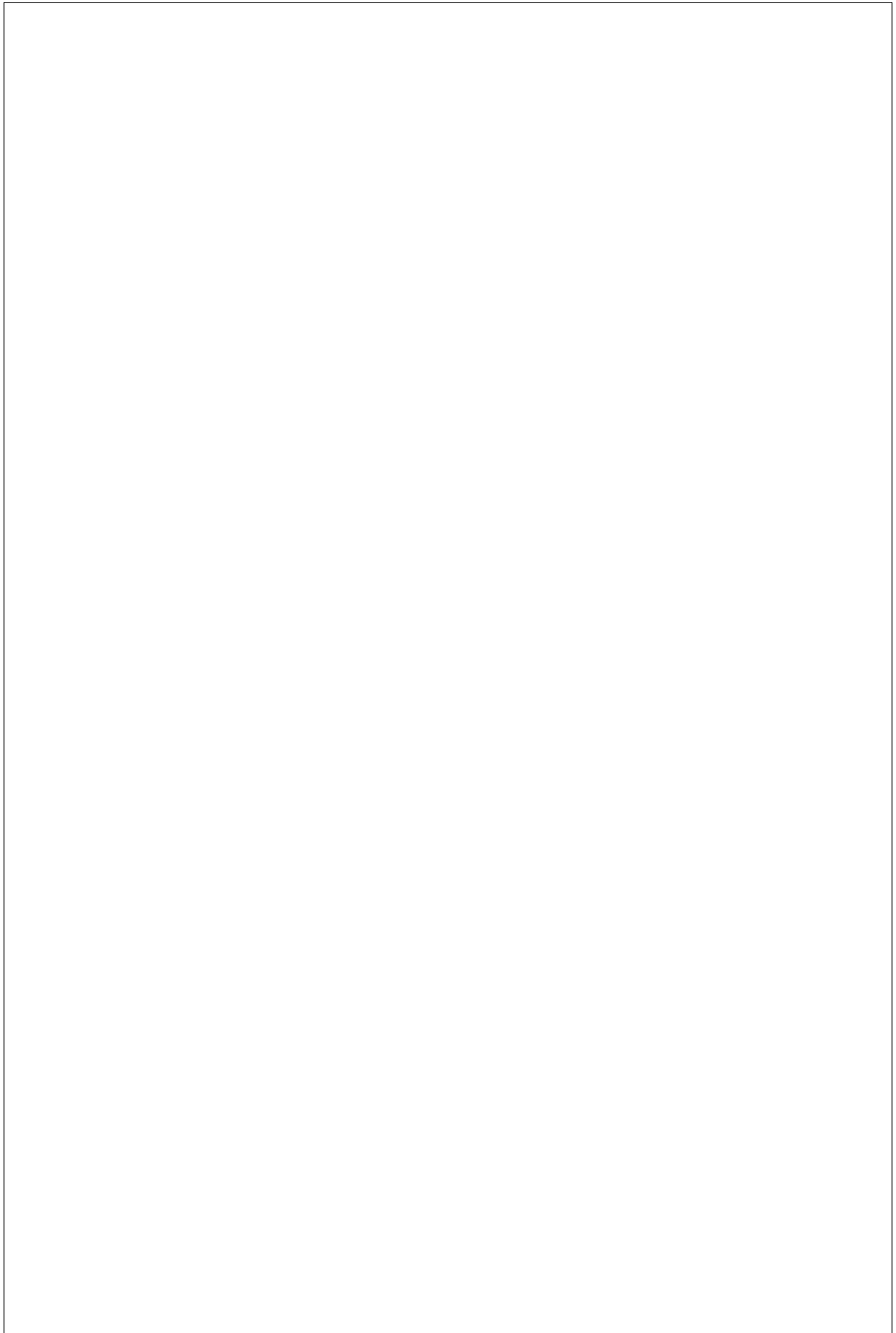
Διότι, αν δεν εκμεταλλευτούμε τώρα την κατάσταση, που είναι ευνοϊκή, κι έχουμε και τις πλάτες των συνεταίρων άνωθεν, πότε θα την εκμεταλλευτούμε, όταν έρθουν οι κομμουνιστάι με τα κονσερβοκούτια; (Κούφια η ώρα...).

⁸ Εννοείται πως η αυθεντική διατύπωση διαφέρει από τη δική μας, εκλεπτυσμένη, εκδοχή.

Δια ταύτα... όπερ και καθόσον...

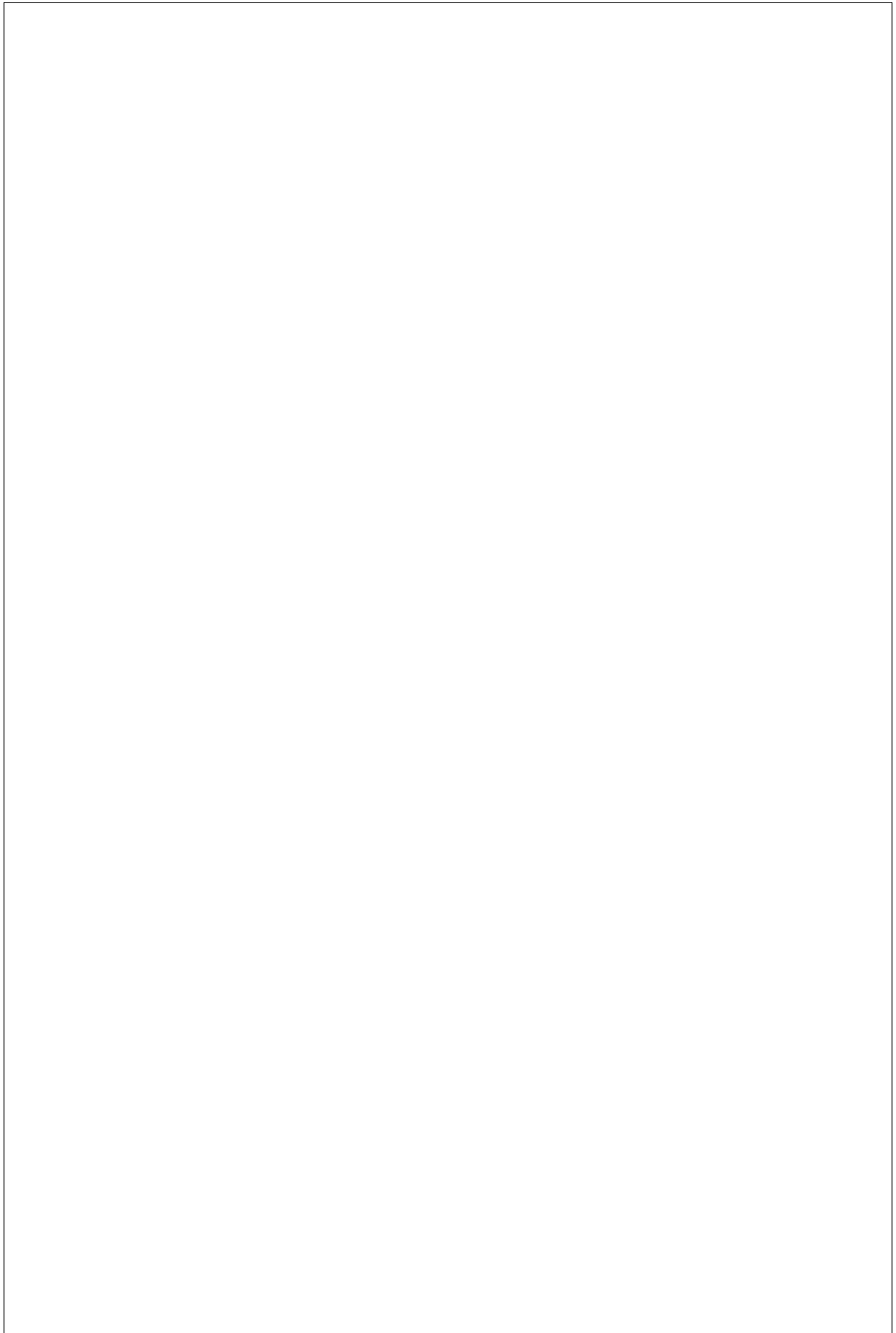
Η πρώτη καραντίνα έσκασε στις 23 Μαρτίου 2020, με μια τηλεοπτική παράσταση τύπου «αγαπητοί μου συμπολίτες» του ζαβού.

Έληξε στις 18 Μαΐου, προκειμένου να κάνουμε μια γρήγορη αρπαχτή στον τουρισμό –ό,τι προχάνουμε– με όρους και ελέγχους υποτίθεται, αλλά τρέχα γύρευε.

Για να μας μαντρώσουν ξανά στις 7 Νοεμβρίου –επ’ αόριστον. Εντωμεταξύ μας προέκυψαν τα εμβόλια, που δεν ήταν ακριβώς εμβόλια, αλλά κάτι σαν εμβόλια, αφού δεν σε προστατεύαν από τη νόσο, αλλά σε βοηθούσαν να την περάσεις, λέει, πιο ήπια –ας πούμε ένα είδος κατασταλτικού βαφτισμένου αλλιώς (πώς έχουμε επονομάσει τον υπάλληλο-σκληράχι σε «συνεργάτη»; έτσι ακριβώς). Τα γερόντια πανικοβλήθηκαν, γιατί διέρρευσε ότι αυτά τα θαύματα της σύγχρονης επιστήμης, έτσι γρήγορα που τα έφτιαξαν, έχουν όχι μόνο βλαβερές παρενέργειες, αλλά επιτρέπουν και στον Αντίχριστο να μας «σφραγίσει» με το τσιπάκι του 666, όπως διατρανώνουν οι έγκυρες προφητείες. Το γκουβέρνο, σε ρόλο Ψευτοθόδωρου, ως συνήθως, καθησύχαζε και διαβεβαίωνε ότι ο εμβολιασμός θα ήταν προαιρετικός, αλλά μετά, ως συνήθως, άλλαξε γνώμη κάνοντάς τον υποχρεωτικό και με πρόστιμο μάλιστα, σε όποιον δεν συμμορφωνόταν προς τας υποδείξεις, που θα παρακρατούσαν από τη σύνταξη των αντιστασιακών γερόντων.

Η καραντίνα ήρθη τον Φεβρουάριο του 2021 κι ακολούθησε η σταδιακή επαναλειτουργία των επιχειρήσεων. Πρώτες άνοιξαν οι... νυχούδες!

Μας είπαν ότι από την αρχή του πανηγυριού 25.688 νοματαίοι εκλήθησαν από τον καλό Θεό να του κάμουν παρέα. Η ζωή αυτών που παρέμειναν εδώ όμως είχε αλλάξει, δια παντός.

Λήξη συναγερμού, καλημέρα σας, κι όπως συμβαίνει στις περιπτώσεις αυτές υπάρχουν καλά νέα και κακά νέα. Ας αρχίσουμε από τα καλά.

Ο κυρ-Σταμάτης, ο ανεπρόκοπος συμβίος της κυρα-Γίτσας, της σπιτονοικοκυράς μου... τον θυμόσαστε; Ε, δεν χρειάζεται να τον θυμόσαστε άλλο, διότι μας άφησε χρόνους. Όχι από covid –εδώ είναι η πλάκα. Πήγε από τους πρώτους να κάνει εμβόλιο, ο ερίφης, και του 'ρθε, όπως τον τρύπαγαν, νταμπλάς κι αντίο σας. “Πίεση” μας διαβεβαίωσαν οι δόκτορες. “Αποκλείεται να είναι από το μπόλι”. Πίεση ο Σταμάτης πού να τη βρει, που ήταν σαν σπίνος και ζαμανφουτίστας εκ χαρακτήρος και πεποιθήσεως; Αλλά έτσι, θα μου πεις, δεν υποχρεούται κανείς να καταβάλλει αποζημίωση.

Το άλλο καλό νέο είναι ότι εμείς, οι άλλοι, τη σκαπουλάραμε και σχεδόν άνευ απωλειών, αν εξαιρέσεις το οικονομικό, που έτσι κι αλλιώς πρόβλημα άλυτο ήταν.

Δόξα σοι ο Θεός να λέμε.

Τα ζόρικα τώρα...

Επιστροφή στην σκληρή πραγματικότητα και στο κάτεργο του κυρ-Γιάννη, στην Αιόλου. Ο οποίος, αφού μας υποδέχτηκε με χαρές και πανηγύρια, μας έσκασε το μυστικό.

—Μάγκες, κάντε τα κουμάντα σας, μας λέει. Όπως γνωρίζετε τα πράγματα είναι πολύ στριμόκωλα και ο κλάδος υπέστη μεγάλο χτύπημα. Για ν' αντεπεξέλθουμε μια λύση υπάρχει: μείωση μισθών.

—Μα, αφεντικό...

—Είπαμε, κάντε τα κουμάντα σας. Διακόσια ευρώ κάτω

από κείνα που παίρνατε. Σας κάνει; Καλώς. Δεν σας κάνει; Παρακαλάνε οι Πακιστανοί, και με πολύ λιγότερα. Εγώ σας έχω σαν παιδιά μου και σας πονάω, αντί να κοιτάξω το συμφέρο μου, όπως λέει η λογική. Ζημιώνω δηλαδή, αλλά το κάνω από φιλοπατρία, που λέει ο λόγος.

—Εγώ, αφεντικό, έπαιρνα 700 στο χέρι, του λέω. Μου κόβεις τα 200, πάω στα 500. Δηλαδή όσο το επίδομα που μας δίνανε (όσοι το παίρνανε).

—Και με τα 500 απόνθανες, ρε Ναπολέο; μου κάνει.

—Δεν απόνθανα, αλλά...

—Δεν έχει «αλλά». Μια απόφαση είναι. Συνηθίζει ο άνθρωπος. Και στα πολλά και στα λίγα. Ειμάστενε ζώα προσαρμοστικά, γι' αυτό και φτάκαμε εδώ που φτάκαμε. Όπως πορεύτηκες όλον αυτό τον καιρό με τα 500 θα πορευτείς και τώρα. Άδικο έχω;

Τι να του 'λεγα; Ότι μη η κυρα-Γίτσα θα μ' έκλαιγαν οι ρέγγες; Κωλυόμουν.

Κι εδώ ερχόμαστε στο δεύτερο ζόρικο. Την κυρα-Γίτσα, η οποία, τώρα που συχωρέθηκε ο άνθρωπος της, βάνει διάφορα με το μυαλό της.

—Και τώρα που λευτερωθήκαμε, Ναπολέο μου, με μας τι θα γένει; μου πετάει μια μέρα ξαφνικά.

—Τι να γένει, κυρα-Γίτσα μου; απορώ εγώ.

—Α, δεν ξέρω... Εσύ είσαι ο άντρας, εσύ πρέπει να κάμεις τα κουμάντα σου (νά τα πάλι τα κουμάντα!). Διότι τώρα που σχωρέθηκε ο καημένος ο Σταμάτης ο κόσμος έχει αρχίσει να κουτσομπολεύει. Με γλέπουν που όλο μπαινοβγαίνω εδώ και σου λέει "Τι κάνει αυτή, κάθε λίγο και λιγάκι στο σπίτι του μπεκιάρη;". Και με το δίκιο τους δηλαδή. Κι εγώ τα ίδια θα σκεφτόμανε.

—Ο κόσμος καλό δεν χρωστάει, κυρα-Γίτσα μου, της λέω. Μη δίνεις σημασία.

—Πώς να μη δίνω σημασία; Για μια υπόληψις ζούμε στην κενωνία την σήμερον ημέρα. Άπαξες και σου βγει τ' όνομα, πάει. Γι' αυτό σου λέω... πρέπει να σκεφτείς πώς θα με αποκαταστήσεις.

—Να σε... αποκαταστήσω;;;!!!

—Ε, ναι. Εδώ ολόκληρος Αντρέας και το τσουλί το αποκατάστησε. Πόσο μάλλον εμένα, που είμαι μια κυρία και δεν έχω δώσει ποτέ δικαιώματα.

Είχε τα δίκια της η γυναίκα, δεν μπορώ να πω.

Αλλά εύκολο το 'χεις; Διότι, πώς να το κάνουμε, υπήρχε και η Ντία. Το αίσθημα ντε... Που άνθισε, όπως θα έλεγαν οι ποιητάδες, εν μέσω καραντίνας και πέταξε βλαστούς —ή κάπως έτσι.

—Ναπολέο, μου έλεγε (η Ντία). Έχω πάθει την πλάκα μου μαζί σου μιλάμε. Ποτές άλλοτε δεν έχω πάθει τέτοιο κοκομπλόχο με άντρα —ούτε με γυναίκα, μη νομίζεις...

—Κι εγώ μια απ' τα ίδια, μανάρα μου, ομολογούσα την αμαρτία μου εγώ. Μιλάμε, μαζί σου έχω πάθει ήττα.

—Είναι που ταιριάζουμε και πνευματικώς, μου λέει. Όχι μόνο σαρκικώς, όπου ομολογώ ότι με αποθεώνεις.

—Στα πάντα όλα, ρε μωρό, συμφωνώ εγώ. Λίγο να ήξερες να μαγερεύεις και θα ήσανε τέλεια.

—Καλέ γιατί να μαγερεύω, διαμαρτυρήθηκε αυτή. Και τα ντελιβεράδικα κλέφτες θα γίνουν;

Αυτό να μου πεις. Αλλά...

Κάθισα κάτω, με χαρτί και μολύβι.

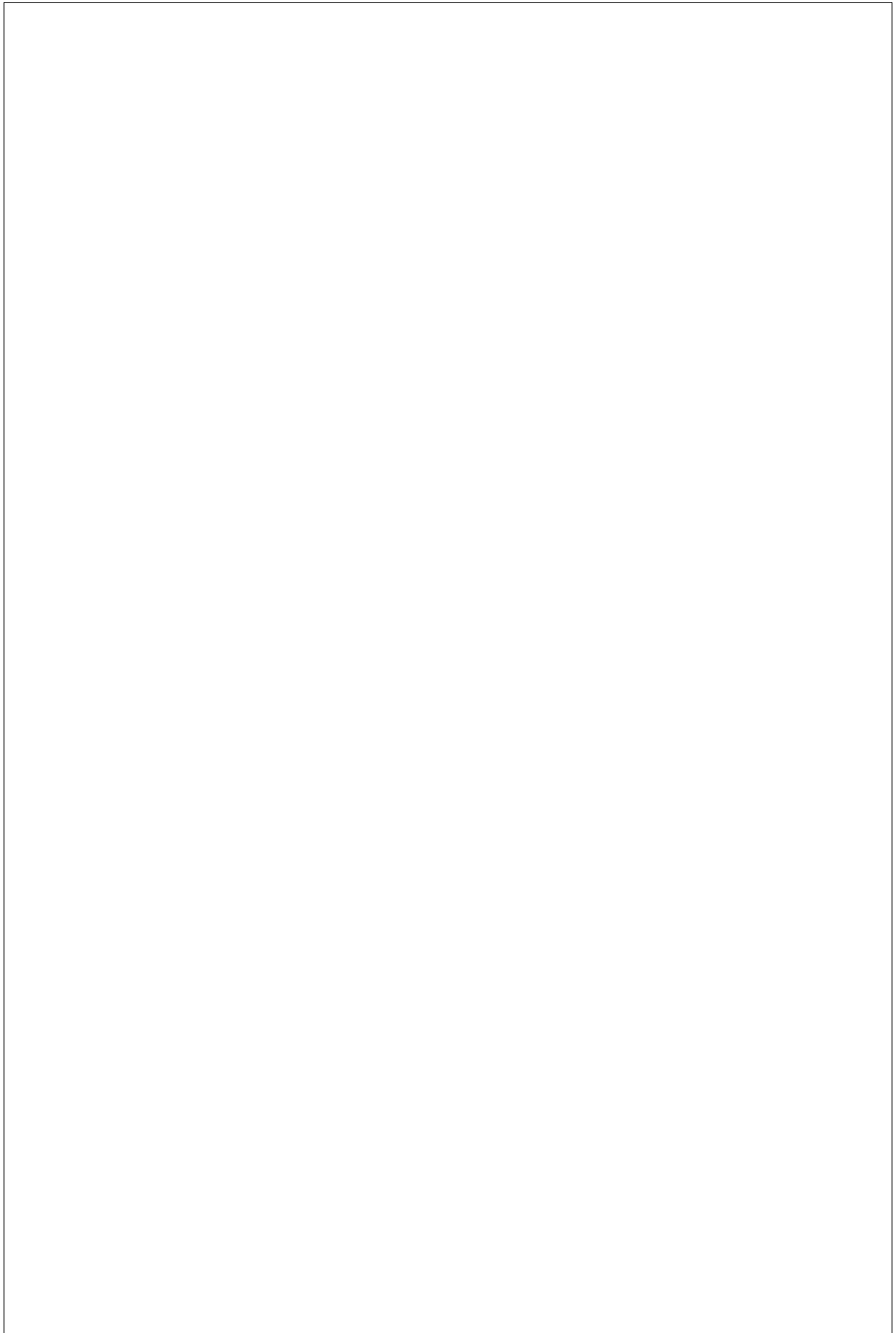
Κυρα-Γίτσα: Ετών... άσε. Σωματικών προσόντων... άσε. Αλλά με πενταόροφη πολυκατοικία ενταύθα, τρία μαγαζιά σε Νέα Σμύρνη και δυο στην Καλλιθέα, καθώς και τρία δίπατα σπίτια ενοικιαζόμενα στη Λαμία.

Ντία: Ετών 29. Σωματικά προσόντα... αγαλματώδη. Επάγγελμα ακαθόριστο. Καταθέσεις στην τράπεζα 352,50 ευρώ —κοίταξα το βιβλιάριο.

Και τώρα σε ρωτάω... Είναι αυτό δίλημμα;

Άτιμη ανάγκη!

Μας κατέστρεψαν τα παλιοπουσταριά, με τις καραντίνες και τα μέτρα του κώλου που επέβαλαν. Παρέλυσαν την αγορά και δεν κουνιέται φύλλο. Χρωστάνε την Άρτα και τα Γιάννενα οι σουπερμαρκετάδες και κάνουν το κορόϊδο. “Στενωπός... κωλύομαι... υπεμονή... οι τράπεζες... λάβε κατιτίς έναντι... όλοι δύσκολα τα φέρνουμε βόλτα...”. Κι έχουν θησαυρίσει στη δική μας την καμπούρα, οι παλιομπινέδες! Κι εγώ πώς θα πλερώσω τις υποχρεώσεις μου, ρε μάστορα, που έχει πέσει πάνω μου το κωλοκράτος σας και οι φορατζήδες, να με πνίξουν; Και τα δάνεια; Και τα γραμμάτια; Και οι ακάλυπτες επιταγές;... Από πού θα τα δώκω αν δεν λαμβάνω, ρε γαμημένα τομάρια;

Πάω για διακανονισμό και μου λέει το άλλο το τσουτσέκι: “Τι διακανονισμό, κύριε; Εδώ έχετε τιτανοτεράστιες εκκρεμότητες δεκαετιών;”. Τι μου λες, ρε μάγκα μου, σοβαρά; Μόνο εγώ έχω εκκρεμότητες; Ξέρεις πώς δουλεύει η αγορά; Ο πλερώνων και δεν έχων. Νόμος! Για πάνε να ρωτήξεις, να δεις τι θα σου πουν. Καλά, άσε... ένα πέος θα λάβεις κι εσύ... Περίμενε.

Από την άλλη η τράπεζα –άλλα λαμόγια κι αυτά!– σου κρατάνε τα όβολα και τα τζιράρουν... «δι’ ίδιον όφελος». Κάνα δανειάκι, ρε παιδιά, για να μπορέσουμε κι εμείς να κινηθούμε; “Δυστυχώς, κύριε... λυπούμεθα...” σου λέει ο καρεκλοκένταυρος ο ψωμόλυσσας, λες και κουμπαντάρει λεφτά του μπαμπά του. “Εξ’ άλλου είστε σταθερά στο κόκκινο. Τακτοποιείστε πρώτα τις υποχρεώσεις σας και μετά βλέπουμε”. Και πώς θα τις τακτοποιήσω, ρε τσόλι, όταν έχουν νεκρώσει τα πάντα και οι απανταχού Χαχόλογλου κάνουν τον Κινέζο;

Μέχρι στα υπουργεία έφτακα... δεν έφτακα; Να φιλήσω,

εγώ, ο Πουλημάδης, ο άρχοντας, πρώτο τραπέζι πίστα σ' όλα τα μαγαζά της παραλιακής, κατουρημένες ποδιές. Και τι γυρνάει και μου λέει ο στόκος, ο σφουγγοκωλάριος του Τσιρίδα;

—Εσείς, κύριε Πουλημάδη, απ' ό,τι βλέπω εδώ, έχετε κάπως βεβαρημένο παρελθόν. Πράσινους ήλιους και πράσιν' άλογα... Ξεχνιούνται αυτά;

—Περσινά ξινά σταφύλια, του λέω εγώ. Επί Τάπερμαν αυτά. Όταν γινόταν το έλα να δεις. Υπήρχε επιχειρηματίας τότε που έμενε στην απόξω; Καθόσον, αν δεν αρπάξεις την ευκαιρία όταν η τράπουλα είναι σημαδεμένη, πότε θα την αρπάξεις;

—Κι εμείς τι θέτε να κάνουμε τώρα;

—Να πιέσετε τα λαμόγια τους οφειλέτες. Αυτό το κάθαρμα, ο Χαχόλογλου, μου χρωστάει τον μισό προϋπολογισμό του κράτους.

—Δεν δυνάμεθα να επέμβουμε στον ιδιωτικό τομέα, κύριε, μου λέει ο φυλαρούχας. Ας καταφύγετε στην ανεξάρτητη κι αδέκαστη Δικαιοσύνη...

—Και να περιμένω δέκα χρόνους για να μπω στο πινάκιο;

—Υπάρχει φόρτος εργασίας, δυστυχώς. Οι συμπολίτες μας είναι δικομανείς.

—Δώστε μου τότε αυτά που μου χρωστάτε εσείς.

—Εγώ προσωπικώς;

—Το Δημόσιο, ρε. Που άμα είναι να εισπράξετε μου στέλνετε τον κλητήρα κι άμα είναι να δώκετε κάνετε την πάπια.

—Οι διαδικασίες είναι χρονοβόρες. Υπομονή.

—Ναι, αλλά η Εφορία απειλεί με κατάσχεση.

—Έτερον εκάτερον. Ρυθμίστε τα χρέη σας.

—Αμ δεν μου τα ρυθμίζουν.

—Ίσως διότι δεν θεωρείστε φερέγγυος.

Μιλάμε δηλαδή εδώ για ΤΟ μπουρδέλο!

Και να 'ταν μόνο αυτό;...

Πήρε είδηση ότι κάτι τρέχει το μωρό, η Κλέλια ντε, και με σκόλασε με συνοπτικές διαδικασίες.

—Δεν θα φάω εγώ τα νιάτα μου μ' έναν μπατίρη, μου δήλωσε.

—Τι λες, μωρή σκρόφα; της λέω εγώ. Που σε πήρα χωρίς βρακί και σ' έκαμα κυρία, με ιδιόκτητο διαμέρισμα!

—Ε, κάνε μου μήνυση, μου πετάει το τσουλί.

Και καπάκι νά και η κυρία Νάση, η συμβία, που δεν ξέρω ποιος πούστης της σφύριξε τα καθέκαστα, να ζητάει, λέει, διαζύγιο.

—Μάζευτα και δίνε του, μου κάνει. Αρκετά σε ανέχτηκα, με τις απιστίες και τις λοβιτούρες σου. Κι αν θες πάρε μαζί και τα μούλικά —χέστηκα.

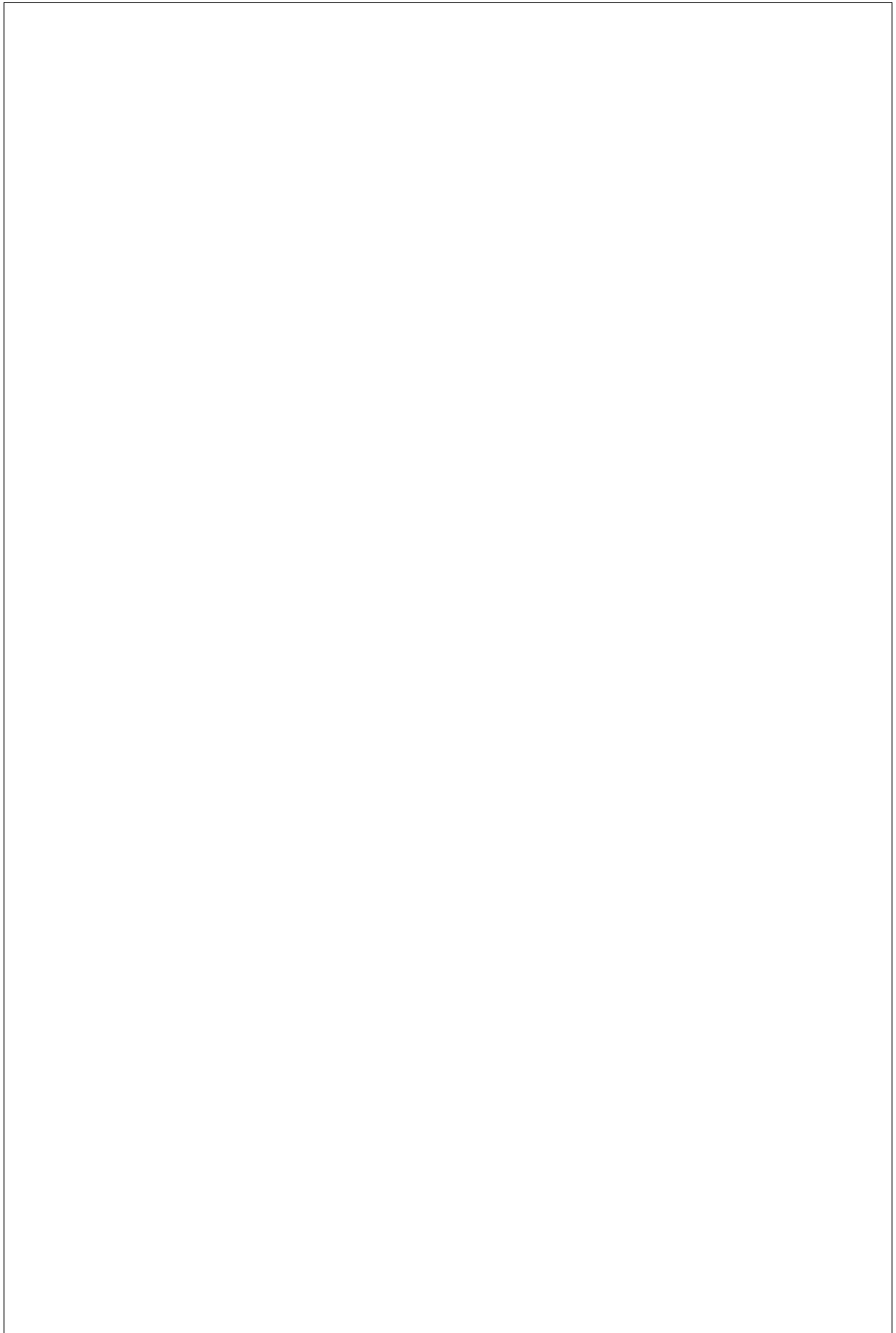
—Από το σπίτι μου με διώχνεις, μωρή παντόφλα; βάνω εγώ τις φωνές —και με το δίκιο μου.

—Το σπίτι είναι γραμμένο στ' όνομά μου, μου λέει η γριέτζω. Ξέχασες; Για να μην σε πιάνει η Εφορία.

Ας πρόσεχα.

Τώρα, έτσι που τα κατάφερα —από την καλή μου την καρδιά— φτιάχνω βαλίτσες για Βραζιλία. Ευτυχώς που είχα προνοήσει να βγάλω κάμποσα λεφτουδάκια στα Καϊϊμάν και κάπως θα τη βολέψω. Κι άντε μετά, Κούλη, «συμπολίτη» μου, και η λοιπή σπείρα, να με βρείτε για να πάρετε από τα τρία το μακρύτερο!

Ο Θεός αγαπάει τον κλέφτη, αλλά αγαπάει και τον νοικοκύρη. Τον καλό τον άνθρωπο δεν τον αφήνει να χαθεί.

Αναστασία (Νάση) Τσιρίμπαση,
τέως Πουλημάδη

εν ξέρω για σας –κι ούτε με νοιάζει– αλλά εμένα αυτή η ιστορία με τον κορωνοϊό μου βγήκε σε καλό. Κι όταν λέμε σε καλό, εννοούμε σε πολύ καλό.

Πρώτα απ’ όλα έδωκα τα παπούτσια στο χέρι στον τέως σύζυγο. Ο οποίος, ως γνωστόν, φαλίρισε αύτανδρος. Τι να τον έκανα, να τον ταΐζω τζάμπα για να το παίζει αυτός συνοικιακός γαμίκουλας; Τρομάρα του! Που του χρειάζεται μισό κουτί *Viagra* για να λειτουργήσει κάπως σαν αρσενικός! Μην ανοίξω το στόμα μου τώρα, διότι δεν είναι και του χαρακτήρος μου. Είμαι κυρία εγώ.

Προσπάθησα, εννοείται, να του φορτώσω και τα κουτσούβελα, αλλά σ’ αυτό ήταν ανένδοτος. Δεν πειράζει... Και δεν τα στέλνω εγώ εσωτερικά στην Ελβετία; Σιγά μην γίνω δούλα τους, να τα ταΐζω και να τα ξεσκατίζω, νέα γυναίκα, πάνω στα καραντουζένια μου –και οικονομικώς ανεξάρτητη (έκανα τα κουμάντα μου). Δεν πρέπει επιτέλους να κοιτάξω τη ζωή μου κι εγώ; (Ευτυχώς που μου άνοιξε τα μάτια η Τζενούλα!).

Και μιας και τα ’φερε η κουβέντα... τον Βασίλη (τέως Βαλμύρ) τον μετακόμισα στο σπίτι. Κηπουρό θα βρούμε άλλον. Και το τι θα πουν οι γειτόνοι εγώ χέστηκα. Τους λέω εγώ πώς να ζήσουν τη ζωή τους; Ε, το αυτό επιθυμώ κι απ’ αυτούς.

Ο ίδιος βέβαια, που είναι παιδί σεμνό και ηθικό και παλαιών αρχών, με πιέζει αφόρητα.

—Τι θα γένει; μου λέει κάθε τόσο. Πότε θα με αποκαταστήσεις; Με τι μούτρα θα βγαίνω εγώ στην κενωνία που μ’ έχεις αστεφάνωτο;

—Καλά, του λέω εγώ. Θα δούμε... Άσε πρώτα να βγει το

διαζύγιο... Τι τους θες τους γάμους και τα πανηγύρια; Το αυτοκίνητο σου το έχεις, τα ωραία σου τα κοστούμια, το χαρτζηλίκι σου... Τι, άσκημα είναι;

—Και τι θα πω εγώ σε μπαμπά και μαμά σε Αλβανία; επιμένει αυτός. Με έχει σπιτωμένο η κυρία Νάση; Κάνει; Δεν κάνει.

—Καλά, θα δούμε, του λέω εγώ επιφυλακτικά.

Δεν είναι που διστάζω, λόγω της μικρής διαφοράς ηλικίας που έχουμε, ούτε ότι φοβάμαι πως άμα αποκατασταθεί θα ξεθαρρέψει και θα έχει απαιτήσεις... αλλά νά... νέα γυναίκα είμαι... μπορεί, που λέει ο λόγος, αύριο, μεθαύριο να γνωρίσω κάποιον άλλο κύριο, που να μ' αρέσει περισσότερο –και που ενδεχομένως να μην είναι κι Αλβανός. Να είμαι δεσμευμένη;

Μπα... αν επιμένει πολύ τον βλέπω κι αυτόν να κάνει τα μπογαλάκια του. Ήταν να μην πάρει μπροστά η Νάση, τώρα που πήρε ποιος την σταματάει!

Ω, αϊ λαβ κορώνα!

Κλέλια, τέως αμαρτία Πουλημάδη

Και νά που με τη λήξη του συναγερμού έσπασε η φούσκα και βγήκαν ολωνών τα άπλυτα στη φόρα! Δεν μιλάω για τη μεγάλη εικόνα. Οι «άνωθεν» έχουν πάντα τον τρόπο τους να επωφελούνται από κάθε είδους καταστάσεις και να τα βολεύουν μια χαρά. Μιλάω για μας, τους αποκάτω, του ισογείου ή έστω των μεσαίων ορόφων. Όπως, καλή ώρα, ο εξάίρετος κύριος Πουλημάδης.

Ο οποίος εζυγίσθη, εμετρήθη και ευρέθη ελλιπής, για να μην πω ελλιπέστατος.

Και δεν μιλάω για το κανόνι που έριξε στην αγορά, αλλά για το άλλο κανόνι, που έσκασε στη δική μου μάπα. Θα μου πεις, φταις, που από την καλή σου την καρδιά πήγες κι εμπιστεύτηκες έναν τέτοιο αχρείο. Φταίω, δεν λέω, αλλά η πρώτη είμαι ή η τελευταία που πέφτει θύμα ενός караγκιόζης;

Όμως, ο Θεός αγαπάει τον κλέφτη, αλλά αγαπάει και τον νοικοκύρη.

Εγώ εφημερίδες δεν διαβάζω, ενημερώνομαι από την τηλεόραση και το *facebook*. Όμως, έτυχε να ξεφυλλίσω ένα κουτσομπολίστικο στη νυχού, όπου πήγα να συμμαζευτώ μετά από τόσον καιρό, οπότε πέφτει το μάτι μου σε μια φωτό, λίγο θολή είναι η αλήθεια, που όμως έδειχνε ποιον; Μα τον δικό μου, καλέ, αυτοπροσώπως!

Κοιτάζω τη λεζάντα αποκάτω και παθαίνω μιλάμε κανονικό κοκομπλόκο!

«Ο γνωστός κοσμικός επιχειρηματίας Χ.Π., που διώκεται για τεράστια χρέη σε Δημόσιο και ιδιώτες, μετά της συζύγου του, σε πρόσφατη έξοδό τους. “Πρόκειται περί σκευωρίας. Η αλήθεια θα λάμψει. Έχουμε εμπιστοσύνη στην Ελληνική Δικαιοσύνη” μας δήλωσε.»

Ορίστε;!!! «Μετά της συζύγου του»;;;!!!

Και μου το 'παιζε ελεύθερος κι ωραίος! Και όπου να 'ταν θα με αποκαθιστούσε, λέει... ο μπατίρης!!!

Βρήκε άνθρωπο όμως να χοροϊδέψει, ο μικροτσούτσουνος. Πιάνω και βρίσκω τηλέφωνα και διευθύνσεις —έμενε σε μια βιλάρια στη γειτονιά κιόλας, ο αναίσχυντος— και παίρνω την κερατούδες. Η οποία, όπως όλες οι κερατούδες, είχε μαύρα μεσάνυχτα.

—Δεν με ξέρετε και δεν σας ξέρω, της λέω. Αλλά, ως γυναίκα σε γυναίκα, οφείλω να σας πληροφορήσω ότι ο σύζυγός σας το και το. Κι εγώ τώρα το έμαθα κι έπεσα από τα σύννεφα.

Ψύχραιμη η κυρία (πολύ κυρία, όχι καμιά Κατίνα) με ευχαρίστησε και μου είπε πως θα επιληφθεί.

Το ίδιο βράδυ ντριν-ντριν... ποιος είναι; Ο λέτσος αυτοπροσώπως, με μαυρισμένο μάτι (έπεσε παντόφλα εδώ), να σούρνει δυο βαλιτσώνες.

—Μωρό, μου λέει. Ήρθα να μείνω μαζί σου για καμιά δυο-τρεις βδομάδες, ένεκα που ανακαινίζω το σπίτι μου, που θα γένει η φωλίτσα μας προσεχώς, κι έχω μαστόρους.

—Και το μάτι οι μαστόροι στο μαύρισαν; του κάνω.

—Χτύπησα σε μια σκαλωσιά, μου λέει ο ξεδιάντροπος.

—Μήπως τη σκαλωσιά τη λέγανε κυρία Νάση; του λέω εγώ.

Κάγκελο ο απατεώνας.

Ε, ρε, κι ανοίγω το στόμα μου!... Μας άκουσε όλη η γειτονιά.

—Φύγε τώρα, ρε κοπρίτη, καταλήγω εγώ εν' εξάλλω. Γιατί θα σε πετάξω εγώ, όπως είσαι, από τις σκάλες.

Κι έτσι γλυτώσαμε από τον μπατίρη, ο οποίος, όπως καταλαβαίνεις, μας ήταν πια άχρηστος.

Ευτυχώς υπήρχε ακόμα το αίσθημα, ο Λεάνδρος. Ο οποίος, όταν του τα είπα όλα, χαρτί και καλαμάρι, τι γυρίζει και μου λέει;

—Εγώ τα ήξερα αυτά, μου λέει. Έτυχε ένα βράδυ να του πάω πίτσες στο σπίτι.

—Και δεν μου είπες τίποτα;! αναφωνώ εγώ.

—Για να μην σε στεναχωρέσω, μου λέει.

Τέλος πάντων πιάκαμε την κουβέντα, μετά που με παρηγόρησε... τι γίνεται τώρα;... ε, τώρα δεν θα 'χουμε να κρυβόμαστε τουλάχιστον... κέρδος είναι, αν το καλοσκεφτείς...

—Ναι, μου λέει. Αλλά πώς θα τα φέρεις βόλτα τώρα που κόβεται το επίδομα από τον έτσι;

Αυτό δεν το είχα σκεφτεί.

—Ε, καλά, του λέω. Κάπως θα τα βολέψουμε... ο Θεός είναι μεγάλος...

—Ο Θεός μπορεί να είναι, μου λέει αυτός. Αλλά τα μισθά είναι μικρά. Κι επιπλέον σκέφτομαι ν' αφήνω το ντελιβεράδικο... διότι βρήκα ρόλο σ' ένα σήριαλ που ξεκινάει και μάλλον θα δεχτώ... Πρέπει να σκεφτώ την καριέρα μου σαν καλλιτέχνης.

Τα παίρνω εγώ στο κρανία, βάζω τις φωνές.

—Δεν ντρέπεσαι, ρε ξεφτιλισμένε άντρα; του λέω. Δεν αισχύνεσαι, να με παρατάς πάνω στην ανάγκη μου; Όταν σε χαρτζελίκωνα, ρε καθήκι, ήταν καλά;

—Ε, τι να κάνουμε, μωρό... οι ανάγκες της ζωής, μου λέει ο ξεφτίλας.

Κι έτσι πάει κι ο Λεάνδρος.

Θα μου πεις το μοναστήρι να 'ναι καλά κι από καλογήρους... Ναι, δεν λέω, αλλά σε πονάει, ρε γαμώτη μου, η κατάντια του κόσμου όπου ζούμε. Όλοι να κοιτάνε το συμφέρον τους και μόνο κι από αισθήματα και ανθρωπιά μηδέν; Πού πάμε;

Και με 800 ευρώ που μείνανε στην τράπεζα;

Ευτυχώς προχθές συνάντησα τη φίλη μου τη Ντία στο δρόμο. Καθίσαμε να πιούμε έναν καφέ και να πούμε τα δικά μας... Της είπα τα καθέκαστα... είχε κι αυτή μια απογοήτευση μ' έναν λέτσο, που της πούλαγε αγάπες και λουλούδια και την άφηκε στα κρύα του λουτρού, για τη σπιτονοικοκυρά του, λέει... Πού πάει αυτή η κοινωνία, πού πάει;!

—Τώρα τι σκέφτεσαι να κάνεις; με ρωτάει στο τέλος. Εγώ γύρισα στην κυρία Ντέπη και δόξα τω Θεώ είμαι μια χαρά.

—Να σου πω την αλήθεια κι εγώ το σκέφτομαι, της λέω.

—Μην το σκέφτεσαι καθόλου, μου λέει αυτή. Μια απόφαση είναι. Άλλωστε τι, πρωτάρα είσαι;

—Μωρέ καλά λες, της λέω. Και πού ξέρεις... μπορεί να τύχουμε σε καμιά φάση μαζί, σε καμιά τριώτα, και να περάσουμε καλά.

Κανείς δεν χάνεται τελικά, κουφάλες! Θέληση και πείσμα να υπάρχει μόνο κι όλα διορθώνονται.

«**Τ**έλος και τω Θεώ δόξα» ήταν η τελευταία φράση των παλαιών διδακτικών βιβλίων κι αν την πα-
ραφράσεις ελαφρώς, αντικαθιστώντας τον Θεό με τον δημοσιογράφο (ο οποίος, εδώ που τα λέμε, είναι κι αυτός ένας σύγχρονος θεός), έχουμε την ακριβή εικόνα της κατάστασης, όπως τελικά διαμορφώθηκε.

“Βάλτε πλάτη, φιλαράκια” μας είπαν οι άνωθεν κι εμείς, ως άλλοι Άτλαντες, σηκώσαμε το όλο εγχείρημα στους στιβαρούς μας ώμους, κάνοντας το ψάρι κρέας και το κορόμηλο πριγκηπικό χουρμά. Ενθυμείστε πιστεύω ότι προς στιγμή είχα κι εγώ, ως παιδί, τις αμφιβολίες μου, μήπως το παρατραβάμε το σκοινί με το ήξεις-αφήξεις και τις διάφορες κυβιστήσεις του Μωϋσή, αλλά, ως απεδείχθη περίτρανα, ουδείς λόγος ανησυχίας και αμφισβήτησης υπήρξε.

Φρόντισα λοιπόν κι εγώ, από το ταπεινό μου μετερίζι, να στηρίξω το τιτάνιο έργο της υπέροχης κυβέρνησης μας και των συν αυτή και ιδού που στο τέλος ήρθε και η αναγνώριση των κόπων μου και η συμβολή μου στην επιτυχία και τη σφυγμομετρική αλματώδη άνοδο των ποσοστών δημοφιλίας της λαοπρόβλητης γαλάζιας μας παράταξης. Η οποία, το τονίζω, είναι η παράταξη όλων των μυαλωμένων και νομοταγών Ελλήνων, σε πείσμα και απελπισία των σκοτεινών δυνάμεων της αντίδρασης.

Έχω λοιπόν την χαρά και την τιμή να σας ανακοινώσω πως, όλως προσφάτως, διορίσθην πρωθυπουργικός σύμβουλος επί θεμάτων Τύπου και ΜΜΕ (και χειραγώγησης –αλλά αυτό το τελευταίο το λέμε μόνο μεταξύ μας), με τριπλασιασμό των ήδη παχυλών απολαβών μου και άλλων τινών προνομίων, που δεν είναι της παρούσης να αναλύσω, αλλά εκείνο που προέχει

κυρίως στην δίκαιη αυτή αναβάθμιση είναι η αναγνώριση της αδιαμφισβήτητης αξίας και ικανοτήτων μου.

Ξέρω... οι κακεντρεχείς θα ομιλήσουν για εξαγορά συνειδήσεων, για παπαγαλάκια και για «ημέτερους», αλλά θα επιλέξω να τηρήσω ο ίδιος περιφρονητική σιγή σε όλες αυτές τις ζηλόφθονες κακοήθειες. Η σιωπή μου προς απάντηση τους.

—Άξιος ο μισθός σου, κουκουλοφόρε καταδότη, μου είπε η κυρία Κική όταν της ανακοίνωσα τα ευχάριστα. Ο κατάλληλος σφουγγακωλάριος στην κατάλληλη θέση.

Δεν μου συχώρεσε βλέπετε το ξεμπρόστιασμα αυτού του ρασοφόρου δαίμονα και συνοικιακού γαμίκουλα, του ψευτο-Ρασπούτιν παπα-Δανίλη. Ο οποίος, να σας πληροφορήσω με την ευκαιρία, ότι κατόπιν ενδελεχούς ελέγχου των αρμοδίων αρχών και μετά από φιλική παρέμβαση της Ιεραρχίας, ευρέθη άσπιλος ως μωρή παρθένος και απεδόθη εκ νέου εις το εκκλησίασμα του, προκειμένου να συνεχίσει το θεάρεστο έργο του.

Από τις πρώτες που έσπευσαν να τον στηρίξουν ήταν βεβαίως η κυρία Κική, αλλά να σας πω κάτι;... δεν δίνω δεκάρα τσακιστή. Αν τη βρίσκει έτσι, με το ρυπαρό γερόντιο, με γεια της με χαρά της. Εμένα μην μου σκοτίζει τον έρωτα. Κι εδώ που τα λέμε, πού να μπλέκεις τώρα σε διαδικασίες διαζυγίων και τέτοιες ιστορίες για αγρίους; Πρέπει να σκεφτώ και τη θέση μου, έτσι δεν είναι; Διότι εμείς, οι εθνοπατέρες, σε κάτι τέτοια είναι που πρέπει να δίνουμε το καλό παράδειγμα στον χύδην όχλο. Δεν έχει σημασία τι κάνεις, αλλά τι φαίνεται ότι κάνεις. Δεν είδατε πόσοι εκ της παρατάξεως μας έχουν βρει το διάολο τους από κάτι, αμελητέου μεγέθους, απερισκεψίες;

Και μιας και το 'φερε η κουβέντα, ε;... ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω.

Διότι υπάρχει και η κυρία Βαλσαμιά.

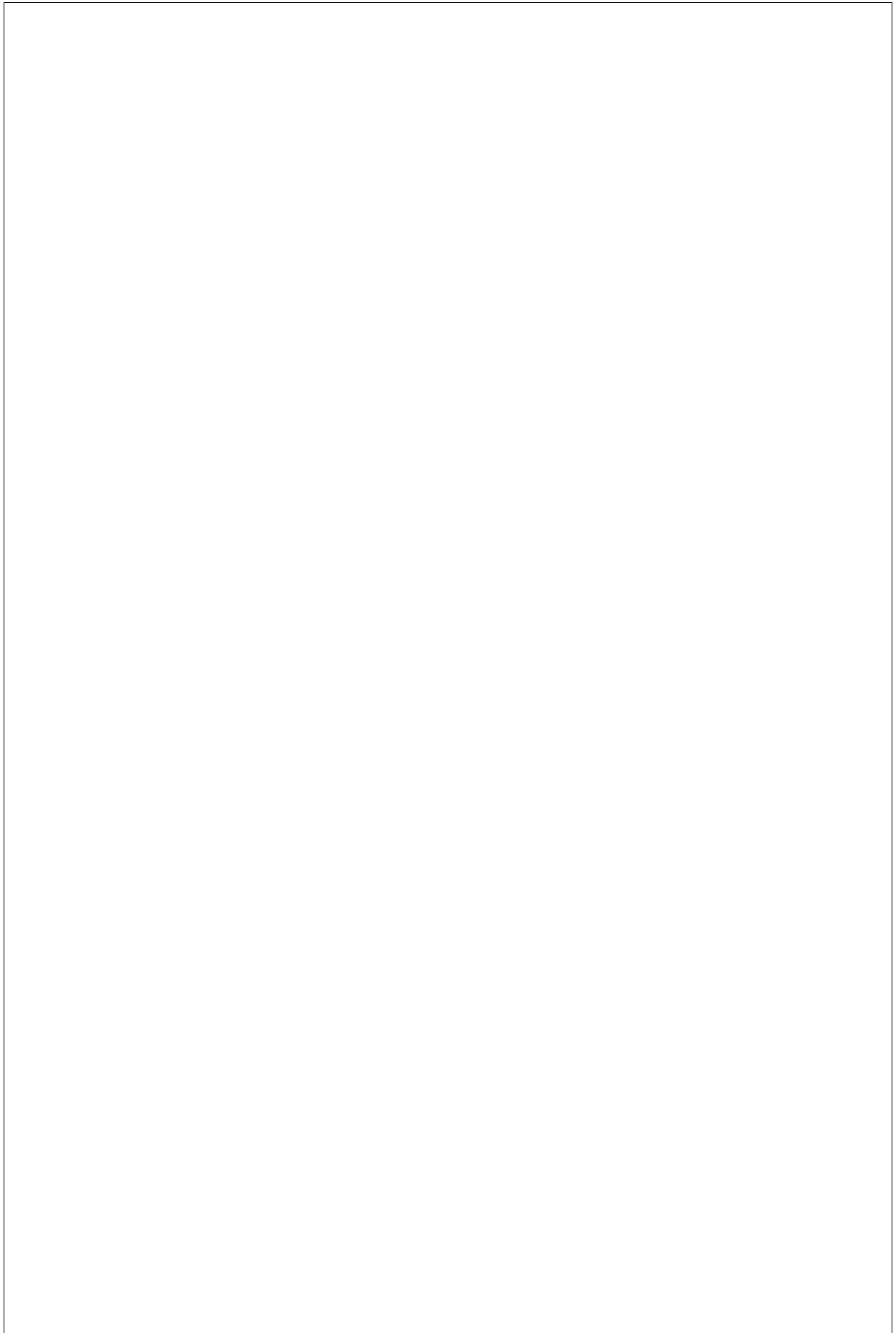
Η μάνα της Σούζης, από το *facebook*, του νυμφίδιου με το ωραίο κωλαράκι, η οποία (μάνα) ήρθε να μου ζητήσει τα ρέστα που τα 'χα ρίξει, λέει, στην κόρη της και κουβέντα στην κουβέντα τα βρήκαμε αλλιώς και πολύ όμορφα κι ωραία. Θα μου πεις... απ' το μωρό στη γραία, ρε Κουρδούπη; Και θα σου απαντήσω εγώ ότι η ηλικία δεν είναι παρά ένα νούμερο στο χαρτί κι έτσι κι έχει η άλλη το διάολο μέσα της —και η κυρία

Βαλσαμιά τον έχει και με το παραπάνω— όλα τα άλλα είναι κουβέντες για να περνάει η ώρα. Άλλωστε... πού ξέρεις... με το συμπρώξε-συμπρώξε η μάνα μπορεί να πειστεί τελικά να φέρει και το ανήλικο, οπότε... ε, ρε, γλέντια! Πώς το λέει ο σοφός λαός; «Ο καλός ο μύλος όλα τα αλέθει».

Άσε που υπάρχει και η άλλη περίπτωση —στα προσεχώς νέον έργον— από το Κόμμα τώρα... η κυρία Ελεάνθη, που είναι Παναγιά μου ένα παιδί (και στέλεχος με διασυνδέσεις και κονέ, μην το ξεχνάμε) και η οποία όλο χαρούλες και σκέρτσα μου κάνει. Εντάξει, άσε να προσαρμοστούμε πρώτα στη νέα κατάσταση, να διερευνήσουμε και λίγο το πράγμα, μην πέσουμε σε κάναν ύφαλο —δεν ξέρεις ποτέ— και βλέπουμε.

Ναι, μωρέ... πώς το 'λεγε εκείνη η παλιά διαφήμιση της Αεροπορίας; «Οι ουρανοί είναι δικοί μας!»... Αυτό!

Κυρία Κιική, σύζυγος Κουρδούπη
(πρωθυπουργιού συμβούλου)

Ο Ιούδας, εάν ενθυμείστε, πρόδωσε τον Χριστό έναντι τριάκοντα αργυρίων, αλλά είχε το φιλότιμο και την τσίπα να πάει μετά να κρεμαστεί. Ο Κουρδούπης όμως, που πρόδωσε όχι μόνο το κοινό του, με τις παπαριές που τον βάζανε να λέει, αλλά και τον άξιο εφημέριο μας, τον παπα-Δανίλη, επειδή του κόλλησε στο χοντροκέφαλο του ότι μου την έπεφτε, λέει, καθόλου πατρικώς και ιερατικώς, όχι μόνο ανταμείφθηκε για την προδοσία του πλουσιοπάροχα, αλλά ούτε καν του πέρασε από το μυαλό να φουντάρει, έστω από τον πρώτο όροφο, στην τέντα τουμανάβη αποκάτω, έτσι, από φιλότιμο.

Όμως ποιος έχασε το φιλότιμο για να το βρει ο μαλάκας, ο δικός μου, ο οπορτουνιστής, ο αριβίστας του κερατά και εαυτούλης; Θα μου πεις, γιατί τον κρατάς, τον άθλιο, και δεν τον σουτάρεις, ν' ανοίξεις κι εσύ τα φτερά σου, βρε κοπέλα μου, όπως ομολογουμένως σου αξίζει; Και θα σου πω ότι δεν σφάξαν, να του κάνω τη χάρη, τώρα που έχουμε μεγαλεία μπροστά μας, και να του αδειάσω τη γωνιά, για να αλωνίζει αυτός ανενόχλητος. Δεν είναι κανένα κοροϊδο η Κική, μην κοιτάς που δεν μιλάω.

Και νά που άνοιξαν και πάλι οι εκκλησίες, για μας, τους ευλαβείς Χριστιανούς, που τόσο τις στερηθήκαμε, κι όχι μόνον αυτό, αλλά επέστρεψε κι ο αγαπημένος και συκοφαντημένος μας ποιμήν, ο παπα-Δανίλης, πλήρως δικαιωμένος και αποκαταστημένος, παρά τις απέλπιδες προσπάθειες μερικών να αμαυρώσουν την άσπιλη υπόληψη του.

Όμως όταν έσπευσα και πάλι να εξομολογηθώ, μετά από τόσον καιρό σκληρής αποχής, με περίμενε μια δυσάρεστη έκπληξη.

—Εσένα, τέκνον μου Αγγελική (επέμενε να με φωνάζει με το βαφτιστικό μου, παρά την κάποια οικειότητα που είχαμε τέλος πάντων) δεν δύναμαι να σε ξομολογήσω, μου λέει.

—Γιατί, παπά μου, τι έκαμα η δόλια; τον ρωτάω εγώ.

—Εσύ τίποτις, μου λέει. Αλλά έκαμε εκείνος ο αντίχριστος ο άντρας σου, που μ' έδωκε στεγνά —τα έμαθα ούλα εγώ, τι νομίζεις...— και με διέβαλε στην κενωνία.

—Κι εγώ τι φταίω, παπά μου; του λέω. Εγώ σε έχω ει-
κόνισμα, που λέει ο λόγος.

—Εσύ δεν φταις, αλλά «αμαρτίαι συζύγων παιδεύουσι γυνάς», όπως λέει και το Βαγγέλιο, μου λέει αυτός. Κι επειδής δεν θέλω μπλεξίματα και πρέπει να συγκεντρωθώ για να φροντίξω καταλλήλως το ποίμνιο μου, σε περικαλώ να βρεις άλλη ενορία να εκκλησιάζεσαι.

—Μα εγώ, παπά μου, εσένα συνήθισα κι εσένα θέλω, του λέω. Ξεχνάς τι ωραίες εξομολογήσεις κάναμε;

—Δεν το ξεχνάω, αλλά επίσης δεν ξεχνάω το ρητό που λέει ότι «όποιος φυλάει τα ρούχα του έχει τα μισά», μου λέει αυτός.

—Κι εγώ, η δόλια, τι θ' απογίνω, ποιος θα με ξομολογάει; ανέκραξα εγώ άπελπης.

—Μη φοβού Μαριάμ και ο Κύριος μετά Σου, μου λέει ο παπα-Δανίλης, που είναι αυθεντία στο Ευαγγέλιο. Θα σε στείλω εγώ συστημένη σ' έναν δικό μου συνάδελφο, εδώ κοντά, στην Αγιά-Ειρήνη, τον παπα-Γιώργη. Θα του πεις “Με στέλνει ο παπα-Δανίλης να με ξομολογείς σαν να ήτουνε εκείνος”. Κι αυτός θα πράξει τα δέοντα.

Κι έτσι, εξ' αιτίας του δωσίλογου συζύγου, αναγκάστηκα ν' αλλάξω τις συνήθειες μου καθώς κι ενορία. Και καλά, παράπονο δεν έχω... ο παπα-Γιώργης είναι μπορώ να πω το ίδιο καλός με τον παπα-Δανίλη —και πιο νέος κι ενθουσιώδης— αλλά και πάλι φοβάμαι μην και του μπουν ιδέες του άλλου, του μαλάκα, κι έχουμε τα ίδια, αν όχι χειρότερα, διότι τώρα, μην το ξεχνάμε, είναι ακόμα πιο εξουσία, ο άθλιος.

Ο παπα-Γιώργης πάντως με αποκαλεί Κική, συχνά δε συνοδευόμενο από τον τρυφερό προσδιορισμό «μανάρα μου». Κάτι είναι κι αυτό, δεν λέω... Αρκεί να μην μας το χαλάσουν πάλι οι κακεντρεχείς και ζηλόφθονοι, όπως την άλλη φορά.

Αμήν, Θεέ μου!

Αυτό που εφοβούμην συνέβη και με τρόπον απαράδεκτον και άκρως εξοργιστικόν. Από αλλού το περιμέναν κι από αλλού μας ήλθε! Δεν ηξεύρω πλέον τι να είπω! Μας τιμωρεί άραγε ο Πανάγαθος δια τας αμαρτίας μας ή μας κάμει πλάκαν (όπως λέγει η σημερινή κατάπτυστος νεολαία) ο Διάβολος, για να γελάσει εις βάρος μας;

Διότι, ενώ ο μαυριδερός συρφετός των αποχρυστικών λαθρομεταναστών περιεφέρετο ελευθέρως εις δρόμους και πλατείας, χωρίς να φαίνεται να νοσεί, εμείς, οι κανονικοί και νομοταγείς πολίται παραμένοντες έγκλειστοι εις τας οικίας μας και παρ' όλα ταύτα καταλήγαμεν εις τας εντατικάς τας λεγομένας των νοσοκομείων, όπου, συχνάκις, αντιμετωπίζαμεν το μοιραίον.

Ποίος ημπορεί να μου εξηγήσει το παράδοξον ετούτον; Οι φορείς του κορωνοϊού να παραμένουν αλώβητοι, ενώ εμείς, οι από πάσης απόψεως υγιείς, να νοσούμεν και να θνήσκομεν σωρηδόν και κατ' επανάληψιν;

Τι έχει να είπει προς τούτον η αξία μας κυβέρνησις και ο σεβαστός μας κύριος πρωθυπουργός; Διατί ισχύουν δύο μέτρα και δύο σταθμά; Αφενός ο τριτοκοσμικός όχλος να ευρίσκεται εις το απυρόβλητον και αφετέρου οι σωστοί άνθρωποι να θνήσκουν, παρά την επιμελήν τήρησιν των επιβληθέντων μέτρων;

Αναμένομεν μίαν πειστικήν απάντησιν.

Εις ό,τι με αφορά, ετήρησα κατά γράμμα τας επιταγάς των ειδικών, ενεβολιάσθην δε (δισ), παρά τας όποιας υποψίας με διακατείχαν περί του λεγομένου «τσιπαρίσματος» του Αντιχρίστου, και ποίον το αποτέλεσμα; Ευρέθην εκών-άκων και ο ίδιος εις το νοσοκομείον με τα συμπτώματα του κορωνοϊού.

Και από πού κόλλησα τον ιόν; Από κάποιον τυχάρπαστον σκούρον ντελιβερά μετανάστην; Ουχί, κύριοι. Από τον φίλον και συμπολεμιστήν μου Αναστάσιον Πουλακίδη, όστις με επεσχέφθη κοινωνικώς άμα τη άρση της καραντίνας! Εμβολιασμένος και ούτος σημειωτέον.

—Μα πώς γίνεται, γιατρέ, να νοσήσω εφόσον ενεβολιάσθην, συμμορφούμενος προς τας επιταγάς των ειδικών; ηρώτησα τον θεράποντα ιατρόν μου εις το νοσοκομείον.

—Το εμβόλιον σας προστατεύει από τας βαρίας συνεπείας της νόσου, κύριε Μπίμπικα, δεν σας προστατεύει από την νόσον την ιδίαν, μου λέγει αυτός.

—Και τότε τι εμβόλιον είναι αυτό; εξανέστην εγώ —και με το δίχιο μου.

Εμειδίασεν ο επιστήμων εις το ακλόνητον τούτο επιχείρημα.

—Ας πούμε ότι είναι κάτι «σαν εμβόλιο», μου λέγει.

—Και τώρα τι κάμνομεν, γιατρέ; τον ερωτώ.

—Υπομονή, μου απαντά αυτός. Υπομονή για να περάσει. Το καλό είναι ότι γλυτώσαμεν την διασωλήνωσιν και την εντατικήν.

Εταλαιπωρήθην επί μήναν και πλέον.

Και το κερασάκι εις την τούρταν ήτο ότι ο ταξιτζής που με παρέλαβεν από το νοσοκομείον για να με μεταφέρει εις την οικίαν μου ήτο... Πακιστανός!

Πάλι καλά να λέμε, διότι ως φαίνεται αυτοί οι υπάνθρωποι χαίρουν ανοσίας, οπότε δεν κινδύνευσα να κολλήσω και πάλιν την νόσον.

Αρχιφύλαξ Ντουβαρέας Βλάσιος

Τέρμα τα δίφραγκα, μάγκες. Μέχρις εδώ ήσαντε οι χαρές και τα πανηγύρια. Η Εξουσία, άνωθεν, αποφάσισε και διέταξε γενική χάρη και να αποφυλακιστούν, λέει, πάραυτα απαξάπαντες οι κρατούμενοι, ανεξαρτήτως παραπτώματος και ποινής. Η ποινή ήτουνε γενική –μια για όλους, μέχρι νεωτέρας– το παράπτωμα το ξέρουν μόνον αυτοί.

Κι εμείς, οι στυλοβάτες του Συστήματος, πίσω στην καθημερινή ρουτίνα, λέει, όπου το καθήκον επιβάλλει. Όχι ότι κι έτσι δεν θα 'χουμε δουλίτσα. Όλο και κάποιους ψεκασμένους αντιεμβολιαστές θα στουμπήξουμε, όλο και κάποια κολλημένα κνιτάκια θα μαντρώσουμε –με τος σεις και με το σας, μη νομίζεις–, όλο και κάποια γερόντια που κλαψουρίζουν για τη σύνταξη θα ψεκάσουμε, όλο και κάποια τρελαμένα μαθητούδια θα λιανίσουμε, όλο και σε κάποιους αδικημένους χουλιγκάνους θα κόψουμε τον τσαμπουκά, όλο και κάποιους λαθρομετανάστες θα κάνουμε (πιο) μαύρους στο ξύλο. Διότι η Εξουσία επαγρυπνεί, μάγκες, δεν κοιμάται ποτές κι επεμβαίνει για να ρυθμίσει τα κακώς έχοντα και για να συνετίσει τον άμυαλο όχλο, που παρεκτρέπεται. Αλλά, όπως επί καραντίνας, που ημάστενε οι απόλυτοι άρχοντες της ασφάλτου (τίτλος κι αυτός για εργάρα, ε;) δεν θα 'ναι.

“Πού πάτε, για να 'χουμε το καλό ρώτημα, μανδάμ;”... “Νά, εδώ παραδίπλα...”... “SMS;”... “Δεν έχω... το ξέχασα... δεν πρόκανα...”... “Μέσα! Aresto! Εξόν κι αν προτιμάς να πάμε στο γιαπί, εδώ παραδίπλα...”. Ελέω Θεού! Και Μωϋσή βεβαίως.

Πλην κάποιοι από μας πάθαμε και ζημιές, η αλήθεια να λέγεται. Παράδειγμα: ο υποφαινόμενος.

Τελευταία μέρα της καραντίνας και γυρνάω σπίτι απρο-όπτως, ν' αλλάξω σώβραχο –το γιατί και το πώς δεν μας ενδιαφέρει.

Μπαίνω στην κουζίνα και τι να δω; Την κυρα-Μαριγούλα, με το κομπιναιζό, κι έναν χλέμπουρα, με τα σώβραχα, να πίνουν καφέ στο τραπέζι, εις υγείαν του κοροϊδίου, και χαχά και χουχού και χοχό.

—Τι γίνεται εδώ, μωρή; βάνω τις φωνές εγώ, πλην ευγενέστατα, όπως όταν έχω να κάνω μ' έναν παραβάτη –η συνήθεια από την υπερεσία βλέπεις.

—Τίποτις, Βλάση μου, μου λέει το γύναιο ατάραχο. Νά, εδώ, με τον κύριο καθηγητή... κάνουμε μάθημα.

—Μάθημα το λένε τώρα, μωρή σκρόφα; εξανίσταμαι εγώ – και με το δίκιο μου. Μάθημα με τα σώβραχα;!!!

—Ε, τι να κάνουμε που έβανε ζέστη, μου απαντάει ετοιμόλογα η Σαλώμη.

Τα παίρνω εγώ στο κρανίο... βουτάω τον τύπο από τ' αυτί, του σπηκάρω μερικά φωνήεντα αστυνομικά... χέστηκε ο τζες... τον αφήνω να φύγει. Μαύρος έφυγε, αλλά έφυγε. Ουδεμία κατάχρηση εξουσίας.

Αστράφτω και δυο ξεγυρισμένες ανάστροφες στη μετανοούσα Μαγδαληνή...

—Άλλη φορά μην ξαναδώ παρεκτροπές αυτού του είδους, της λέω.

Και έληξε το ζήτημα. Τι έπρεπε να κάνω δηλαδή, να έβγανα το 38άρι και να την ξάπλωνα; (Που δεν θα βρισκόταν και δικαστής να με καταδικάσει δεδομένης της κατάστασης). Πολιτισμένοι άνθρωποι ειμάστενε, όχι τίποτις κανίβαλοι Αλβανοί.

Πλην την επομένη στο τμήμα, προς μεγάλη μου έκπληξη, με φωνάζει επειγόντως ο Διοικητής στο γραφείο του.

—Τι έκαμες πάλι, ρε Βλάση; μου λέει.

—Τι έκαμα, κύριε Διοικητά; απορώ εγώ, που δεν πήγε το μυαλό μου πουθενά.

—Ένας Γιουρούσης Βύρων σου έκαμε μήνυση επί βιαιοπραγία και ανήκεστη σωματική βλάβη, μου λέει.

—Γιουρούσης... Γιουρούσης..., προσπαθώ να θυμηθώ εγώ... Δεν μου λέει τίποτις το όνομα, κύριε Διοικητά.

—Έχαμε μάθημα στη γυναίκα σου, λέει, και του επετέθεις με φονικάς διαθέσεις.

Αμ έτσι πε μου ντε, να καταλάβω. Ο χλέμπουρας, που φιλοδόξησε να κερατώσει έναν Ντουβαρέα!

—Α, γι' αυτόν τον λέτσο μιλάμε τόση ώρα, κύριε Διοικητά; του λέω. Πρόκειται οφθαλμοφανώς περί παρεξήγηση.

—Κάτσε να μου τα πεις καταλεπτώς, μου λέει ο Διοικητής. Να παραγγείλω καφέ;

Όταν ακούς για καφέ στο Τμήμα κλάφτα Χαράλαμπε, αλλά για τους παραπτωματίες πολίτες, όχι για μας. Παράγγειλε καφέ ο Διοικητής —πολύ τζιμάνι παιδί— κάναμε και τσιγάρο κι άρχισα να του εξηγώ το συμβάν.

—Εγώ, κύριε Διοικητά, του λέω, και περί ώρας ενδεκάτης και πέντε πρωινής διήλθον εκ της οικίας μου, όλως απροόπτως. Όπου, προς έκπληξίν μου, αντελήφθην τον εν λόγω χλιμίτζουρα να χαριεντίζεται ασυστόλως μετά της συζύγου μου, αμφοτέροι διατελούντες ασέμνως ενδεδυμένοι, τουτέστιν με κομπιναιζό ή μία και με τα σώβρακα ο έτερος. “Τι συμβαίνει εδώ;” ερωτώ εγώ. “Τίποτις” μου λένε. “Δεν είναι αυτό που νομίζεις”. Εξεμάνην και δικαίως, κύριε Διοικητά, αλλά συνεκρατήθην και διέταξα τον παραπτωματία όπως αποχωρήσει πάραυτα εκ της οικίας μου. Τρομοκρατηθείς αυτός εξορμά προς την πόρτα, αλλά στην βιασύνη του να εξέλθη συνεκρούσθη μετά της χειρός μου, ήτις ήτο τεντωμένη υποδεικνύοντας του την έξοδον. Εξ ου και ο μαυρισμένος οφθαλμός. Μέσα στην παραζάλη του ορμά κατά πάνω μου, αντί για την πόρτα, αλλά φλίκουρο ως ήτο και ολόκληρο γομάρι εγώ, με το συμπάθιο, εξετοξεύθη προς παρακείμενον μπουφέν, όστις κατέρρευσε επί της κεφαλής του προξενών επιπολαίους μώλωπας και εκδοράς. Αυτό είναι όλο.

—Εσύ δηλαδή δεν τον χτύπησες;

—Εγώ;!!! Με το σεις και με το σας, κύριε Διοικητά. Πρόκειται όλως οφθαλμοφανώς περί αυτοτραυματισμού.

Ανάσανε με ανακούφιση ο Διοικητής μου.

—Εμ, αν είναι έτσι, όλα εξηγούνται, είπε. Για μια στιγμή

θορυβήθηκα μην και είχαμε τίποτις μπλεξίματα. Βεβαίως οφείλω να διατάξω ΕΔΕ, η οποία θα διεξαχθεί υφ' εμού του ιδίου και όλα θα τακτοποιηθούν. Α, μα τι, εμ κερατάδες, εμ να βρούμε τον μπελά μας;

—Αν μου επιτρέπετε, κύριε Διοικητά, ούτε κερατάδες είμεθα, του λέω. Καθόσον η σύζυγός μου, υφ' εμού του ιδίου ενδελεχώς ανακρινομένη, ομολόγησεν ότι το αδίκημα δεν συνετελέσθη, διότι αφίχθην εις τον τόπον του εγκλήματος εγκαίρως.

—Τόσο το καλύτερο για όλους μας, ξανα-αναστέναξε μετ' ανακουφίσεως ο κύριος Διοικητής. Καθ' όσον ένας κερατάς στο Σώμα μας κάμει όλους κερατάδες —εξ' αγχιστείας.

Διεξήχθη βεβαίως ΕΔΕ, ως οφείλαμε, ουδέν ενοχοποιητικών στοιχείον ανευρέθη και ούτω πως η υπόθεση μπήκε στο αρχείο. Εγώ δε παρεδόθην και πάλιν άσπιλος και καθαρός στην κενωνία.

Εννοείται ότι την κυρα-Μαριγούλα σκέφτομαι να την στείλω πίσω στη μάνα της. Μια αφορμή περιμένω. Με λένε Ντουβαρέα εμένα. Και στο σόϊ μας τα παντελόνια που φοράμε τα τιμάμε.

Δαμιανός Βουρλάρης

Τον είχατε για ξεγραμμένο τον Βουρλάρη, ε, καθήκια εαμβούλγαροι και λοιποί συμμορίτες; Αμ δεν θα σας την κάμει την χάρη. Διότι, όπως κατατροπώσαμε στον Γράμμο και στο Βίτσι τις ερυθρές ορδές του Στάλιν, έτσι και τώρα δεν θ' αφήσουμε να περάσει ο κομμουνιστικός ιός σας... ποιος ιός δηλαδή, η γρίπη, που μας στείλατε. Κακό σκυλί ψόφο δεν έχει. Μπορεί να ταλαιπωρήθηκα για πάνω από δυο μήνους, μπορεί η αδιαθεσία αυτή να μου άφηκε κουσούρια, αλλά πάλε με χρόνους, με καιρούς, πάλε δικά μας θα 'ναι. Ο Βουρλάρης, όπως και η αγαπημένη μας πατρίς, ποτέ δεν πεθαίνει, κουφάλες!

Αφού μέχρι και οι γιατροί στο νοσοκομείο μείναν κατάπληκτοι.

—Φτου, φτου, φτου, μην σας ματιάξουμε, κύριε Βουρλάρη, μου λέγαν. Σκυλί μοναχό εισάστενε.

—Συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια, γιατρέ μου, απαντούσα εγώ. Αυτό δα μας έλειπε, να μας στείλει μια κομμουνιστική γριπούλα!

—Δεν είναι γριπούλα, κορωνοϊός είναι, έλεγε ο επιστήμων. Και δεν είναι «κομμουνιστικός», είναι παγκόσμιος.

Τι να πει κι αυτός ο έρμος; Αυτά τον δασκάλεψαν να πει, αυτά έλεγε. Μπορούσε να κάμει κι αλλιώς;

—Μπα; του κάνω εγώ. Και τότες πώς εξηγείς εσύ ότι δεν πιάνει στα ερυθρά αποβράσματα, ενώ εμάς, τους αγνούς εθνικόφρονες πατριώτες μας θερίζει;

Μώκο ο θεράπων του Ασκληπιού. Πώς να καταρρίψει ένα τέτοιο ακλόνητο επιχείρημα;

Και συγγνώμη που δεν σου κάμναμε τη χάρη να τα τινάξουμε, κυρία Βαλσαμιά, για να αλωνίζεις εσύ μετά και να τρέχεις πίσω από τα τεκνά με την κληρονομιά του συχωρεμένου.

Αλλά και να τα τινάξαμε —κούφια η ώρα— εσύ από τα τρία το μακρύτερο θα έπαιρνες. Αμ στην έφτιαξα εγώ τη δουλειά, να το φυσάς και να μην κρυώνει. Διότι έχουν γνώση οι φύλακες, τι νόμιζες; Όλα στην Εκκλησία πάνε. Και το σπίτι και τα μετρητά στην τράπεζα, που δεν ξεύρεις ότι υπάρχουν, και το εξοχικό στη Λούτσα και τα χωράφια που νοικιάζω στο χωριό.

Ήρθε στα σκούρα ο παπα-Δανίλης και μου άνοιξε τα μάτια ο άνθρωπος.

—Τέκνον μου, Δαμιανέ, μου λέει. Περραστικά σου βέβαια, αλλά όπως κανείς μας δεν ηξεύρει τι του ξημερώνει —ανεξερεύνηται αι βουλαί του Κυρίου— καλό θα ήτο να φροντίζεις εγκαίρως για την ψυχή σου.

—Να ξομολογηθώ δηλαδή, πάτερ μου; τον ρωτάω. Μα τι αμαρτίες έχω εγώ, ο καημένος; Ο καλύτερος άνθρωπος είμαι. Πάντα με τον σταυρό στο χέρι πορεύομαι. Κακό λόγο δεν έχω πει για κανέναν.

—Όχι, βρε τέκνον μου, τι να την κάμεις την εξομολόγηση, αυτή είναι για τους αμαρτωλούς, εσύ είσαι αδάμας, μου λέει. Για τα περιουσιακά σου μιλάω. Έτσι, μια σκέψη κάνω δηλαδή... Μήπως να τα έγγραφες όλα στην Αγία Ημών Εκκλησία; Είμαι σίγουρος ότι ο Πανάγαθος θα το εκτιμούσε αυτό δέοντως.

—Βρε καλά λες, του λέω εγώ. Πώς δεν το σκέφτηκα πιο πριν; Έτσι θα την φέρω και σ' αυτό το κάθαρμα, τη Βαλσαμιά, που περιμένει πώς και πώς να τα τινάξω.

—Ουδέν κακόν αμιγές καλού, είπε ο καλός ιερέας και με ευλόγησε.

Φρόντιζε το λοιπό να φέρει συμβολαιογράφο και με τις νοσοκόμες μαρτύρους τα ταχτοποιήσαμε όλα!

Φάε τη σκόνη μου τώρα, κυρία Βαλσαμιά!

Καλά λένε ότι κακό σκυλί ψόφο δεν έχει. Με τη λήξη του συναγερμού μας ήρθε πεσκέσι πίσω ο κωλόγερος. Ο οποίος, σε πείσμα όλων, τη σκαπουλάρησε. Σε καρότσι μου τον στείλαν, αλλά ζωντανό –και χειρότερο από πριν. Έφερα μια Φιλιππινέζα, να τον ξεσκατίζει, σιγά μη γίνω εγώ δούλα του! Κι άστον να βρίζει και να μουρμουράει –παλιά μου τέχνη κόσκινο– μετρημένα είναι τα ψωμιά του, και οι τραχανάδες που του φτιάχνει η Τζέλα (το κοντοπίθαρο θηλυκό που λέγαμε).

Από πού την πληρώνω; Από τη σύνταξη του σκατόγερου. Όταν με το καλό τα κακαρώσει θα πάρει κι αυτή πόδι (η κοντοστούπα, όχι η σύνταξη). Κι όσο για το έξοδο δεν με νοιάζει, διότι, όπως θα 'λεγε και ο Τζέφρυ «λεφτά υπάρχουν».

Καθόσον, όσο τον είχαν του θανατά και τον περιμέναμε από ώρα σε ώρα, εγώ φρόντισα να διερευνήσω αρμοδίως και να λάβω τα μέτρα μου. Και τι ανακαλύπτω λες; Ένα κρυμμένο βιβλιάριο –και μετά άλλο ένα– με καταθέσεις ουρανομήχεις, που ούτε το είχα πάρει χαμπάρι ότι υπήρχαν. Πού τα βρήκε; Τι να σου πω... ποιος ξέρει τι βρωμοδουλειές είχε σκαρώσει, ο άτιμος, όταν ήταν στην υπερεσία. Τα σήκωσα λοιπόν, σαν κυρία, με το πληρεξούσιο που μου 'χε κάνει, και τα μετέφερα... δεν θα σας πω πού, διότι αυτό είναι προσωπικό δεδομένο και προστατεύεται από τον Νόμο.

Πούλησα και τα χτήματα στο χωριό, στον Καραμήτρο, που τα εκμεταλλευόταν, έδωκα και το εξοχικό στη Λούτσα σ' έναν εργολάβο, να το κάνει μαιζονέτες, επί αντιπαροχή, στο όνομά μου βεβαίως, και ταχτοποιήθηκα μια χαρά. Όσο για τούτη εδώ την τρύπα όπου μένουμε, ποιος χέστηκε; Σιγά την αξία. Όταν με το καλό μας αφήσει χρόνους, που το βλέπω για συντόμως, εγώ θα πάω να μείνω στο Κολωνάκι, ως μου αρμόζει.

Κι όποιος νομίζει πως ήμουν λίγο υπερβολική ακούστε κι αυτό...

Όλως τυχαίως ανακάλυψα ένα αντίγραφο διαθήκης –του σκατόψυχου. Όπου τα αφήνει όλα, λέει, στην... Εκκλησία! Τη ευγενή μεσολάβηση αυτής της σουπιάς, του παπα-Δανίλη! Α, καλά! Καλοφάγωτα! Χαχαχά...

Αλλά εμένα άλλα με απασχολούν τη στιγμή αυτή. Διότι, αυτός ο πορνοβοςκός, ο Κουρδούπης –που τον έπιασα στα πράσα να προσπαθεί να μου αποπλανήσει την κόρη που δεν έχω–, μετά τη θαυματική του αναβάθμιση (άξιος ο μισθός του) έχει αρχίσει και μου κάνει νερά.

Όμως δεν ξέρει φαίνεται τι εστί Βαλσαμία, και καλύτερα γι' αυτόν να μην το μάθει ποτέ. Διότι κι αν έχω ράμματα για τη γούνα του! Θα τρέχει και δεν θα φτάνει.

Πάλι μπορεί να είναι απλώς η φαντασία μου και να τον αδικώ τον άνθρωπο. Είναι που είδα και πέρασα πολλά και πάντα οι άλλοι εκμεταλλεύονταν την καλή μου την καρδιά. Νά γιατί έχω γίνει καχύποπτη.

Αυτό είναι το μεγάλο μου ελάττωμα. Όχι η καχυποψία, καλέ. Το ότι στους ανθρώπους τα δίνω όλα, ανιδιοτελώς, και δεν κρατάω τίποτα για μένα. Αλλά αυτή είναι η Βαλσαμία. Μπορούμε να την αλλάξουμε; Δεν μπορούμε.

Ευγενία (Τζένη) Πιτσιλήρη-Κάγιουρα

Τέλος συναγερμού και τα κεφάλια έξω και πάλι. Επί-
τέλους, γιατί η συμβίωση με τον μαλάκα είχε χτυπή-
σει κόκκινο και υπάρχουν και όρια στην αντοχή μιας
γυναίκας, έτσι; Άντε, γιατί έχουμε και δουλειές. Και τι δου-
λειές! Δουλειές με φούντες... όχι απ' αυτές που σ' αρέσουν, ρε
Μπούλα, μανάρα μου, από τις άλλες.

Και πρώτα απ' όλα η υπόθεση της Νασούλας. Που το πήρε
απόφαση να σχολάσει τον συνοικιακό γαμίκουλα, ο οποίος,
εκτός του ότι απεδείχθη, ως αναμενόταν, διπρόσωπος και
ατάσθαλος, ευρέθη κι εκτεθειμένος στην αγορά, λόγω που του
χρωστούσαν, λέει, και δεν του τα 'διναν –λες κι εμάς δεν μας
χρωστάνε... Αλλά δεν βαράμε κανόνι, κύριε. Απευθυνόμεθα σε
μια από τις έγκυρες εισπρακτικές, που αφθονούν στις μέρες
μας, να στείλουν οι άνθρωποι δυο φουσκωτούς στον οφειλέτη,
να του εξηγήσουν πειστικά πώς έχει η κατάσταση και να ει-
σπράξουν άμεσα. Άμα είσαι όμως γεννημένο λαμόγιο κοιτάς
πώς θα επωφεληθείς από την ακαταστασία, να στείλεις τον άλ-
λον στον κουβά. Αλλά δεν πάει έτσι στην ευνομούμενη κοινωνία
στην οποία ζούμε, κύριε.

Προσωρινά μέτρα πάραυτα λοιπόν κι άμεση μεταφορά των
καταθέσεων από Καϊμάν στην Αντίγκουα, με τους κωδικούς
που είχε τσουρνέψει η Νάση, η οποία, για μια ακόμη φορά
έδειξε το μεγαλείο της ψυχής που χαρακτηρίζει εμάς τις γυναί-
κες –ακόμα κι όταν κακοπέφτουμε.

—Του άφησα μερικά ψιλά, για να έχει να πορεύεται για
μερικές μέρες, μου εξομολογήθηκε. Δεν μου 'κανε καρδιά να
του τα σηκώσω όλα, του φουκαρά.

—Κακώς, τη μάλωσα. Νά, κάτι τέτοιες, σαν εσένα, πο-
νόφυχες, βρίσκουν αυτά τα ρεμάλια και μας εκμεταλλεύονται.

—Έλα μωρέ, τον ταλαίπωρο..., μου λέει αυτή. Τον λυπάμαι κατά βάθος. Τον σούταρε και η γκόμενα, τώρα που είναι μπατίρης, και είναι να τον κλαις.

—Εσύ, κορίτσι μου, θ' αγιάσεις, της λέω αναστενάζοντας. Με την *Αγία Γραφή* στο χέρι πορεύεσαι.

—Μα κι εγώ μήπως δεν υπήρξα κάπως... άτακτη; μου λέει το βλίτο.

—Άκου να σου πω..., της λέω αυστηρά. Βρισκόσουν εν νομίμω αμύνη. Και μετά... σιγά το παράπτωμα! Επειδή κάπως θέλησες να παρηγορηθείς για την τεράστια απιστία του άλλου; Και στο κάτω-κάτω με τον κηπουρό παρεκτράπης —εάν το θεωρήσουμε αυτό παρεκτοπή— δεν πήγες να σπιτώσεις γκόμενα σε ρετιρέ.

—Έτσι που το λες σαν να 'χεις δίκιο, φιλενάδα, μου λέει η Νάση. Συγκρίνεται τώρα η προδοσία του παλιαπατεώνα με το δικό μου ανεπαίσθητο ολίσθημα; Μωρέ καλά του κάνουμε!

Η περίπτωση του παπα-Δανίλη ήταν βεβαίως διαφορετική και σαν υπόθεση και από οικονομικής πλευράς (διότι, μην ξεχνάμε πως εκεί προσεφέρθη αφιλοκερδώς, έτσι, για το αίσθημα δικαίου δηλαδή).

Ευτυχώς που η ανακρίτρια που είχε αναλάβει την προκαταρκτική εξέταση ήταν η Τούλα, που ήμασταν μαζί στη Νομική και είχαμε τέλος πάντων μια κάπως εξαιρετικά στενή οικειότητα. Την οποία πήρα μαζί μου ένα Σαββατοκύριακο στις Σπέτσες, όπου έχουμε ένα εξοχικό με τον μαλάκα, και φρόντισα να την μαγειρέψω καταλλήλως, απ' όλες τις απόψεις.

—Με κείνη τη συκοφαντία του παπα-Δανίλη τι σκέφτεσαι να κάνεις, κουκλάρα μου; τη ρώτησα σε μια στιγμή που τέλος πάντων τη βρήκα ιδιαιτέρως δεκτική.

—Τι να κάνω; απάντησε εκείνη. Τα προβλεπόμενα. Θα εξετάσω μάρτυρες, θα συγκεντρώσω τα στοιχεία που υπάρχουν και θα στείλω το πόρισμα στον εισαγγελέα.

—Μάρτυρες κατηγορίας δεν θα βρεις, στο εγγυώμαι εγώ, της λέω. Μάρτυρες υπεράσπισης θα σου φέρω ολόκληρο σύνταγμα. Θα βαρεθείς ν' ακούς επαίνους. Στοιχεία, άλλα απ' αυτά που κατασκευάστηκαν από τους σκανδαλοθήρες δημοσιογράφους, επίσης δεν πρόκειται να βρεις και τούτο διότι τίποτα

το μεμπτόν δεν συνέβη. Οπότε... τι να μπλέκεις τώρα σε αδιέξοδα, όταν επιπλέον έχεις τέτοιο φόρτο εργασίας;

—Λες; μου κάνει η Τούλα διστακτικά.

—Εμ λέω, της λέω. Γιατί να ταλαιπωρείσαι και να κουράζεσαι τζάμπα και βερεσέ, βρε μάνα μου; Σάματι θα σου δώσουν κανένα παράσημο;

—Μωρέ καλά λες..., μουρμούρισε η Τούλα σκεπτική. Πού να μπλέκουμε τώρα με το παπαδαριό!...

—Αυτό λέω κι εγώ, της λέω. Και θα σε συμβούλευα, μιας και ήρθαν έτσι τα πράγματα, να πας κι εσύ να σε ξομολογήσει ο εν λόγω και θα δεις που θα μείνεις πολύ ευχαριστημένη.

Έκλεισε λοιπόν κι αυτή η υπόθεση κι όλα θα ήταν φίνα κι ωραία αν δεν είχα τη γκρίνια της Μπούλας, η οποία, για κάποιο μυστηριώδη λόγο, παρουσίαζε σημάδια ανασφάλειας τελευταία.

—Με μας τι θα γίνει; μου λέει. Όλος ο κόσμος πάει και φτιάχνει σύμφωνο συμβίωσης... εγώ στο ράφι θα μείνω;

—Γιατί, βρε μανάρι μου; της λέω εγώ. Έχεις κανένα παράπονο; Βασίλισσα δεν σ' έχω;

—Βασίλισσα χωρίς στέμμα, μου λέει αυτή.

—Όλα θα γίνουν, την καθησύχασα εγώ (ένεκα απαραίτητη στο γραφείο). Άσε να επιστρέψουμε πάλι στην κανονικότητα... ακόμα παραπαίουμε... να δούμε πώς θα πάνε οι δουλειές... και μετά, σιγά-σιγά, το κοιτάζουμε και το προσωπικό...

Κι εδώ είναι που τίθενται τα διλήμματα, κυρία Τζενούλα μου, που όλους τους φροντίζεις κι όλους τους τακτοποιείς, πλην του εαυτού σου. Ανάμεσα στο αίσθημα και στο συμφέρον τι διαλέγουμε; Διότι, ναι μεν η Μπούλα... και τα λοιπά, και τα λοιπά... αλλά η Νάση από την άλλη μεριά βρίσκεται –κατόπιν των δικών μου ενεργειών εννοείται– σε μια κατάσταση ζηλευτής ευμάρειας... «Μα θαρρώ πως θα τα μπλέξω, απ' την Κική και την Κοκό ποια να διαλέξω;» που έλεγε και το νόστιμο αρχαίο τραγουδάκι.

Και ο μαλάκας; θα μου πεις... Τι κάνουμε με τον μαλάκα; Θα δούμε τι κάνουμε... γιατί αν του καθίσει η πολιτική αποκατάσταση, για την οποία τόσον καιρό παλεύει, δεν θα ήταν καλό

για τις δουλειές να έχουμε ένα δόντι στα ενδότερα της πολιτικής Κόζα-Νόστρα; Βεβαίως και θα ήταν.

Οπότε... άσε να δούμε... Υπομονή.

Αν κάποιος ξένος περιηγητής, σαν αυτούς τους μορφωμένους που επισκέπτονταν τη χώρα μας πριν εφευρεθεί ο τουρισμός, με ρώταγε ποια είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του λαού μας θα του έλεγα χωρίς δισταγμό: η αχαριστία και η ασυνέπεια. Και όσο σκληρό κι αν ακούγεται δεν θα υπερέβαλα καθόλου.

Τα επιχειρήματά μου; Ακούστε τα.

Με τη λήξη του συναγερμού επιστρέψαμε όλοι στην κανονική μας ρουτίνα και τις κανονικές μας ασχολίες. Εννοείται ότι οι δικές μου ασχολίες πλέον είχαν να κάνουν με τη νέα κατεύθυνση που έδωσα στον εαυτό μου, την πολιτική μου εξέλιξη και ανέλιξη δηλαδή. Βεβαίως θέλησα να σιγουρευτώ ότι οι υποσχέσεις που μου δόθηκαν προ καραντίνας εξακολουθούσαν να ισχύουν και μετά την καραντίνα.

Προσπάθησα να εξασφαλίσω μια συνάντηση με τον κύριο Τόλη, τον image maker extraordinary του κόμματος, που σας είχα παρουσιάσει σε κάποια άλλη ευκαιρία επικοινωνίας μαζί σας που μου δόθηκε. Φευ, ο κύριος Τόλης απεδείχθη πιο πολυσχολος κι από τον ίδιο τον πρωθυπουργό, ο οποίος, ως γνωστόν, δεν χάνει ευκαιρία για ένα σύντομο διάλειμμα στις ποικίλες του υποχρεώσεις –που μά την Παναγία δεν έχω καταλάβει ακόμα ποιες είναι, πέραν του να παπαρολογεί, κορδωμένος σαν τσαλαπετεινός.

Τελικά, με τα πολλά –και με μέσον– ο κύριος Τόλης edέησε να μου διαθέσει δέκα λεπτά από τον πολύτιμο χρόνο του.

—Ω, τον αγαπητόν! αναφώνησε με κείνη την πούστικη οικειότητα που παίρνουν οι διάφοροι σφουγγοκωλάριοι σαν ελόου του. Θα σας προσέφερα καφέ, αλλά δυστυχώς το ασφυκτικό μου

πρόγραμμα δεν το επιτρέπει. Για την παράταξη αγωνιζόμεθα όλοι, έτσι δεν είναι;

—Αγωνιζόμεθα, του λέω κι εγώ. Αλλά φως δεν βλέπουμε.

Προσποιήθηκε τον έκπληκτο.

—Δηλαδή πώς ακριβώς το εννοείτε, αγαπητέ; ρώτησε.

—Εννοώ ότι κάτι είχαμε πει για τις λίστες των υποψηφίων στις επερχόμενες εκλογές, του λέω εγώ νέτα-ντρίτα. Πλην δεν έχω λάβει ακόμη ουδεμία ενημέρωση.

—Μα, όπως άριστα γνωρίζετε, αγαπητέ, τις λίστες αυτές τις καταρτίζει ο ίδιος ο πρωθυπουργός, προσπάθησε να ξεγλυστρίσει το λαμόγιο.

—Ο πρωθυπουργός καταρτίζει τη λίστα των δικών του κολαούζων, του επισημαίνω εγώ αυστηρά. Τους υπόλοιπους τους διαλέγετε εσείς, οι φωστήρες, που κρυβόσαστε πίσω από τον μπερντέ και (μπιπ) και δέρνετε. Τα ξέρουμε αυτά, κυρ-Τόλη μας, δεν είμαστε χθεσινοί, τόσα χρόνια στο κουρμπέτι!

Ο Τόλης ξερόβηξε κι έφτιαξε τη γραβάτα του.

—Δεν είναι έτσι βέβαια, αγαπητέ, παρ' ότι η ανάλυση σας μας κολακεύει, είπε. Εμείς, οι αφανείς ήρωες, τι είμεθα στο κάτω-κάτω; Εργάτες του κόμματος είμεθα και τίποτ' άλλο.

—Για τις λίστες λέγαμε, του υπενθυμίζω.

—Για τις λίστες πράγματι..., μου τα μασάει ο χλέμπουρας. Λοιπόν, έχω πολύ καλά νέα για σας. Αποφασίσαμε να σας αξιοποιήσουμε στην τοπική αυτοδιοίκηση.

Έπεσε το νταβάνι και με πλάκωσε εκείνη τη στιγμή, αλλά συγκρατήθηκα.

—Από δήμαρχος κλητήρας δηλαδή; του κάνω.

Ο λέτσος γέλασε.

—Μάλλον το αντίθετο, αγαπητέ, είπε. Από κλητήρας δήμαρχος.

Δεν ήταν ακριβώς αυτό που ονειρευόμουν, αλλά μπροστά στο τίποτα...

—Δήμαρχος στην Αθήνα; ρωτάω.

Γέλασε ψεύτικα ο αλεπουδιάρης.

—Βιάζεστε, αγαπητέ, βιάζεστε, με επανέφερε στην τάξη. Με βήματα συνετά και υπολογισμένα προχωρούμε στην πολιτική, όχι με επιπόλαια άλματα. Σκεφτήκαμε να σας συμπεριλάβουμε στο ψηφοδέλτιο του υποψηφίου της παράταξης στο Μπραχάμι, ως... δημοτικό σύμβουλο.

—Να μαζεύω τα σκουπίδια δηλαδή;

—Καμιά δουλειά δεν είναι ντροπή, όταν γίνεται για το καλό της παράταξης, αγαπητέ.

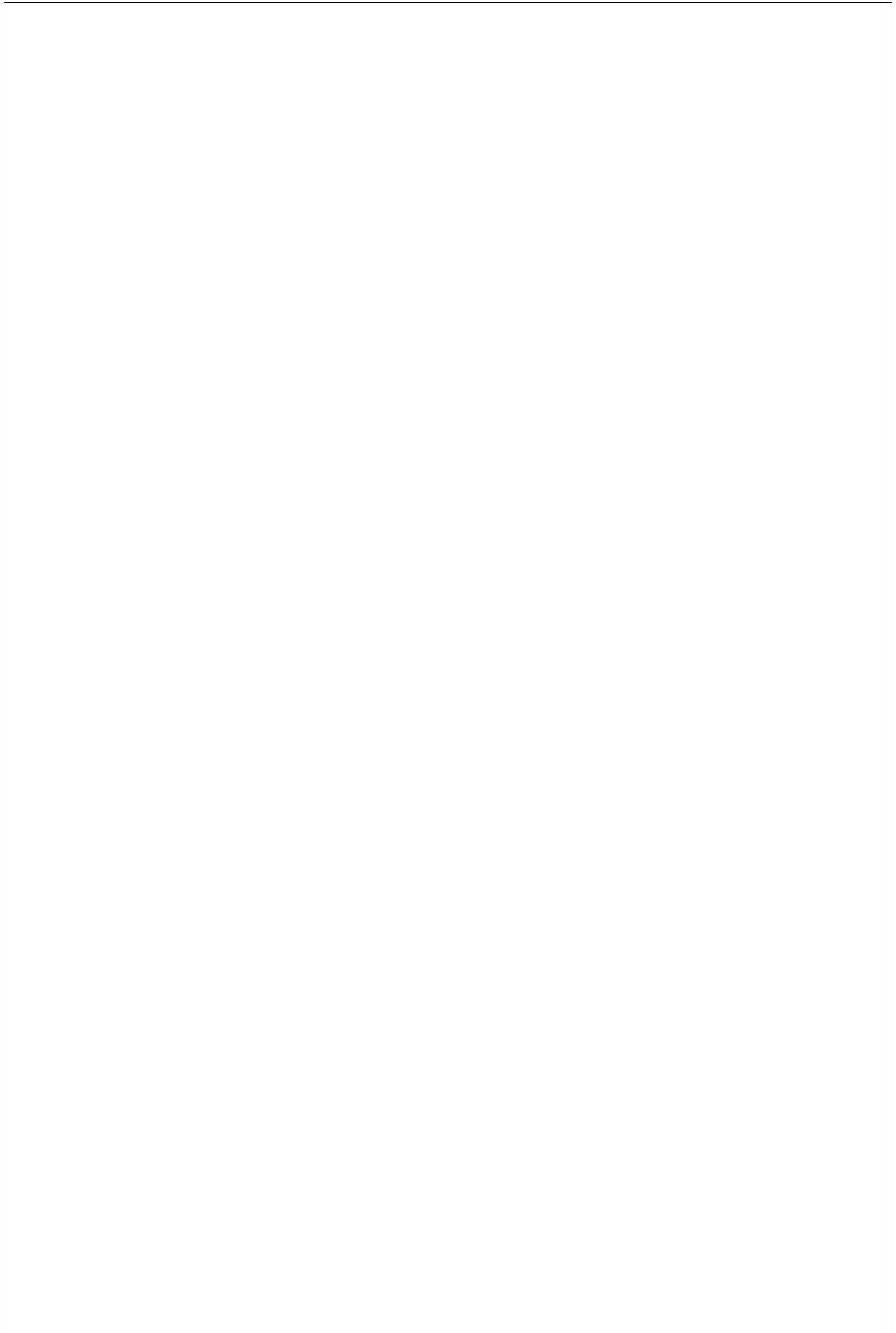
Ήθελα να του πω τι είναι ντροπή, του λήγδα, αλλά συγχρατήθηκα, έκανα μεταβολή κι απεχώρησα.

Πίσω στο γραφείο λοιπόν και στη μάχιμη δικηγορία, να προσπαθούμε να κάνουμε τους πορτοφολάδες να πέφτουν στα μαλακά και να συμβιβάζουμε τις γειτόνισσες που μαλώνουν για τις μπουγάδες.

Εννοείται πως βρίσκομαι σε διαπραγματεύσεις με άλλους κομματικούς σχηματισμούς, οι οποίοι έχουν μια διαφορετική άποψη για την αξιοποίηση των επίλεκτων μελών τους από το κυβερνητικό μπουρδέλο, που μας εξαπάτησε.

Και να 'χεις και την κυρία Τζένη να κορορεύεται για τις επιτυχίες της και να τρέχει από κανάλι σε κανάλι, λες και είναι καμιά influencer! Αλλά πίσω έχει η αχλάδα την ουρά κι έχει ο καιρός γυρίσματα. Λίγη υπομονή και η αξία θα λάμψει. Διότι ο πραγματικά άξιος στο τέλος επιβραβεύεται! Είναι νόμος!

Αμα εκεί που τσούλαγες, σαν άρχοντας, με το *Vitara* και το *Cherokee*, βρίσκεσαι ν' αγκομαχάς με το *Datsun* το αγροτικό, σαν αυτά που φόρτωναν οι γύφτοι, με κλεμμένα καρπούζια, τη δεκαετία του '70, καταλαβαίνεις ότι κάτι πάει λάθος. Ή εσένα κάτι σου ξέφυγε ή κάτι δεν λειτουργεί σωστά στον τόπο όπου βρίσκεσαι.

Ναι, αλλά δεν είσαι επιστήμων γιατρός, να στείλεις βιογραφικό στο Λουξεμβούργο και να σου πουν “Εσένα ψάχναμε, περάστε και λάβετε κι αυτά τα ολίγα για να τακτοποιηθείτε πασακλίδικα”. Μπαλαδόρος είσαι και ασχέτως της αξίας σου (που είναι αναμφισβήτητη), έτσι κι έχεις καβατζάρει τα τριανταφεύγα δύσκολο να σου πει η Λίβερπουλ “Έλα από 'δώ, μάγκα, που σου πάνε τα κόκκινα, να σε αποθεώσουμε στο Άνφηλντ για πεντέξι χρονάκια κι όσο για το μπαγιόκο, μη στεναχωρεύεσαι, θα τα βρούμε με κάμποσα μύρια (για λίρες μιλάμε εδώ, όχι για ριάλια)...”. Υπάρχει γλέπεις ένας ηλικιακός ρατσισμός στο λειτούργημα μας. Έτσι και σου φύγει το διπλό από μπροστά στο “πόσων χρονώ είσαι;” χέσε μέσα Πολυχρόνη.

Ο Τάκης ο Σαμπούκουλας, ο Γύπας των Γηπέδων, στη «Θύελλα Τσαριτσάνης»; Μάλιστα, κύριε, και να φχαριστάμε πες τον αδερφό, τον Θανάση, που πέτυχε το ντηλέρι. Αλλιώς θα είχαμε περάσει κι εμείς στην κατηγορία του «και διηγώντας τα να κλαις». Όπως κάτι φουκαράδικα γεροντάκια, που βγαίνουν στην τηλεόραση ως «παλαίμαχοι» και σε πιάνει το παράπονο. Αυτό το ερείπιο, ρε μάγκες, ήτουνε ο τιτανοτεράστιος Μπουχαρής;!!! Που βάραγε μπενάλτυ και κρυβότανε ο αίλουρος, ο τερματοφύλακας, μην τον βρει η βολίδα και τον βάνει μαζί με τη μπάλα στα δίχτυα; Που ανοίγανε για την πάρτη του κασούνια τις σαμπάνιες στου Ζαμπέτα; Α, τον φουκαρά!

‘Οχι, κύριε... Ο Τάκαρος θα κρεμάσει τα ποδοσφαιρικά του παπούτσια μόνος του, όταν θα ‘ρθει η ώρα... μα σε πέντε χρόνους, σε έξι, σε δέκα;... Αξιοπρεπώς. Χωρίς να του το πει κανείς. Τι διάολο, ολόκληρη Μποταφόγκο ενδιαφέρθηκε! Σε περικαλώ...

Το γήπεδο της Θύελλας είναι ένα χωράφι που είχε παραχωρήσει το 1951 ένας παράγοντας της ομάδας, συχωρεμένος τώρα, με χορτάρι απ’ αυτό που βγάνει από μόνη της η Φύση, ενώ τα γκολπόστ, που αρχικά ήτουνε φτιαγμένα από κλαριά δέντρων, τώρα έχουν αναβαθμιστεί με καδρόνια από υλικά κατεδαφίσεων και για δίχτυα κοτετσόσυρμα. Για κερκίδες δεν συζητάμε, ούτε για αποδυτήρια, αυτά είναι πολυτέλειες για τους φραγκάτους συλλόγους των πόλεων. Εδώ οι φίλαθλοι παρακολουθούν τον αγώνα στην καρότσα του *Datsun* ή πάνω στα τρακτέρια κι έτσι και το κοράκι κάνει κάνα στραβοσφύριγμα μπαίνουν μέσα –οπότεν ο φόβος φυλάει τα έρμα κι όταν παίζουμε στην έδρα μας η διαιτησία είναι άψογη, 95-5, ως οφείλει. Στα εκτός έδρας είναι άλλη ιστορία.

Εντάξει, θα δούμε πώς θα πάει κι αυτό.

Από την άλλη μεριά η μάντρα φουλαρισμένη τίγκα σε εμπόρευμα –ας είναι καλά τα Αλβανά στην Αθήνα– πάει πρίμα κι αν δεν γένει καμιά πουστιά καρφωτή θα βγάνουμε εγώ κι ο Αλέκος καλό μεροκάματο.

Θα πορευτούμε, μωρέ, δεν υπάρχει περίπτωση! Αλλά κι αν γένει καμιά στραβή έχουμε πόρτα για τον χειμώνα, αφού η θεία Ντέπη άνοιξε ένα σπα στα Σεπόλια και μου κολλάει να πω το ναι, ν’ αναλάβω τη διεύθυνση, ένεκα που δεν εμπιστεύεται τους ξένους, λέει, σε μια τόσο ευαίσθητη επιχείρηση. Εντάξει, στα υπόψη κι αυτό, εξόν κι αν ο δαιμόνιος Θανάσης μου βρει, όπως λέει, ομάδα στο εξωτερικό (κάτι με Καζακστάν παίζει μιλάμε), οπότεν θα πάρω κι εγώ τη μεγάλη απόφαση. Κάλλιο αργά παρά ποτές.

Ονειρο ήταν και πάει! Τέρμα η εποχή των παχιών αγελάδων, όταν ήμασταν οι άρχοντες της ασφάλτου και το αμάξι έκοβε μονέδα. Τώρα τα αφήκαν όλα ανοιχτά κι άντε πάλι να κυνηγάς το μεροκάματο με το ντουφέκι! Εντάξει, όλο και κάποιος ξενέρωτος τουρίστας θα πλερώσει τη νύφη, δεν λέω, αλλά αλλιώς είναι όταν έχουν παραλύσει τα πάντα όλα και σε παρακαλάνε να τους πάρεις κούρσα, ένεκα που έχεις το απόλυτο μονοπώλιο στη συγκοινωνία.

Παράπονο δεν έχω, να λέμε την αλήθεια. Δούλεψε το ταξί καλά, γνώρισα κόσμο, έγιναν και κάποιες φάσεις ωραίες, συνάψαμε φιλίες... Διότι εγώ, στο λειτούργημα που επιτελώ, όχι που να περιαιτολογήσω, αλλά τον πελάτη τον βλέπω σαν συγγενή και φίλο και ενίοτε και κάτι παραπάνω. Τυχερά είναι αυτά.

Όμως με τόσες υποχρεώσεις που απέκτησα πρέπει να βάνω και μια κάποια σειρά, για να μην εκτίθεμαι. Πού να θυμάσαι τι είπες στον ένα και στον άλλο προκειμένου να αντεπεξέλθεις και να μην έχει παράπονο κανείς; Ένα μυαλό είναι κι αυτό, χειμώνα καλοκαίρι, τι να σου κάνει πια;

Το οποίο αποφάσισα να κρατάω σημειώσεις. Πώς κάνουν τα μαθητούδια με το ημερολόγιο –«dear diary»; Έτσι κι εγώ, σ' ένα ειδικό τεφτέρι. Για παράδειγμα:

- Σάσα: Είπα κάνω διπλοβάρδια ένεκα που μου αρρώστησε ο οδηγός, ο Τζίμης. Μπορώ Τρίτη.
- Φούλα: Είπα πάω το αμάξι στο συνεργείο Τρίτη και δεν γίνεται. Τετάρτη ανυπερθέτως.
- Τζίμης: Πέμπτη δεν γίνεται καθόσον παίζει η ομαδάρα Conference League και έχει γήπεδο... Με την ευκαιρία κάνε εσύ τη βάρδια και Παρασκευή τα λέμε.

- Σούλα: Σαββάτο δεν μπορώ διότι πάω να δω μια θειά μου στο Διακοφτό που αρρώστησε. Κυριακή με τα χίλια.
- Ιορδάνης: Αδύνατον Κυριακή, δουλεύω αεροδρόμιο στο φουλ. Δευτέρα πολύ ευχαρίστως.

Και μιας και ήρθε η κουβέντα στον Ιορδάνη, ρε παιδιά... Δεν λέω... παιδί τσίλικο και μορφωμένο και κιμπάριχο κι απ' όλα. Αλλά το σπίτι του είναι τίγκα στα βιβλία «γυναικείου ενδιαφέροντος». Εντάξει, στο καθήκον του σκύλος μοναχός, παράπονο δεν έχω, αλλά μήπως την κουνάει κιόλας την αχλαδιά –κάπως; Ή μήπως το 'χει δίπορτο, που είναι και πολύ της μόδας;

Θα μου πεις και ποιος είναι προσηλωμένος στη μονοκαλλιέργεια στις μέρες τις πονηρές που ζούμε; Και πρώτη εγώ... Εντάξει, αλλά να ξέρουμε τουλάχιστον τι κάνουμε... Γιατί, αύριο-μεθαύριο, μπορεί να προχωρέσει το πράμα, που λέει ο λόγος, και να μας βγει το πρόσωπο κανέναν Ντίμη; Να γενούμε ρεντίκολο στην πιάτσα δηλαδή;

Να το σημειώσω για να τον ρωτήξω καμιά μέρα διακριτικά κι απόξω-απόξω, για να ξέρουμε πού πατάμε.

Θα μου πεις πάλι, καλά δεν είσαι, μωρή, που έχεις την ελευθερία σου και δεν δίνεις λογαριασμό σε κανέναν κερατά (εξόν από τους πολύ κολλητούς εννοείται); Και θα σου πω κι εγώ ότι τα χρόνια περνάνε τα άτιμα και μπορεί, τώρα που μιλάμε, να είμαι περιζήτητη και να διώχνω κόσμο, που λέει ο λόγος, αλλά πόσο πια θα είμαι χήρα; Δεν πρέπει κι εγώ να έχω ένα αποκούμπι στα γεροντάματα; Αν και όποτε έρθουν δηλαδή.

Γι' αυτό σου λέω...

Καλό το lockdown, δεν λέω... για μένα ομιλώ φυσικά. Τέσσερα θήλεα έπη δημιούργησα στη κλεισούρα κι ο Κερασιώτης τρίβει τα χέρια του και μετράει πεκούνια κουδουνιστά. Να φανταστείς ότι σκέφτεται να στήσει ειδικό παράρτημα για μένα –τη Γιορντάννα Κομνηνού-Τζιμούρη δηλαδή! Υποσχέθηκε δε να μου βγάλει και τις «Γέφυρες του Βόλγα», με το κανονικό μου όνομα παναπεί, “για να μου φύγει η κάψα” όπως λέει, ο άσχετος.

Παράπονο δεν έχω, να λέμε την αλήθεια. Πρώτη φορά στη ζωή μου, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, βρίσκομαι με τις τσέπες γεμάτες και δεν σκέφτομαι το φιλοδώρημα στον καφέ. Και πρώτη φορά επίσης βρίσκομαι με γκόμενα που δεν ντρέπομαι να κυκλοφορήσω, οπτικώς δηλαδή, γιατί αν ανοίξει το στόμα της πηδάνε βατράχια –αλλά τι πειράζει... πες πως έχει «τύπο».

Για την Ερασμία μιλάω. Ναι, ρε, την ταξιτζού, τραβάς κάνα ζόρι; Με την οποία συναντηθήκαμε τυχαίως και τέλος πάντων συνδεθήκαμε ρομαντικώς –και σαρκικώς. Δεν της έχω πει τίποτα ακόμα περί Γιορντάννας Κομνηνού-Τζιμούρη –απλή συνωνυμία της λέω– αλλά έτσι και η κατάσταση σοβαρέψει δεν θα πρέπει να της το πω;

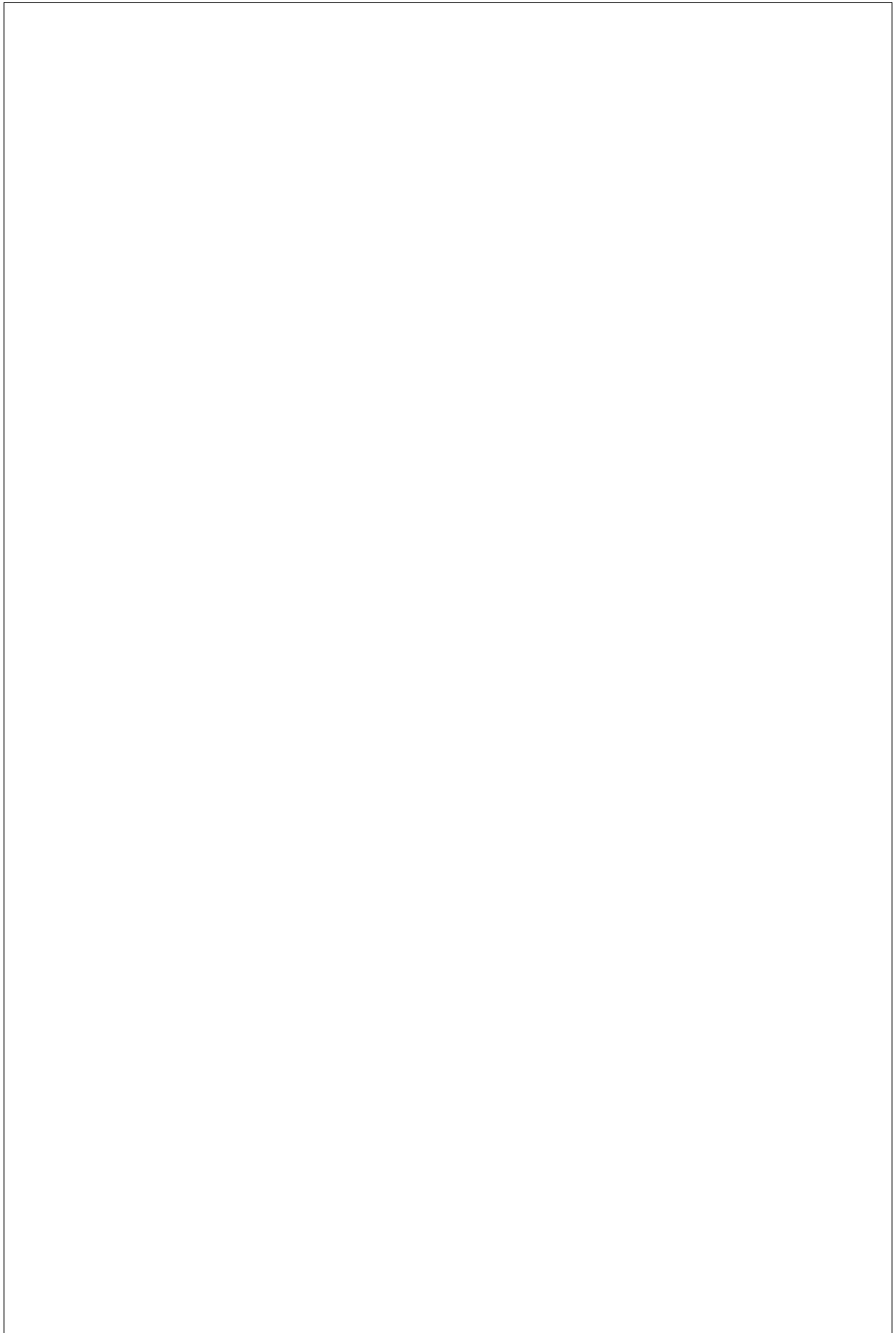
Άσε που τις προάλλες μου έκανε και κάτι περίεργες ερωτήσεις... Τι σκέφτομαι για το Σύμφωνο Συμβίωσης... πώς το βλέπω που θα φέρουν προσεχώς τον νόμο για τον γάμο ομοφύλων στη Βουλή... τι γνώμη έχω για το gay pride... και τέτοια κουφά. Ρε, μπας και νομίζει, επειδή της είπα ότι διαβάζω γυναικεία αισθαντικά μπουρδολογήματα, ότι το πάω το γράμμα; Δεν έχει λόγους βέβαια, τουναντίον, αλλά ξέρω κι εγώ πώς δουλεύει το ανεξερεύνητο και δαιδαλώδες γυναικείο μυαλό;

- Εσύ δεν έχεις δηλαδή gay φίλους; με ρωτάει.
- Όλοι έχουμε, δεν έχουμε; της απαντάω εγώ.
- Δεν λέμε για όλους, για μας λέμε, επιμένει αυτή.
- Ξέρω κάνα-δυο, αλλά είναι μακρινοί, της λέω.
- Δεν κάνετε παρέα δηλαδή;
- Εκ του μακρόθεν.
- Είσαι ομοφοβικός παναπεί;
- Τι, μην κολλήσω και πουστέψω; αστειεύομαι εγώ.
Αλλά σιγά μην καταλαβαίνουν από χιούμορ τα θήλεα!
- Α, δεν ξέρω, μου λέει. Μπορεί και να 'ναι κολλητικό.
- Ε, εγώ δεν κόλλησα.
- Ξέρεις τι λένε, ε; Ότι άπαξες και δοκιμάσεις, λέει, μετά δεν θες τίποτις άλλο.
- Εμένα δεν με αξίωσε ακόμα ο Θεός.
- Γιατί το λες έτσι; Δεν είναι κακό. Ανθρώποι με ανοιχτά μυαλά ειμιάστενε. Πού και πού κάτι το εξωτικό δεν βλέπτει.
- Τα εξωτικά δεν είναι για όλους, μανάρα μου.
- Εντάξει, αλλά μην καταδικάζουμε κιόλα την ιδιαιτερότη-
τα.
- Δεν την καταδικάζουμε, απλά εμείς δεν την έχουμε.
- Εγώ έχω ένα σωρό κολλητές που τέλος πάντων είναι αυτό που λέμε... περιπετειώδεις τύποι. Να τις αποκηρύξω δη-
λαδή για να μην παρεξηγηθώ;
- Σου είπα εγώ να τις αποκηρύξεις, κούκλα μου;
- Δηλαδή τι, άμα πας με μια γυναίκα γένεσαι αυτομάτως
λεσβία;
- Πού να ξέρω, ο άχαρος. Γένεσαι;
- Εμ δεν γένεσαι. Ένα σωρό κυρίες που ξέρω, και μάλιστα
παντρεμένες και με παιδιά, το ρίχνουν έξω καμιά φορά, έτσι, ρε
παιδί μου, για να σπάσει η μονοτονία.
- Και μπράβο τους!

Η συζήτηση σταματάει εδώ, γιατί, όλως περιέργως, είχαμε αμφοτέροι φουντώσει και περάσαμε σε άλλα, όμως κάπου άρχισα ν' αναρωτιέμαι μήπως η χειμαρρώδης ταξιτζού είχε δει κάτι που εγώ δεν είχα πάρει ακόμα πρέφα. Ρε, λες να πούστεψα χωρίς να το καταλάβω;

Απαπά, αυτή η ιστορία της Γιορντάνας πρέπει να σταματήσει το συντομότερο. Δεν είναι να βρεθούμε με κανένα κουσούρι τώρα στα γεράματα.

Με ρωτάνε από παντού για τα εμβόλια και δεν ξέρω τι να τους πω. Οι οδηγίες είναι βέβαια να προπαγανδίζουμε στον κόσμο τόσο την αναγκαιότητα τους όσο και το ακίνδυνο της χρήσης τους. Δεν είμαι σίγουρος ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο.

Η μάνα μου είναι και φιλάσθενη (κατά φαντασία, όπως όλες οι μανάδες) και θεούσα. Οπότε φοβάται μην αρρωστήσει, αλλά φοβάται μην και το εμβόλιο είναι έργο του Σατανά.

—Εγώ εμβόλιο δεν κάνω, μου το ξέκοψε.

—Γιατί, ρε μάνα; Αφού όλος ο κόσμος θα το κάνει, της λέω εγώ.

—Αν το κάνω δηλαδή δεν θα πάθω κορώνα; με ρωτάει.

Εδώ τι λέμε τώρα;

—Θα πάθεις ίσως, αλλά τα συμπτώματα θα είναι ήπια, της εξηγώ.

—Όταν κάνω το εμβόλιο της γρίπης το κάνω για να αρρωστήσω «ήπια» ή για να μην αρρωστήσω καθόλου; με στριμώχνει με τον συνήθη ύπουλο τρόπο της.

—Άλλο η γρίπη κι άλλο ο κορωνοϊός, προσπαθώ να ξεφύγω εγώ.

—Όταν κάνουμε στα παιδιά το εμβόλιο της πολιομυελίτιδας το κάνουμε για να περάσουν την πολιομυελίτιδα ελαφρά; Να κουτσαίνουν λίγο δηλαδή;

—Όχι, ρε μάνα! Άλλο το ένα, άλλο το άλλο.

—Οπότε, αυτό το εμβόλιο που διαφημίζετε μόνο εμβόλιο δεν είναι.

—Μα... ρε μάνα!...

—Να πούμε κάτι σαν το *Deron*; Αλλά για να φτιάξουν *Deron*, και το όποιο *Deron*, πόσον καιρό χρειάστηκαν, μπορείς να μου πεις;

—Εντάξει... ξέρω πού το πας... Για να πάρει άδεια κυκλοφορίας ένα φάρμακο χρειάζεται μακροχρόνια έρευνα, δοκιμές κλπ. κλπ. Όμως η κατάσταση με τον *Covid* δεν επιτρέπει τέτοιες πολυτέλειες, οπότε οι διαδικασίες επιταχύνθηκαν...

—Κι όποιον πάρει ο Χάρος.

—Δεν είναι έτσι...

—Δεν πεθαίνει κόσμος που έχει κάνει το εμβόλιο δηλαδή;

—Κάποιοι ίσως... όμως συγκριτικά...

—Και θα διακινδυνεύσεις εσύ τη μάνα σου βασιζόμενος σε συγκρίσεις, στατιστικές και παπαρολογίες των δήθεν ειδικών;

Ρουά ματ! Εδώ τι λες;

—Άσε που μπορεί να είναι κι ένα κόλπο που βρήκε ο Εξαποδώ για να μας τσιπάρει με τη σφραγίδα του Αντίχριστου.

—Μα τι λες τώρα, ρε μάνα;

—Δεν τα λέω εγώ, η *Αγία Γραφή* τα λέει.

—Την *Αγία Γραφή* δεν τη γράψαν γιατροί, ρε μάνα. Τρελαμένοι παπάδες τη γράψαν.

—Κατόπιν υπαγορεύσεως του Θεού κι όχι καθ' υπαγόρευση αυτής της μουχρίτσας του Τσιόδρα και του άλλου, του αρκουδιάρη, του Χαρδαλιά ή του ζαβού.

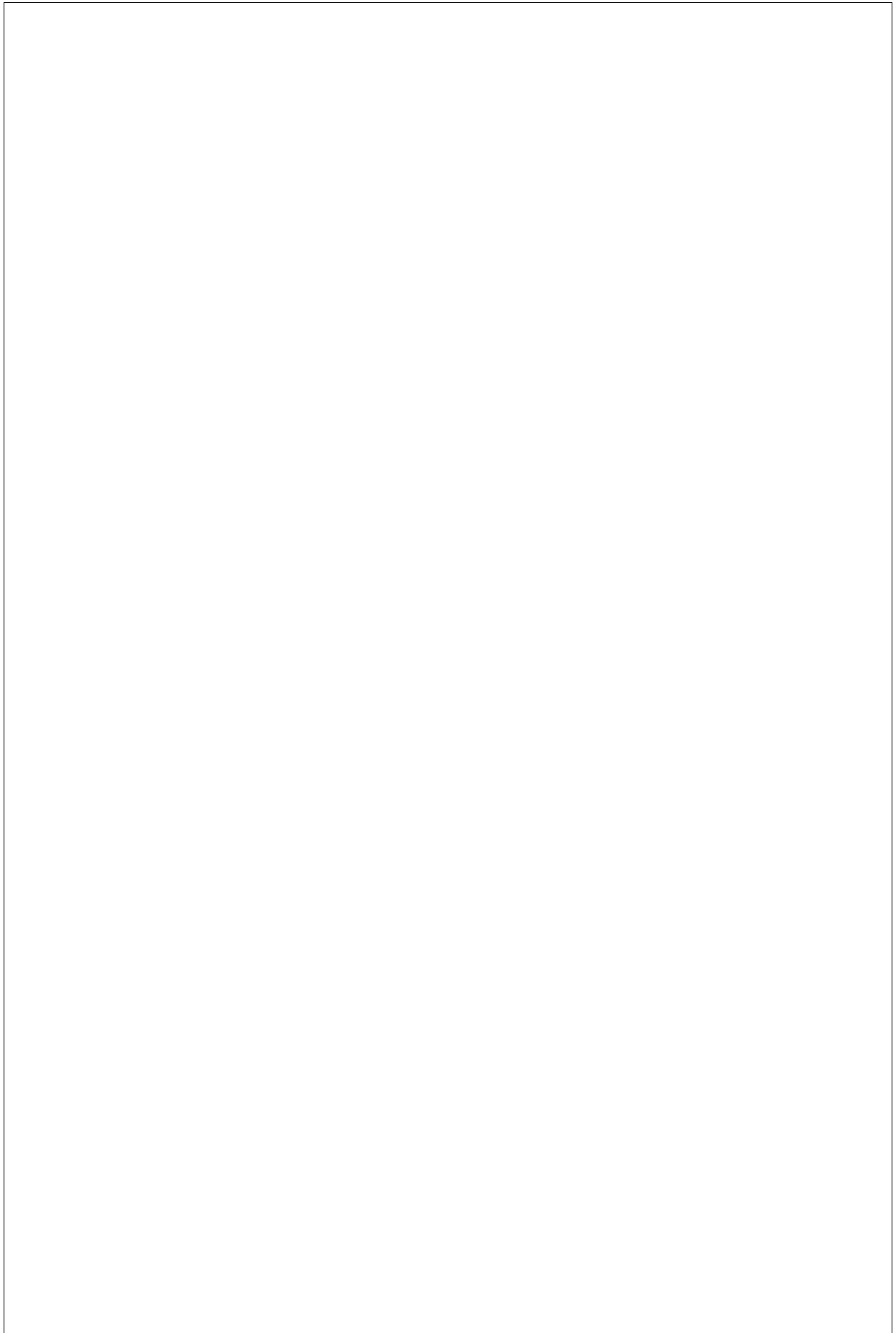
Εντάξει, της μάνας μου δεν πρόκειται κανείς να της αλλάξει τα μυαλά, αλλά και οι άνωθεν στο ζήτημα αυτό κάπως θάλασσα δεν τα 'καναν;

Στην αρχή μας διαβεβαίωναν ότι ο εμβολιασμός θα ήταν προαιρετικός. Μετά αν δεν το έκανες δεν γινόσουν δεκτός ούτε σε τυροπιτάδικο. Μετά αποφασίζουμε και διατάζουμε. Μετά βάλαν πρόστιμα στα γερόντια και διώχναν γιατρούς και νοσοκόμες που αντιστέκονταν... Αύριο, ξέρω εγώ... μήπως υποχρεώσουν τους ανεμβολίαστους να φοράνε κίτρινο αστέρι στο πέτο; Ή μήπως ανοίξουν πάλι τα ξερονήσια;

Αύριο κιόλας βάζω μπροστά την ανανέωση του διαβατηρίου και κάθομαι να γράψω βιογραφικά.

Το πρόβλημα είναι πώς πείθουμε τη μάνα μας να έρθει μαζί –είναι κι ανεμβολίαστη (επομένως παράνομη).

 εν σε καταλαβαίνω, υπουργέ μου... Τι εννοείς να βάλουμε ένα χεράκι, να καταπολεμήσουμε την ακρίβεια; Εγώ την έφερα την ακρίβεια ή οι διεθνείς συγκυρίες; Εσείς οι ίδιοι δεν διατυμπανίζετε σε κάθε ευκαιρία ότι είναι ξενόφερτη;... Α, άλλο τι λέμε στους χαχόλους κι άλλο τι λέμε συναμετάξυ μας;... Συμφωνώ, αλλά κι εγώ τι να σου κάμω; Βιοπαλαιστής είμαι, με το ζόρι βγαίνω... Τα σουπερ-μάρκετ μου κρατάνε τα ξενοδοχεία ανοιχτά, μετά το στραπάτσο που πάθαμε με την κορώνα στον τουρισμό. Τι θες, να κλείσω τα ξενοδοχεία και να τορπιλίσω τοιουτοτρόπως τη βαριά μας βιομηχανία;... Όχι, ε; Χαχαχά... Πώς τα λες όμως, ρε μπαγάσα! Γι' αυτό σε πάω!

Άντε πάλι με την ακρίβεια! Μα δεν τα 'παμε; Οι εξωτερικές συγκυρίες... Ναι, μωρέ, το ξέρω ότι πλησιάζουν εκλογές και πρέπει να δείξουμε ότι κάτι κάνουμε... Πες ότι τη ζημιά την κάνουν οι Συριζαίοι... καμμένη η γούνα του κοσμάκη, θα το χάψει αμάσητο... Εγώ τι να σου κάνω;... Ορίστε, έχω τις προσφορές... Πόσο ήτουνε το προϊόν; 1.50. Πόσο το πήγα; 4. Κάνω προσφορά στα 3.50 και ειμάστενε όλοι ευχαριστημένοι. Χαχαχά... Είσαι μεγάλος αλεπουδιάρης, υπουργάρα μου! Δεν υπάρχουν μιλάμε!

Το «καλάθι»; Ποιος το γαμεί, μωρέ, το καλάθι; Εντάξει, να το κρατήσουμε... να έχεις να λες κι εσύ... Ναι, μωρέ... εννοείται... το 'να χέρι νίβει τ' άλλο! Τι, παιδιά ειμάστενε;

Και δεν μου λες;... Με κείνον τον απατεώνα τον Πουλημάδη τι γένηκε, τον πιάκατε;... Α, δεν τον πιάκατε, ε;... Διέφυγε προς άγνωστον κατεύθυνσιν;... Καλά, να ζήσουμε να τον θυμόμαστε... Αν με φέσωσε, λέει;!... Και ποιον δεν φέσωσε, ο λέχρος! Όποιον μιλάει ελληνικά... Ναι, ρε υπουργάρα

μου, έχει χαλάσει ο κόσμος... Δεν είναι όλοι σαν εμάς, που πα-
γαίνουμε με τον σταυρό στο χέρι!...

Ναι, μωρέ... θα βρεθούμε... να πιούμε και τις μπυρόνες
μας... Και πού 'σαι... Τα έλαβες αυτά που σου έστειλα;...
Όλα εντάξει, ε;... Μα τι κουβέντες είναι αυτές τώρα;... μεταξύ
φίλων; Αλίμονο.

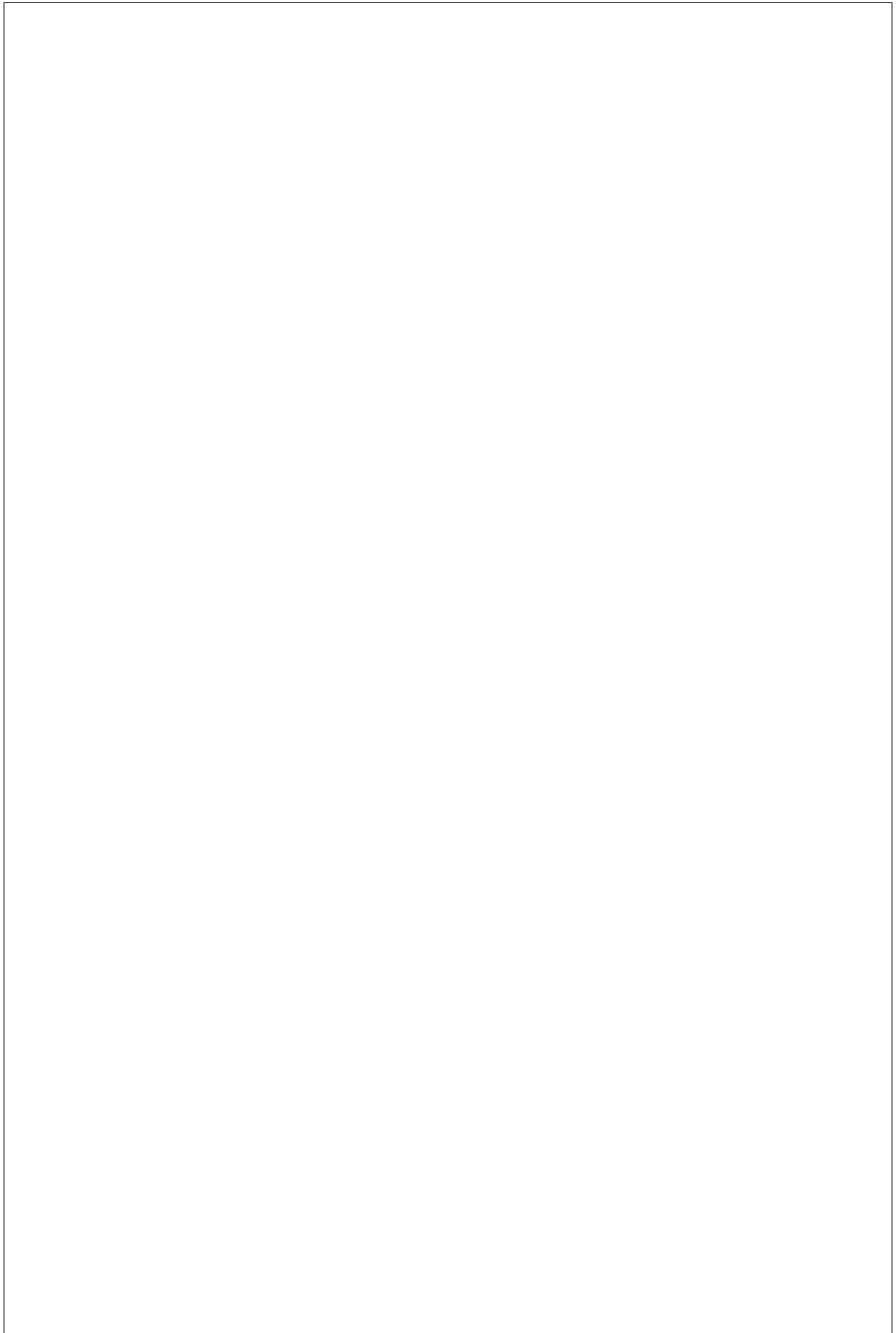
Θα έρθεις και για «αιφνιδιαστική επιθεώρηση» με τις κάμε-
ρες;... Πού, στο Περιστέρι;... Κατά τις έντεκα;... Εντάξει, θα
τα έχω όλα έτοιμα... Θα τους κουφάνουμε πάλι!... Ναι,
μωρέ... άμα σου λέω... Τι, παιδιά ειμάστενε;

Γεια σου, υπουργάρα μου και σε περιμένω. Τα δέοντα στην
κυρία...

The End (?)

Ευτυχώς, παιδιά, που δεν πεθάναμε, ε;

Το έπος του χορωνοϊού «Ευτυχώς που δεν Πεθάναμε»
άρχισε να γράφεται στις 15 Νοεμβρίου 2024 στην
Κέρκυρα και τελείωσε στις 13 Μαΐου 2025 στον ίδιο
τόπο. Η εικονογράφηση οφείλεται στον συγγραφέα με
την ευγενή συμμετοχή του ΑΙ.